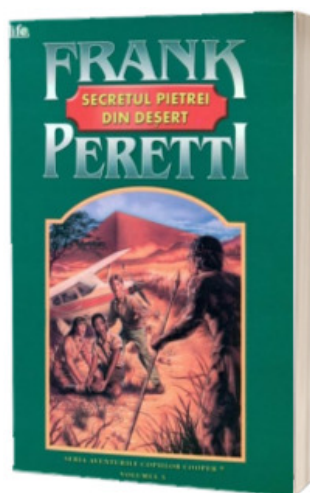

Secretul pietrei din desert

Autor: Peretti, Frank
Editura: LIFE PUBLISHERS
Cod de bare: 9789737908179

URL produs:

https://librariaonline.ro/beletristica/literatura_universala/romane/secretul_pietrei_din_desert-peretti_frank-life_publishers-p10191685

Descriere produs

Soldatii isi reluara pozitia de drepti, insa se mai simtea o unda de agitate, iar chipul si ochii mari largiti tradau teama.

Nkromo se intoarse cu o nepasare deliberata si privi de-a lungul intinderii pustii, marginite in nord si sud de piscuri inalte si stancoase, care tocmai deveneau vizibile in lumina crescanda a zorilor. Sabia ii aluneca tremurat din mana si cazu in nisip, lovindu-se zgomotos de pietre.

Arheologul Dr. Jacob Cooper ajunge in Togwana insotit de copiii sai, Jay si Lila, si avand un singur scop - sa descopere secretul ce se ascunde in spatele Pietrei inalte de trei mii de metri, aparuta in mod misterios peste noapte.

Cine ar fi putut sa excaveze, sa taie cu dalta si sa transporte colosala Piatra?

Nelinistea celor trei Cooper s-a preschimbata in curand in teroare, deoarece erau supravegheati si amenintati de noul guvern al tarii si de brutalul ei dictator, Idi Nkromo.

Secretul pietrei din deșert

**Seria Aventurile
copiilor Cooper®**

Secretul pietrei din deșert

Frank E. Peretti

Originally published in English as
THE SECRET OF THE DESERT STONE
Copyright © 1996 by Frank E. Peretti
Printed in the U.S.A.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2006 LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Springfield, Missouri, SUA
și LIFE PUBLISHERS ROMÂNIA
Str. Ady Endre nr. 33, 410002 Oradea, România
Tel. (0259) 436 264, fax (0259) 447 180
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Traducerea: *Anca Curpaș*
Editarea: *Laurențiu Pășcuți*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PERETTI, FRANK

**Secretul pietrei din desert / Frank Peretti. - Oradea :
Life, 2006**

ISBN (10) 973-7908-17-1 ; ISBN (13) 978-973-7908-17-9

821.111-93-97=135.1

Romanian edition.

Printed in Romania by *Tipografia LES s.r.l.*
440097 Satu Mare, Str. Arenei 16
Tel. (0261) 768352, fax (0261) 730454

UNU

Cerul era încă negru, stelele mai străluceau, iar zorii nu se arătau decât ca o panglică roșie îngustă de-a lungul orizontului când sirenele au început să sune, revărsându-și mugetul aspru pe toată vasta întindere a taberei de campanie. Ca un singur om, armata de luptători negri se trezi—nimeni nu zăbovea, nici unul nu îndrăznea să mai moșăie după semnalul de deșteptare. Deșertul se umplu de zăngănitul și răpăitul a o mie de mâini care înșfăcau o mie de arme. Într-un salt soldații ieșiră de-a valma din corturile lor, alergând prin nisip pentru a se alinia în șiruri lungi, egale pe întinderea netedă a deșertului. Stăteau în poziție de drepți, cu armele pregătite, ochii pironiți în față, gata de luptă.

Feldmareșalul Idi Nkromo se trezise deja și pășea apăsător în fața taberei, privindu-și armata care revenea la viață. Era un bărbat solid, cu ochii ca marmura și cu pieptul împodobit cu medalii și decorații—cele mai multe fiind propria lui creație, iar pe majoritatea dintre ele și le acordase el însuși. Avea o privire mânioasă, sălbatică; dădea locotenenților săi ordine răcnind, ținându-și mâna în tot acest timp pe sabia ce îi atârna scânteietoare pe lângă coapsă.

Dădu aprobator din cap. Da, acesta era momentul mult așteptat, confruntarea finală, desfășurarea hotărâtoare a puterii sale. După această zi, stăpânirea sa asupra minusculei națiuni africane a Togwanei va fi totală și absolută. După încheierea acestei campanii în deșert, nimeni nu va mai îndrăzni să . . . gândul îi fu întrerupt de un murmur, o forfotă a trupelor, care îl nemulțumi pe Nkromo. De ce nu stăteau toți nemișcați și în liniște? Nu a fost suficient numărul soldaților bătuți sau împușcați pentru impunerea disciplinei? Revărsatul zorilor le lumina acum fețele, în timp ce ei se holbau neliniștiți spre deșert, schimbând priviri de îngrijorare și vorbind în șoaptă printre rânduri.

Nkromo își trase sabia și strigă cu putere:

– Ordine!

Soldații își reluară poziția de drepți, însă se mai simțea o undă de agitație, iar chipul și ochii mari lărgiți trădau teamă.

– Mobutu!

– Da, domnule! Mobutu, un bărbat mai tânăr și mai firav, îmbrăcat în uniformă kaki veni în grabă.

Nkromo își îndreptă sabia înspre soldătime.

– Află cine produce tulburarea și scoate-i să fie executați!

Mobutu nu răspunse.

Nkromo aruncă o privire feroce în direcția lui, însă Mobutu nu se uita la el. Locotenentul și secretarul șef, mai subțirel cum era, privea înspre deșert—aceeași direcție în care privea și armata. Arăta uimit, cu gura căscată, cu ochii lărgiți de spaimă.

– Mobutu!

Mobutu arătă cu mâna înspre deșert.

– Domnule . . . priviți . . . dacă . . .

Nkromo nesocotea întotdeauna orice sugestie.

– Mobutu, păstrează ordinea în front!

Apoi, ca și cum ar fi fost ideea lui, adăugă: „Cred că mi-ar plăcea să scrutez deșertul.”

Nkromo se întoarse cu o nepăsare deliberată și privi de-a lungul întinderii pustii, mărginite în nord și sud de piscuri înalte și stâncoase, care tocmai deveneau vizibile în lumina crescândă a zorilor.

Sabia îi alunecă tremurat din mână și căzu în nisip, lovindu-se zgomotos de pietre.

ZAPP! Jay Cooper, în vârstă de paisprezece ani, puternic și vânos, asudat în căldura soarelui, dădu o lovitură de baros cu care înfipse în pământ ultimul țăruș de lemn. Apoi înfășură capătul unei frânghii grele în jurul lui și îndesă legătura cu câteva lovituri de ciocan. Bătuse câțiva țăruși care să țină frânghiile strâns legate în jurul soclului unui stâlp uriaș de piatră, gravat cu imagini în relief, hieroglife și, chiar aproape de vârf, cu chipuri ale zeităților grecești. Stâlpul era masiv, gros de cel puțin un metru și înalt de zece metri. Stătea în mijlocul unui vast șantier de excavații, dezgroparea a ceea ce fusese odinioară un templu grecesc antic pe o faleză a Mediteranei.

Atârând ca un acrobat de o frânghie și în hamuri de susținere, Dr. Jacob Cooper făcea eforturi să strângă o buclă de cablu în jurul coroanei aceluși stâlp, fiind atent să nu distrugă chipul zeității grecești Zeus.

– E în regulă, Lila, strigă el, lasă mai moale!

Lila Cooper, de treisprezece ani, era cocoțată pe zidul templului antic, cu ochii alerti și cu părul ei blond și lung legat la ceafă pentru siguranță. Ea manevra un vinci pe gaz de dimensiuni rezonabile, asigurându-i tatălui său cablul necesar.

Pentru că se simțea în nesiguranță, așa cățărata cum stătea acolo, era nițel agitată. Pardoseala vechiului templu în care se făcuseră săpături nu se afla la o adâncime prea mare, la circa trei metri și jumătate, însă în exteriorul zidului pe care era așezată se profila o stâncă abruptă ce cobora în mare în linie dreaptă câteva zeci de metri. Putea zări șalupa muzeului plutind în apropiere de țărm, pregătită să primească încărcătura; aceasta era lungă de aproape douăzeci și patru de metri, însă de la acea înălțime avea dimensiunile unui timbru poștal. Încerca să nu privească în acea direcție și împingea levierul ca să elibereze mai mult cablu.

Dr. Cooper înconjură chipul lui Zeus asemenea unui agil alpinist, și încordându-și brațele căuta pe băjbăite orice punct de sprijin pe care l-ar fi putut găsi. Când în sfârșit strânse bine cablul chiar deasupra creștetului lui Zeus, exclamă ușurat:

– E-n regulă, acum încordeaz-o.

Lila trase de levier, iar tamburul vinciului se răsu-ci, trăgând cablul până când acesta se tensionă în încordare.

Dr. Cooper urcă până în vârful stâlpului și se așeză acolo ca un pescăruș în vârful unui catarg de steag. Își scoase pălăria cu boruri late și își dădu cu mâna prin părul său blond, acum lins și asudat. Privind la nouă metri în jos, îl vedea pe fiul său, pe Jay, cum strânsese cu siguranță în frânghii soclul stâlpului, așa încât să nu

se desprindă când îl vor înclina; uitându-se înspre mare, o văzu pe fiica lui, pe Lila, așezată pe zidul templului, pregătită să înceapă coborârea stâlpului cu ajutorul vinciului mare. De cealaltă parte a templului, cei doi oameni din echipajul doctorului Cooper, Bill și Jeff, tocmai terminau de pregătit coborârea unui trailer pe o rampă soioasă ce ajungea la baza stâlpului.

„Până aici toate au mers bine”, își spuse Dr. Cooper. Planul era să mai întărească legăturile cu câteva cabluri, să coboare stâlpul în trailer și apoi să îl transporte pe un drum de acces înspre mare. O echipă aștepta deja să îl descarce în șalupă și să îl transporte către Muzeul de Antichități din Atena. Dacă nimic neprevăzut nu ar fi intervenit, Jacob Cooper și echipa sa ar putea încheia proiectul în chiar ziua aceasta.

Dr. Cooper le făcu un semn cu mâna lui Bill și Jeff și strigă:

– Suntem gata, coborâți trailerul.

Bill, un bărbat corpolent cu o vorbire tărăgănată specifică regiunii sudice se urcă în cabina învechitului camion diesel, timp în care Jeff, zvelt și de obicei agitat stătea mai jos în dreptul rampei pentru a semnaliza cu mâna. Porni cu un hârâit, iar motorul dudu și prinse viață, în timp ce tuburile vechi de deasupra cabinei aruncau fum.

Jeff îi făcu semn cu mâna și strigă:

– E-n regulă, acum lasă-l încet în spate . . .

Bill coborî fiara bătrână cu spatele, lăsând încet ambreiajul. Camionul și trailerul porniră încet în josul rampei slinoase și abrupte către soclul stâlpului.

Dr. Cooper privea progresul operațiunii de la înălțimea unde stătea cocoțat. Se părea că rampa

funcționează destul de bine, deși probabil că era nițel cam abruptă pentru camionul acela învechit.

– Hei . . . începu el să spună, încetinește, prea . . .

– Mergi prea repede! urlă Jeff.

Bill apăsă frâna. Ceva plesni, iar pedala scăpă brusc și se lovi de podul mașinii. Trailerul începu să coboare de-a valma în josul rampei, prinzând viteză, trăgând după sine și camionul.

– Încetinește! strigă Jeff. Sări înlături, rostogolindu-se în noroi, iar în clipa următoare trailerul trecu scuturându-se și hurducăind pe lângă el.

Bill încercă să tragă frâna de mână. Aceasta cedă. Opri motorul. Rampa era prea abruptă, trailerul prea greu. Camionul nu făcea decât să alunece cu spatele, în pantă, cu pneurile din urmă în derapaj, frecându-se de jegul rampei cu un hârâit.

Platforma pregătită pentru transportul stâlpului se îndrepta direct spre soclu.

Jay alergă din drum ca să se ferească și strigă:

– Tată!

Dr. Cooper înțelegea ce urma acum: un mare dezastru. Probabil că nu aveau să finalizeze proiectul astăzi.

Și *TRANC!* Trailerul se izbi de stâlpul din piatră. Dr. Cooper simți cum edificiul se cutremură sub el.

Apoi simți că se mișcă. Cablul din vinciul Lilei se slăbi. Stâlpul porni în cădere tocmai în direcția în care stătea Lila!

– Ai grijă! îi strigă tatăl, temându-se pentru viața fetei.

Lila țipă și țâșni de-a lungul zidului, încercând să se ferească. Jay căută să se prindă de ceva, deoarece legăturile ce țineau strâns soclul stâlpului începeau să

cedeze. *JAPP! ZBRR!* Frânghiile grele smulseră țăruii din pământ ca pe niște dinți putrezi.

Stâlpul prinse viteză, răsturnându-se ca un arbore uriaș. Capul îi şuieră lui Dr. Cooper în bătaia vântului, iar pălăria îi fu smulsă și plutea în aer. Apoi văzu că trece dincolo de zidul templului care se afla acum sub el. Vârful stâlpului îl purtă cu el până dincolo de stâncă, deasupra mării care se afla la mare distanță de ei.

BUMM! Partea mediană a stâlpului se izbi de zidul templului, iar Dr. Cooper fu aruncat de forța impactului, rămânând suspendat cu capul înspre ocean.

VUFF! Hamurile pe care le purta coborâseră până în capătul frânghiei de care atârnav, ceea ce îi produse oprirea printr-o smucitură, și acum atârna în aer ca o păpușă pe sfoară.

Partea inferioară a stâlpului începu să se ridice. Bill, Jeff și Jay apucară frânghiile care atârnav de ea, sperând că astfel o vor ține la pământ și vor împiedica stâlpul să alunece cu totul peste zid. Toți trei fură ridicați în aer, însă se țineau totuși de frânghii, sperând, rugându-se.

Dar capătul stâlpului se ridica tot mai mult, mai sus, mai sus, în vreme ce capătul de care atârna Dr. Cooper cobora cu el tot mai mult înspre mare.

Apoi, fără vreun efort omenesc, fără vreo greutate, fără a se deplasa măcar o uncie, stâlpul se fixă nemișcat pe zidul templului, cu cele două capete suspendate în aer, într-o balanță perfectă, dar precară: Dr. Cooper atârânănd la o extremitate, Bill, Jeff și Jay la cealaltă.

– Vai, Doamne! scânci Bill trăgănat, și acum ce-i de făcut?

– Rămâneți așa, strigă Lila. Doar stați nemișcați!

Se auzi un zgomot grav, aspru. Stâlpul începea să se rostogolească de-a lungul zidului, ca o sucitoare imensă, răsucind în jurul său frânghiile de care atârnav Jay, Bill și Jeff, împreună cu frânghia hamului care încă îl mai ținea pe Dr. Cooper.

Dr. Cooper privi dedesubt și nu văzu altceva decât valurile oceanului și un barj mic, aflat la mare distanță; privi deasupra și văzu chipul lui Zeus învârtindu-se înapoi și încolo, mult mai aproape, deoarece stâlpul se tot rotea și înârtea, purtându-l și pe el în această mișcare.

Pășind grăbită de-a lungul zidului, apropiindu-se de stâlp chiar dacă acesta se rostogolea încet, prăvălindu-se încet înspre ea, Lila căuta o piatră, un leaț, un obiect suficient de mare pe care să-l îndese ca un ic sub stâlp, făcându-l astfel să se oprească.

Dr. Cooper rămase fără frânghie. „UUH!“ Fu ridicat peste vârful stâlpului când acesta se mișcă, cu trupul strâns în ham și simțindu-se ca un porc în frigare. Dacă ar avea măcar un cuțit!

Frânghia lui Bill scăpă, iar suprafața aspră a stâlpului nu o mai reținu. Cu un strigăt de durere se prăbuși pe pardoseala templului.

Balanța se strică! Partea de soclu a stâlpului începu să se ridice, iar vârful începu să se scufunde.

Lila sări deasupra stâlpului, făcând pași mărunți pe măsură ce acesta se rotea sub picioarele ei, depărtându-se câte puțin de zid și înaintând către bază, unde Jay și Jeff se țineau agățați în frânghii. Nu folosea la

nimic. Nu cântărea nici măcar jumătate din greutatea lui Bill. Stâlpul încă se rotea și se înclina înspre mare.

CRIC! Cineva înghesui o piatră sub stâlp, iar acesta se opri din rotire. Un bărbat sări de pe zid către capătul inferior al stâlpului, iar sub greutatea lui acesta coborî.

Stâlpul era din nou în echilibru!

– Lila! Strigă Dr. Cooper. Adu-mi cuțitul tău!

Străinul, un bărbat cu părul blond, îi făcu aprobator din cap:

– Du-te. Cred că acum îl putem ține în echilibru.

Ea traversă stâlpul pășind cu grijă, menținându-și echilibrul, până când ajunse la zid. Îl putea vedea pe tatăl său agățat cu o mână de ochiul lui Zeus, iar cu piciorul adâncit în gura lui Zeus, luptându-se să se elibereze din ham. Ea privi îndărăt. Străinul îi ajuta pe Jay și Jeff să iasă din încâlceala de frânghii.

Înaintă timid pe stâlp, nu o despărțea de oceanul de sub ea decât un simplu salt, după care se apropie centimetru cu centimetru de tatăl ei, ținând cuțitul în mâna tremurândă.

Străinul avea și el un cuțit cu care reteză legăturile în care erau prinși Jay și Jeff. Cu ajutorul lui, aceștia se suiră pe capătul stâlpului și se așezară acolo.

– Ca pe un balansoar, spuse Jay.

Dar Lila încă înainta către capătul celălalt, înspre tatăl ei:

– Ăăă . . ., îl întrebă Jay pe străin, ce greutate aveți?

– În jur de optzeci de kilograme, răspunse omul.

Jay își îndreptă privirea înspre Bill care încă se curăța de praf după ce căzuse.

– Câte kilograme ai, Bill?

– O sută, răspunse Bill.

Străinul îl întreabă pe Jay:

– Cât cântărește sora ta?

– Destul, fu răspunsul lui Jay, când stâlpul începu să se ridice dinspre capătul lor.

Dr. Cooper luă cuțitul din mâna Lilei și simți că stâlpul se înclina din nou înspre ocean.

– Lila! Înapoi! Coboară de pe stâlp!

Ea se răsuci și încercă să se înapoieze. Stâlpul se înclină și mai mult, iar ea alunecă. Degetele i se înfipseră în hieroglife, iar piciorul i se opri în barba lui Zeus când stâlpul se tasă și se clătină, iar pietrele din zid începură să se fărâmițeze.

Jay, Jeff și străinul se mutară cât de mult putură înspre extremitate, dar stâlpul începea să alunece prin perete și nu mai putea fi oprit.

– Se duce! strigă Jeff.

Dr. Cooper tăie frânghia hamului și fu liber din strânsoare.

– Du-te, Lila, *du-te!*

Târâș-grăpiș ajunse la zid. Acum stâlpul aluneca pe lângă ea, strivind și mărunțind pietrele.

Dr. Cooper înșfăcă barba lui Zeus, apoi se agăță de niște hieroglife, apoi de niște gravuri, urcând în susul stâlpului care aluneca în cădere, înaintând haotic, până când nu îi mai rămase nici o porțiune de stâlp de care să se anine. O mână îl apucă îndată ce ultima porțiune din stâlp scăpă alunecând pe zid și se aruncă cu greutate de plumb înspre țărmul de dedesubt. Într-o clipită, Jay, Jeff și străinul îl traseră cu o smucitură și îl așezară în siguranță pe coama zidului.

Stâlpul căzu liniștit, ca într-un film rulat cu încetinitorul, până când se înfipse în plaja nisipoasă asemenea unei sulite, făcând pământul să se zguduie—și pe Dr. Cooper să tresară înfiorat.

Acolo se mișcă în balans și apoi se răsturnă ca un arbore în direcția oceanului . . . tocmai înspre șalupa care aștepta, în timp ce membrii echipajului marin se aruncau în apă.

VUMM! Barja se zdruncină, se legănă puternic și aproape se răsturnă din pricina impactului. Un val puternic se ridică și spală în forță plaja.

Lila închise ochii. Își ținură cu toții respirația. Puteau auzi ultimul vâlnel din uriașul talaz spărgându-se cu un hâsâit ce se pierdea deasupra apei.

Și apoi . . . liniște.

– Ei, bine, ce ști-ti-ți . . . , se bâlbâi Bill.

Lila se avântă pe un loc mai ridicat și văzu barja înclinându-se ușor, dar plutind încă. Stâlpul, cu chipul lui Zeus privindu-i fix, zăcea în barja, într-o poziție oarecum strâmbă și cu celălalt capăt atârnat în afară, însă nimic grav nu se întâmplase. Cei din echipajul ambarcațiunii înotau prin preajmă, cu ochii lărgiți de mirare și supărați, dar teferi.

Dr. Cooper începu să respire din nou. Copiii lui, echipa de lucru și străinul rămăseseră doar așezați pe zid, cutremurați, prăfuiți, mulțumitori să fie în viață și absolut uluiți.

În cele din urmă, Dr. Cooper își regăsi glasul și spuse:

– Se pare totuși că . . . l-am încărcat în șalupă.

Și se așternu liniștea. Chipurile le erau serioase.

Iar apoi Bill schiță un zâmbet. Jeff slobozi un râs nazal. Jay izbucni din plin în râs. Dr. Cooper își permise un zâmbet, o grimasă, apoi râse, clătinând din cap cu uimire. Când Lila văzu că tatăl ei râde, înțelese că totul era în regulă și începu și ea să râdă. Începură să se îmbrățișeze și să își strângă mâinile, fericiți să fie în viață, bucuroși de reușită.

– Nu-mi vine să cred! spuse Lila.

– Dumnezeu lucrează în feluri minunate, interveni Dr. Cooper.

– Și nu oricum! replică străinul în timp ce dădea mâna cu Dr. Cooper.

Apoi, privindu-l pentru prima dată în față, Dr. Cooper îl recunosc:

– Brent! Brent Anderson!

Brent Anderson zâmbi larg:

– Bună, Jake. La lucru?

– Se vede, nu?

Începură amândoi să râdă și se strânsură în brațe ca doi vechi amici.

– Dar ce faci tu aici? întrebă Dr. Cooper.

– Am venit să te caut.

– Jay, Lila! Vă prezint un vechi prieten, Brent Anderson! E misionar în Africa.

– Am fost, spuse Brent, în timp ce dădea mâna cu Jay și Lila. Și nădăjduiesc că voi fi din nou.

Dr. Cooper simți mâhnirea din glasul lui Brent:

– Ce s-a întâmplat?

Brent se întunecă la față.

– Din pricina lui Idi Nkromo și a revoluției lui. Armata lui a ocupat cea mai mare parte a teritoriului Togwanei.

Dr. Cooper încuviință, amintindu-și.

– Recent am auzit la știri despre el. Un personaj periculos, din câte înțeleg.

– Oh, îi place să ucidă pe oricine îi stă în cale, îi pune sub semnul întrebării acțiunile sau se îndoieste de puterea sa—și, în primul rând, îi urăște pe creștini. El a ordonat închiderea bisericilor; i-a ucis și i-a încarcerat pe credincioși. Eu și Sandy de-abia am reușit să ieșim teferi din țară.

Bill și Jeff simțeau că urmează o conversație serioasă.

– Ăăă, Jake, noi mergem să reparăm cutia de viteze, spuse Bill.

– Mulțumesc, băieți, răspunse Dr. Cooper.

Cei doi bărbați făcură calea întoarsă pe lângă zid. Jay și Lila se ridicară și erau pe punctul de a pleca și ei pentru a-i lăsa singuri, însă tatăl lor le spuse liniștit:

– Rămâneți prin preajmă.

Se așezară din nou pe zid lângă tatăl lor.

Dr. Cooper continuă cu glas liniștit, plin de compasiune:

– Sunteți bine cu toții? Tu și Sandy și copiii?

– Da, suntem bine. Ei s-au întors în State. Eu am rămas cu personalul bordului de misiune până Aici Brent zâmbi gânditor.

Jacob Cooper își cunoștea prietenul:

– Te gândești să se întorci în Togwana?

Brent încuviință:

– Nu mi-am încheiat lucrarea acolo, Jake. A mai rămas un ultim trib care trăiește în deșert și care nu a auzit niciodată evanghelia. Circulă zvonuri despre ei cum că sunt ucigași, vânători de capete și canibali care

îi mănâncă pe străini de îndată ce le fac primirea. Dar Dumnezeu dorește ca eu să duc evanghelia acelor oameni, și cred că o voi face, cu sau fără Idi Nkromo. O voi face, Jake.

Dr. Cooper îi admiră credința:

– Sunt sigur că așa va fi.

Acum Brent își privi prietenul drept în ochi:

– Bine, asta pentru că s-ar putea ca și tu să iei parte la toate acestea.

Jacob Cooper își arcui o sprânceană și apoi le aruncă o privire copiilor.

– Are să fie periculos?

Brent încuviință:

– S-ar putea.

– Te poți baza pe noi, spuse Jay, care, animat de Lila, îl privi încurajator.

Brent Anderson se uită peste umăr și ceilalți îi urmară privirea îndreptată înspre locul excavațiilor. Acolo jos, arătând aproape fantomatic, înveliți în veșminte lungi și acoperiți de bijuterii complicate lucrate în os, stăteau doi africani, aparent înalte oficialități naționale. Erau amândoi înalți și vânjoși, cu ochi care aveau parcă puterea să treacă prin tine.

– Se întâmplă lucruri stranii în Togwana, Jake, lucruri pe care nimeni nu poate să le explice, și tocmai de aceea mă aflu aici. Acești bărbați au fost trimiși de secretarul de stat al Republicii Togwana.

Brent privi curios spre Dr. Cooper.

– Au venit să caute un om spiritual, un bărbat aproape de Dumnezeu care să aibă înțelepciunea de a rezolva mistere adânci. Prima dată au venit la mine în America, însă eu i-am adus la tine.

Când s-a uitat în ochii aprinși ai celor doi vizitatori cu staturi impunătoare, Jacob Cooper avu sentimentul că în curând se va duce, împreună cu copiii lui, în Africa.

DOI

Când avionul lor ateriză în cele din urmă în Togwana, familia Cooper văzu jeepurile și camioanele militare parcate în apropiere de terminalul micului aeroport. Erau o mulțime de soldați în uniforme kaki și cu berete negre. Chiar și două MIG-uri rusești, bătute de vreme, erau parcate sub niște palmieri. Era evident că la putere se afla un guvern militar care controla *totul*.

Aruncându-și ochii pe fereastra avionului, Lila nu putu să nu se mire, întrebând cu glas tare:

– Oare în ce ne băgăm?

– Într-o minunată lume nouă, sub noul dictator al Togwanei, răspunse o afro-americană ce avea mai puțin de patruzeci de ani, cu o înfățișare plăcută și care stătea chiar pe scaunul din spatele lor. Își întinse îndată mâna și se prezentă: Dr. Jennifer Henderson de la Universitatea Stanford.

Dr. Cooper îi strânse mâna:

– Ăă . . . Jacob Cooper, iar aceștia sunt fiul meu Jay și Lila, fiica mea.

– Presupun ați venit la invitația lui Bernard și Walter. Cei trei Cooper aruncară o privire discretă în spate,

unde stăteau cei doi domni din Togwana cu fețele lor posomorâte. Se prezentaseră sub numele de Bernard și Walter.

– Căutau pe cineva care se pricepe la roci, explică Dr. Henderson, și de aceea m-au invitat. Sunt geolog. Dumneavoastră?

– Sunt arheolog, răspunse Dr. Cooper. Ar fi putut menționa faptul că era fondatorul Institutului Cooper de Arheologie Biblică, specialist în civilizațiile antice ale Bibliei, însă nu spuse mai mult decât era necesar. Nu puteau ști cu siguranță cine era această femeie; nu știau dacă puteau avea încredere în ea.

– Deci doresc să aflu cel puțin două opinii avizate cu privire la micul lor mister, afirmă Dr. Henderson.

– Aș fi interesat să aflu care e misterul acela, spuse Dr. Cooper. Scrisoarea din partea secretarului de stat suna destul de vag.

– Secretarul de stat trebuie să ne aștepte cu o mașină—și ceva mai multe informații, sper.

Bernard și Walter îi ajutară cu bagajele și îi conduseră înspre o poartă care trecea prin gardul de securitate al aeroportului. Acolo întâlniră un bărbat care pășea iute, îmbrăcat în uniformă cu epoleți pe umăr și medalii pe piept. Le zâmbi larg și îi salută fluturând cu amândouă mâinile:

– Bună! Sunteți Dr. Henderson și Dr. Cooper, nu-i așa?

Le întinse mâna, prezentându-se:

– D. M. Mobutu, secretarul de stat al Republicii Togwana!

Dr. Cooper îi strânse mâna:

– Dr. Jacob Cooper, în slujba dumneavoastră. Aceștia sunt copiii mei, Jay și Lila.

Le strânse mâna cu putere, aproape comic.

Apoi se îndreptă înspre Dr. Henderson și avu un cuvânt special de salut pentru ea:

– Aaa, Dr. Henderson, am așteptat cu nerăbdare acest moment. Cu o unduire grațioasă, îi luă mâna și o sărută.

Ea se mulțumi să se refere doar la muncă:

– Și eu am așteptat cu nerăbdare provocarea muncii pentru care am venit aici. Cât de repede putem începe?

Mobutu scrută cerul:

– Se face vreme bună. Ați putea pentru început să aruncați o privire asupra situației în drum spre palatul prezidențial.

Aceste cuvinte făcură impresie asupra doctorului Cooper.

– Mi-ar plăcea. Suntem dornici să aflăm toate detaliile problemei.

– Veniți! Mașina ne așteaptă! Îi strigă pe cei doi însoțitori:

– Philip! Thomas! Aduceți bagajele domnilor!

– Probabil ați dorit să spuneți Bernard și Walter, sugeră Dr. Cooper.

– O, da, încuviință Mobutu degrabă. Bernard și Walter, sigur că da!

În loc să își facă ieșirea prin aerogară, se grăbiră înspre un pasaj îngust acoperit de o boltă deasă de copaci care ducea înspre o stradă lăturalnică. Acolo aștepta o limuzină lungă, albă cu geamuri fumurii.

Bernard și Walter puseră bagajele în portbagaj, în timp ce Mobutu deschise portiera mare destinată pasagerilor.

– Cu aer condiționat, spuse el fălos.

Musafirii americani se așteptau la așa ceva și intrară. O dată ce-și încheiară misiunea, Bernard și Walter o luară pe o potecă înspre junglă și duși au fost.

Când șoferul demară, iar limuzina coborî de pe bordură, părea mai degrabă a fi o evadare.

Mobutu ședea alături de ei, încercând să își păstreze zâmbetul cordial, însă arăta tensionat. Privea afară cu încordare în timp ce limuzina înainta în viteză de-a lungul drumul îngust, mai întâi prin jungla verde, apoi pe lângă ferme sărăcăcioase și gospodării mici, din pământ.

Dr. Cooper încercă să inițieze o conversație

– Deci . . . lucrați pentru președintele Nkromo, nu-i așa?

Mobutu schiță un zâmbet larg:

– O, da. În calitate de secretar de stat sunt un apropiat al președintelui. Sunt asistentul lui personal.

Apoi adăuga cu emfază:

– Și noul nostru guvern lucrează foarte bine. Președintele se impune. A adus ordine în țară!

Dr. Cooper dădu din cap zâmbind. Simțea că Mobutu însuși întâmpina probleme în a da crezare propriilor lui elogii zgomotoase.

Limuzina intră pe străzile sparte, aflate într-o stare deteriorată, ale orașului lui Nkromo cu cele mai multe case mărunte, cu șoproane și cotețe de găini din cărămizi de pământ și, ocazional, din beton. Oamenii și porcii, copiii și puii de găină, vitele și boii se plimbau

în libertate pe câmpuri, prin hățișuri și străzi lăturalnice.

– Ar trebui să știți, interveni brusc Mobutu, că aducerea dumneavoastră în Togwana nu a fost ideea președintelui.

În acel moment toți își îndreptară privirea înspre el. Mobutu continuă cu o încordare vizibilă:

– Trebuie să vă spun că președintele are puțină considerație pentru străini, și chiar mai puțină pentru orice sfat, chiar venit din partea apropiaților lui. Nu dorește să pară slab, nici să dea impresia că ar avea nevoie de ajutorul cuiva.

Dr. Cooper avu un schimb de priviri cu ceilalți, după care întrebă:

– Acesta este motivul discreției? De aceea am evitat ieșirea prin aerogară și ne-am suit în viteză în această mașină, din această cauză i-ați numit pe oamenii dumneavoastră Bernard și Walter?

Mobutu aprobă din cap:

– Bernard și Walter nu doresc ca numele lor să apară în legătură cu această întreprindere, în cazul în care . . . se luptă să scoată cuvintele din gâtlee, în cazul în care ar eșua.

Dr. Cooper rosti cu fermitate în glas:

– Domnule Mobutu, președintele știe cel puțin de sosirea noastră?

– O, da, încuviință Mobutu dând puternic din cap. Da, știe că sunteți aici și nu se opune deloc. Doar că . . . , Mobutu își coborî privirea, a convenit în silă și m-a avertizat că nimeni nu trebuie să afle despre aceasta.

Apoi se aplecă și le spuse în șoaptă:

– Însă ar trebui să știți, eu m-am oferit să aduc un

geolog și un arheolog. Nu i-am spus că voi aduce pe cineva care are și . . . ăăă . . . convingeri *spirituale* deopotrivă.

Dr. Cooper întrebă:

– Vă referiți la faptul că eu și copiii mei suntem—

– Șșș! ridică Mobutu mâna în semn de tăcere. Nu spuneți asta. Nici măcar să nu vă gândiți la asta câtă vreme sunteți în țară. Președintele Nkromo deja a expulzat mii de oameni care vă împărtășesc . . . convingerea religioasă. Cei care au refuzat să plece din țară au fost încarcerați, duși în lagăre de muncă forțată, iar unii . . . au fost executați.

Jacob Cooper întrebă pe un ton oarecum tăios:

– Și ne-ați adus totuși aici, știind că astfel ne-ați pune viețile în pericol?

Mobutu se aplecă un pic, cu un gest de smerenie:

– Dr. Cooper, problema pe care o avem noi necesită implicarea cuiva care este mai mult decât un simplu om de știință.

Uimită, Jennifer Henderson își arcui sprânceana când auzi acea remarcă, însă Mobutu continuă:

– S-ar putea să aibă nevoie de ochi care să vadă *dincolo* de ceea ce este vizibil.

Privirea doctorului Cooper se îngustă când îi răspunse:

– Domnule Mobutu, aveți multe de explicat.

Însă în loc să continue explicațiile, Mobutu se lipi de geamul mașinii, se uită să vadă cum e vremea, iar apoi bătu în fereastra ce îi separa de șofer. Șoferul privi îndărăt, Mobutu îi strigă niște instrucțiuni și aproape instantaneu părăsi drumul principal, virând brusc la stânga pe un drum abrupt ce șerpuia și ducea în munți.

– Nu mergem în oraș? întrebă Dr. Cooper.
– Nu, răspunse Mobutu, nu încă.
– Unde ne duceți?
– Prima dată trebuie să vedeți Piatra, răspunse Mobutu, și abia apoi vom continua discuția.

– . . . Piatra?

Mobutu adăugă cu un glas scăzut:

– Noi îi spunem *baloa-kota*, care înseamnă prevestire, un semn de rău augur. De aceea v-am adus aici. Mulți cred, inclusiv președintele, că Piatra este magică.

Dr. Henderson era șocată:

– Ne-ați adus până aici în Africa doar pentru a inspecta o *piatră*?

Mobutu îi zâmbi:

– Doar asta vă e profesia, nu-i așa?

Câteva minute mai târziu, limuzina ajunsese în vârful unui deal, se îndepărtă de drum și înaintă printr-o zonă cu prundiș, după care se opri liniștit. Șoferul coborî în uniformă de o scrobeală impecabilă și cu bereta așezată pe cap, se îndreptă înspre ușa din spate și o deschise cu un gest elaborat.

Mobutu păși afară și așteptă cu amabilitate în dreptul ușii.

– Vă rog, le făcu el un semn.

Încă nesigur pentru grup, Dr. Cooper aruncă o privire afară, apoi păși din mașină:

– E în regulă.

Ceilalți îl urmară.

Parcaseră mașina pe o creastă semeață cu vedere înspre oraș și înspre dealurile acoperite de vegetația abundentă ce se întindeau către răsărit. Norii se împrăștiu în cerul după-amiezii, iar panorama era

largă, de o frumusețe răpitoare. Orașul Nkromo era mic, din piatră albă, beton gri și țiglă roșie. Dr. Cooper putu să distingă în centrul orașului un grupaj de clădiri spațioase din piatră care erau, cel mai probabil, palatul prezidențial și clădirea parlamentului ocupate acum de Nkromo și comandanții armatei lui.

– E un oraș frumos, domnule Mobutu, spuse el, întorcându-se spre secretarul de stat, apoi întorcându-se și mai mult, încercând să îl găsească. O țară frumoasă și—

Cuvintele îi înghețară pe buze când privi înspre vest, peste întinderea vastă a pământurilor uscate, de un relief accidentat. Mobutu stătea pe marginea crestei abrupte alături de Jennifer Henderson, Jay și Lila, privind înspre vest și apoi înspre el, dorind în mod vădit să îi surprindă reacția.

Dr. Cooper nu știu cum să reacționeze. Nu știu nici măcar ce să creadă. Clipi, apoi se șterse la ochi. „*Nu se poate să văd ceea cred că-mi văd ochii*” își spuse.

– Tată . . . șopti Jay cu o voce răgușită. Se părea că și el vede același lucru.

– Ce . . . ce e aceea? întrebă Lila. Cum se face că—

– E un miraj? Întrebă Dr. Henderson.

Mobutu dădu din cap dezaprobator:

– Nu e nici un fel de miraj, Dr. Henderson. Ce vedeți dumneavoastră realmente se află acolo.

Norii continuau să se subțieze, dezvăluind . . . un zid? O stâncă pleșuvă? Un platou falnic?

Orice ar fi fost, umplea tot spațiul dintre două vâruri muntoase, de la nord la sud, și se înălța de la nivelul deșertului până deasupra norilor.

– Cât de departe este? întrebă Dr. Cooper, convins că îl înșela vederea.

– Din acest punct, în jur de optsprezece kilometri, estimează Mobutu.

– Zece mile! exclamă Dr. Henderson.

– Înseamnă că e atât de imens pe cât arată, concluzionează Dr. Cooper.

– E un *munte!* zise Lila, cu o voce estompată de mirare.

Soarele se ducea înspre apus acum, așa că detaliile de suprafață erau în umbră și greu de distins. Însă forma se profila vizibilă pe cer, ascunsă doar pe alocuri de nori înalți și pufoși: o stâncă rectangulară, un bloc uriaș, cu colțuri pătrate, drepte și verticale la fiecare capăt, și, din câte puteau estima în acel moment, cu un vârf perfect plat. Lila avea dreptate: nu era nimic altceva decât un munte.

– Cât . . . , Dr. Cooper trase cu greu aer în piept. Cât este de înalt?

– De aproape patru kilometri, după câte ne-am dat noi seama.

– Asta înseamnă că măsoară peste zece mii de picioare! exclamă Jay.

– Pe deasupra, credem că are cel puțin opt kilometri lungime și doi kilometri lățime, adăugă Mobutu.

– De câtă vreme e acolo? întrebă Dr. Cooper.

– Doar de câteva săptămâni, doctore, veni răspunsul lui Mobutu. De aici puteam în mod normal să scrutăm întinderea deșertului, așa cum se profilează ea dincolo de acele stânci. Acum întreaga jumătate vestică a Togwanei e ascunsă vederii.

Dr. Henderson realmente se prăbuși la pământ, copleșită de priveliștea ce se oferea.

– Piatră? E din piatră?

– Noi așa credem.

– Dar cum a ajuns acolo? Ce i-a cauzat apariția?

Mobutu se încruntă:

– Doctor Henderson, v-am angajat pe *dumnea-voastră* tocmai ca să răspundeți unor astfel de întrebări.

Ea doar clătină din cap:

– Însă asta e . . . asta e imposibil. Nimic de mărimea și forma aceasta n-a mai apărut vreodată așa în natură!

– De aceea îi și spunem *baloa-kota*, remarcă Mobutu sumbru. Un blestem afurisit, o plagă trimisă asupra noastră! Și acum o vedeți cu ochii dumneavoastră: Piatra din Togwana!

În palatul prezidențial un majordom mai tânăr într-un frac verde deschise în larg ușile imense din lemn de mahon și anunță:

– Excelență, secretarul de stat și onorații săi oaspeții!

Ei își făcură intrarea în camera prezidențială, încăpere ce amintea de o catedrală cu un tavan înalt, arcuit, cu geamuri cu vitralii, cu pereți marmorați, încadrați de stâlpi. În capătul îndepărtat al camerei, la capătul unui covor roșu, Excelența sa, președintele și feldmareșalul Idi Nkromo ședea în spatele unui birou de mărimea unei nave de război. Medaliile din pieptul său străluceau ca un pom de Crăciun, iar Nkromo scânteia din priviri, cu ochii mari, bulbucați de mânie. În spatele lui, de pe un perete lambrizat ireproșabil, privirea portretului de trei metri radia aceeași expresie de mânie, doar că la o scară de două ori mai mare.

– Eu sunt Oz, cel mare și puternic! șopti Jay, iar Lila îl potoli cu un ghiont.

Pășiră înainte cu pași cadențați, Mobutu mergea înainte, iar apoi se aliniară umăr în umăr în fața Excelenței sale.

– Excelența ta, anunță Mobutu cu șira spinării dreaptă ca o baghetă, vi-i prezint pe cercetătorii din America: Dr. Jennifer Henderson, geolog și Dr. Jacob Cooper, arheolog!

Nkromo schiță un gest, arătând înspre Jay și Lila, întrebându-l din ochi pe Mobutu:

– Și . . . ?

Mobutu rosti precipitat:

– Și cei doi copii ai doctorului Cooper, Jay și Lila.

Nkromo se uită la Dr. Henderson, apoi la Dr. Cooper, pe urmă la Jay și Lila, nelăsând să îi scape nici cea mai mărunță aluzie a faptului că ar fi onorat de prezența lor. În cele din urmă vorbește, cu o voce gravă, puternică și intimidantă:

– Bine ați venit în Republica Togwana! Contactul nostru sperăm să fie unul benefic pentru toți, nu-i așa? Voi veți înlătura Piatra, iar eu vă voi plăti cum se cuvine.

– Da, se aventurează Dr. Henderson, va trebui să discutăm despre onorarii înainte să—

– Cât va dura? o întrerupse Nkromo.

Nu veni nici un răspuns din partea lor; nici măcar nu erau siguri că înțelesesă întrebarea.

Dr. Cooper făcu o scurtă plecăciune și spuse:

– Excelența ta, de-abia am ajuns și avem foarte puține date despre Piatră. Dacă ne permiteți, va trebui să ne aventurăm în deșert și să o studiem îndeaproape pentru a afla ce este și de unde a venit.

– Și cum să o faceți să dispară, nu?

Dr. Henderson interveni în acel moment:

– Vom avea nevoie de vehicule și echipament, mâncare și apă—

Nkromo o neglija cu o fluturare a mâinii și declară:

– Domnul Mobutu se va ocupa de toate acestea. Vă va pune la dispoziție orice ați avea nevoie.

– Mulțumim, domnule, spuse Dr. Cooper.

Nkromo se ridică din scaunul său; Mobutu făcu un pas în spate, iar cei patru musafiri făcură la fel. Apoi președintele își mângâie pânțele rotund și admiră portretul care se înălța în spatele lui:

– Dacă doresc ca un lucru să se facă, acel lucru se va face, înțelegeți? Am adus zece vrăjitori, însă nici unul nu a putut face ca Piatra să dispară. Nu au putut-o clinti din loc. Nu au reușit nici măcar să o facă mai mică. Își scutură capul cu regret. Așa că am poruncit să le fie zdrobite capetele cu pietre.

Lila tresări cu un scâncet. Nu a vrut să facă asta, pur și simplu așa i-a venit.

Pe Excelența sa îl mulțumi acel răspuns.

– Așa că voi nu veți da greș, știu asta. Sunteți oameni de știință din America! Cunoașteți rocile! Voi îmi veți împlini dorința, știu asta.

Dr. Cooper încercă să nu trădeze vreo emoție în glas când întrebă:

– Să înțelegem, domnule, că vă așteptați ca noi să *mutăm* Piatra?

– Da! Să dispară de acolo! Nkromo își scutură brațul cu mânie. Duceți-o departe de aici, nu-mi pasă unde! Nu trebuie să rămână în calea Excelenței sale. Apoi își ridică brațele asupra lor, ca și cum le-ar fi dat o binecuvântare și cu un ton mai degrabă amenințător le zise: Fie să aveți succes!

TREI

În timp ce traversau în grabă incinta palatului, dorind să iasă de acolo, Dr. Henderson fu prima care rupse tăcerea:

– Ei bine, am auzit destul. Plec de aici cu primul avion!

– Dacă încercați să părăsiți Togwana fără permisiune, veți fi împușcată, spuse Mobutu categoric.

Dr. Henderson rămase cu gura căscată:

– Nu se poate să vorbiți serios!

– Uitați că aveți de-a face cu o dictatură africană, spuse Dr. Cooper. Nkromo poate să facă tot ce pofteste.

– Nkromo nu e în toate mințile! spuse Dr. Henderson.

Mobutu îi atrase atenția fluturând cu mâna mărunț și agitat:

– Nu! Niciodată să nu-l vorbiți de rău despre președinte. Apoi își coborî glasul pentru a da un sfat mai intim. Chiar dacă e nebun, asta nu contează! Tot ce contează este că obține ce vrea sau oamenii își pierd viața—poate fi chiar și cazul dumneavoastră.

– Însă asta e o anomalie a naturii, atât de deplasată încât îți stă mintea în loc! Dacă Nkromo nu a putut-o

clinti cu întreaga sa armată, ce se așteaptă de la *noi*?

– Dar încă nici nu știm despre ce este vorba! replică Jay.

– Și mor de nerăbdare să aflu, spuse Lila

– Ei bine, mie nu-mi vine să mor deloc! le-o trânti Jennifer Henderson.

– Dr. Henderson, spuse blând Dr. Cooper, așezându-i mâna pe umăr ca să o liniștească, s-ar putea ca sub ochii noștri să se afle o descoperire incredibilă și nu am fi fideli profesiilor noastre dacă am abandona proiectul. În ce îl privește pe Nkromo, e evident că se teme de el. E ceva ce nu înțelege și nu poate controla. Dacă am reuși să aducem câteva răspunsuri, atitudinea lui s-ar putea schimba.

Dr. Henderson se mai calmă în cele din urmă și încuviință:

– Oricum . . . ce altă șansă mai avem?

Dr. Cooper o privi pe Lila, după care se adresă lui Mobutu:

– Am pregătit o listă pentru dumneavoastră. Lila scoase din buzunar câteva foi de hârtie și le înmână lui Mobutu în timp ce tatăl ei continuă:

– Vom avea nevoie de vehicule, de echipament de explorare . . .

– De echipament seismic, adăugă Dr. Henderson, și de o carotieră.

– Oh, da vom avea nevoie de un avion cu un singur motor, cu zbor înalt, care să decoleze și să aterizeze din câteva mișcări. Dr. Cooper arătă înspre listă, totul e trecut acolo.

Mobutu trecu în revistă lista cea lungă cu ochii tot mai lărgiți de mirare.

– Ăăă, zise Lila scoțând o altă foaie de hârtie, avem aici lista de alimente.

– Haideți, spuse Dr. Cooper. Să aruncăm o privire asupra acelui obiect.

După ce serviră masa și se îmbrăcară în haine mai răcoroase, familia Cooper și Dr. Henderson erau pregătiți pentru prima lor escală pe pământurile uscate și colțuroase ale Togwanei de vest. Mergeau cu mașina de teren pe care le-o puse la dispoziție domnul Mobutu—era primul lucru de pe listă. Domnul Mobutu îi însoțea, nu pentru că ar fi vrut, ci pentru că Nkromo i-o ceruse.

Drumul în deșert nu fusese îmbunătățit, dar se părea că e totuși bine circulat, cel puțin de armatele lui Nkromo. Străbătea în meandre milă după milă pământurile sterpe, amenințătoare, presărate cu stânci ascuțite săpate de vânturi și albiu adânci, erodate, cu roci colțuroase, pârjolate de soare, cu nisip bătut de vânturi. Cu fiecare milă pe care o străbăteau, Piatra devenea tot mai mare, iar vârful tot mai înalt și mai abrupt, deasupra capetelor lor, până când în cele din urmă intra în umbra pe care o făcea Piatra în soarele după-amiezii—mile întregi de umbră, de parcă soarele ar fi dispărut în spatele unui pâlc de nori cu colțuri și margini perfect drepte. Jay și Lila au fost nevoiți să își scoată capetele pe fereastră pentru a vedea partea de deasupra a Pietrei ce se înălța la mii de metri deasupra lor, profilându-se în negru pe fundalul încins al soarelui ce stătea ascuns.

Dr. Cooper opri mașina și coborâră în peisajul arid pentru a privi.

Jay inspectă cu un binoclu partea de deasupra Pietrei, imaginea mărită tremurând din pricina emoțiilor pe care i le stârnise.

– Cred că văd niște gheață acolo sus. Mă gândesc că asta înseamnă că vârful trece de limita de îngheț.

– Vezi vreo formă anume? întrebă Dr. Cooper.

– Nicidecum. Marginea platoului este atât de dreaptă încât arată la fel cu sau fără binoclu.

Jacob Cooper clătină din cap cuprins de uimire:

– Ce spuneți despre asta, Dr. Henderson?

Jennifer Henderson părea în transă, cu ochii ațintiți asupra pietrei.

– Dr. Henderson? întrebă din nou Dr. Cooper, ușor îngrijorat.

Ea îl privi stupefiată, de parcă s-ar fi trezit dintr-o vrajă:

– Ce spuneți? Oh, nu, Dr. Cooper. Îmi amintește de coloanele bazaltice precum Turnul Diavolului din Wyoming . . . însă aceasta nu e așa ceva. Nu îmi explic cum poate fi vorba de un fenomen natural.

Arătându-și oarecum îngrijorarea, ea adăugă:

– Și nu știu dacă ar fi indicat să ne apropiem mai mult de ea.

Dr. Cooper îi respectă temerile:

– Lila, scoate măsurătorul Geiger. Ar fi bine să măsurăm gradul de radiație. Nu veni nici un răspuns. Lila?

Lila stătea singură, un pic mai departe de ei, nemișcată, cu privirea ațintită asupra Pietrei, de parcă ar fi avut o viziune.

Tatăl ei se apropie, întrebând-o încet:

– Lila, care-i necazul?

Ea îi auzi întrebarea și se uită în direcția lui, dar nu se putea gândi la un răspuns—cel puțin nu la unul care ar suna științific. Observarea științifică se făcea cu ochii, cu urechile, cu instrumente și ustensile; ea însă *simțea* ceva cu inima, ceva ce nu putea fi exprimat în cuvinte. Marile simfonii îi mai dădeau asemenea trăiri. Apusurile frumoase de soare. Un verset din Biblie rostit sau citit la un moment potrivit.

– Nu știi, tati, spuse ea șoptit într-un târziu. Doar că . . . doar că e minunat, asta-i tot.

Dr. Henderson nu fu de acord:

– Eu cred că ar putea fi periculos!

– Mie nu îmi este frică, replică ea. Eu vreau să mă duc mai aproape. Vreau să o ating.

– La fel și aici, spuse Jay, aducând măsurătorul Geiger. Îl porni și învârti de discuri. Nici o radiație. Presupun că suntem în siguranță.

– Dacă e *boloa-kota*, zise Mobutu, nu putem fi sub nici o formă în siguranță!

– Și-acum . . . spuse Dr. Cooper ridicându-și ochii înspre Piatră și scărpînându-și creștetul. Dacă tot suntem la distanța asta, de ce să nu facem niște măsurători cu teodolitul și să stabilim niște dimensiuni?

Lucrau în echipă, măsurau cu piciorul, cu teodolitul și făceau calcule. Spre sfârșitul după-amiezii aveau niște cifre.

– Fața dinspre noi e orientată oarecum spre nord și sud, spuse Jay, revizuindu-și observațiile. Încă nu avem date despre celelalte fețe pentru că nu le putem vedea de aici, însă totuși . . . Scria ceva, apoi ștergea, apoi nota din nou. Dacă nu am calculat greșit, fața dinspre noi măsoară circa 6200 de metri în lungime și 2800 în

înălțime. Asta înseamnă, ăăă . . . introduse cifrele în calculatorul de buzunar . . . lungă de 6,2 kilometri și înaltă de 2,8 kilometri.

Îi înmână notițele tatălui său peste capota mașinii. Dr. Cooper fluieră uimit, iar Dr. Henderson veni și ea să studieze însemnările lui Jay. Nu făcu decât să clatine din cap în timp ce le citea.

– Bună treabă, Jay, spuse Dr. Cooper. Acum suntem pregătiți pentru pasul următor.

– Care e acela? întrebă Dr. Henderson

– Am aflat tot ce se putea afla de la distanță. Acum va trebui să ne ducem și să o atingem.

– S-ar putea să trezim un leu din somn, îi avertiză Mobutu.

– Nu vă contrazic. Însă mi-ar fi mai greu să rămân aici, fără să aflu, fără să cunosc. Mai avem încă trei ore până se întunecă.

Dr. Henderson își îndreptă privirea spre Piatră, spre suprafața ei întinsă, netedă și fără urmă de imperfecțiuni, cu culoarea ei ternă, de un roșu vulcanic. Nu se deranjă să își mascheze groaza atunci când căzu de acord:

– Să ne ducem și să o atingem—însă să lăsăm motorul pornit.

Piatra arăta ca un zid monstruos ce li se închidea în față și continua să se întindă mai mult și mai mult, pe măsură ce se apropiau. După ce conduseră cinci kilometri, capătul sudic era cu totul în dreapta lor, iar marginea platoului de deasupra era aproape perpendicular. Amețeai dacă îți ridikai ochii să o privești.

– Perfect vertical! Exclamă Dr. Henderson. Perfect plat!

– Hei, strigă Jay, cred că îi văd fundația!

Tocmai trecuseră peste o ridicătură. Dr. Cooper încetini rover-ul și staționează. La o jumătate de milă în față se putea vedea cum drumul ce ducea în deșert se termina brusc tocmai în locul unde se interpunea Piatra. Însă nu doar drumul se termina acolo. Întregul deșert—nisipul, pietrele, tufișurile, formațiunile stâncoase, *totul*—se încheia în acel punct. Abrupt, în linie dreaptă, ca și cum ar fi fost tăiat cu cuțitul, deșertul era acum împărțit de un zid din piatră roșie, drept ca o undă laser și care părea că se întinde la infinit înspre nord și sud, urcându-se până la cer.

Dr. Cooper scrută nordul cu binocul, apoi se îndreaptă înspre sud.

– Piatra se izbește de stânci golașe la ambele capete. Nu știu dacă vom putea conduce împrejurul ei. Probabil că ne va fi imposibil chiar și să o înconjurăm mergând pe jos.

– Piatra stă în calea Excelenței sale! Remarcă Jay sarcastic, amintindu-și cuvintele mânioase ale lui Nkromo. Asta mă face să mă întreb ce e pe partea cealaltă.

– Nuuu, avertiză Mobutu clătinând din cap. Să nu vreți să mergeți într-acolo. E teritoriul tribului Motosa, un trib de canibali și vânători de capete ai deșertului. Sunt nemiloși, setoși de sânge, o problemă reală pe care am încercat să o eliminăm.

Dr. Cooper se gândi la aceasta o clipă:

– Se pare că acum aveți un zid care să îi țină la respect.

Mobutu se încruntă și nu mai spuse nimic.

– Continuăm? întrebă Dr. Cooper.

– Căști de protecție, toată lumea, sugeră cu preocupare Dr. Henderson. Dacă ceva moloz sau vreo bucată de gheață se desprinde, vor cădea chiar peste noi.

Apucară căștile de protecție galbene și le puseră pe cap. Apoi Dr. Cooper porni motorul rover-ului și îl lăsă să înainteze la relanti; acum nu se mai auzea decât frământarea tăcută a anvelopelor peste nisip și roci. În cele din urmă, la circa cincisprezece metri de fațada Pietrei, el frână, opri și decuplă motorul.

Acum liniștea era atât de adâncă încât puteau auzi sângele ce le pulsa în urechi, *tic-tic*-ul motorului în răcire și micile scârțâieli și oftaturi pe care rover-ul le scotea ori de câte ori cineva se mișca.

Se uitară la Dr. Henderson. Acesta era momentul ei.

Ea coborî din rover, pășind cu atenție, parcă în vârful degetelor înspre zidul imens, roșiatic din fața ei. Ceilalți o urmară: Jacob Cooper la doar câțiva pași în urmă, Jay și Lila cu alți câțiva pași în urma lui, iar Mobutu rămase cu mult în urmă. Dr. Henderson se opri de câteva ori să privească în sus, însă înainta, pas cu pas, până când precaut și oarecum pe furiș, cu mâna întinsă, atinse fațada Pietrei.

Nu se întâmplă nimic. „Leul adormit” își continuă somnul, cel puțin în acele momente.

În timp ce toți ceilalți priveau, nerăbdători să îi audă verdictul, Dr. Henderson mângâie ușor cu degetele suprafața zidului, apoi o studie cu atenție, inspectând-o dintr-o parte în alta, de sus în jos. Puteau observa cum neliniștea îi crește. Căutând în centura care îi adăpostea ustensilele, scoase o lupă și studie îndeaproape structura de suprafață a Pietrei, cu nasul aproape lipit de zid.

Când într-un final se întoarse și îi privi, fața îi era acoperită cu mirare și teamă:

– Se pare că este *făcută de om!*

Făcută de om? Stăteau acolo holbându-se prostește la Piatră, așteptând ca această descoperire să se instaleze în mințile lor și să o poată crede.

– Ooooh . . . cu un strigăt timid, tremurat, scuturându-și capul a teamă și negare, Mobutu se dădu înapoi.

– *Așa deci!* Intervenii deodată Jay, strângându-și cu voioșie pumnul. O rocă de mărimea aceasta era ceva intrigant, bineînțeles, dar o rocă de asemenea dimensiuni *făcută de om* constituia un adevărat mister!

Dr. Cooper păși grăbit în față și atinse el însuși Piatra.

– Vezi? îl întrebă Dr. Henderson stârnită. Vezi urmele pe care le-au lăsat uneltele? Cineva a tăiat în piatră această chestiune. L-au *dăltuit*. Nu e nicidecum un fenomen natural!

Jacob Cooper înțelegea la ce se referă Dr. Henderson. Deși urmele erau foarte fine și nu se puteau distinge de la distanță, suprafața trăda într-adevăr o oarecare muncă manuală executată cu un înalt meșteșug. Se dădu înapoi cu câțiva pași, apoi își ridică ochii și privi peretele imens:

– Asta ar putea explica simetria, forma nenaturală, unghiulară, liniile drepte și colțurile la nouăzeci de grade. Se întoarse și atinse din nou suprafața Pietrei, studiind-o îndeaproape. Lucrătură în piatră din vremurile antice, spuse el șoptit. Tăietură în piatră cu care și Solomon s-ar fi fălit. Se uită apoi în sus de-a lungul zidului, aproape rezemându-și bărbia de acesta. Această

construcție a fost *concepută*. Însă ar fi fost nevoie de ani în șir, chiar de secole pentru executarea ei! Domnule Mobutu!

Mobutu răspunse de la o distanță la care se credea în siguranță:

– Da, Dr. Cooper?

– Spuneți-mi din nou cum a apărut această piatră. Spuneți că se află aici de câteva săptămâni și nimeni nu știe cum a ajuns aici?

– Întocmai, doctore. Când ne-am dus cu toții la culcare, deșertul arăta la fel cum fusese veacuri de-a rândul. Când ne-am trezit în dimineața următoare, obiectul acesta era aici, exact cum îl vedeți astăzi.

Jacob Cooper își legănă încet capul, nemaiștiind ce să creadă:

– Cine putea să taie o piatră atât de mare și să o plaseze peste noapte în acest deșert?

– Și de unde să o fi extras? întrebă Dr. Henderson. Imaginați-vă dimensiunile pe care trebuie să le fi avut cariera sau gaura care trebuie să fi rămas după desprinderea acestui bloc de piatră . . .

– Poate este un meteorit, sugeră Jay, atingând-o. Pur și simplu a căzut aici din spațiu.

– Cel mai blând meteorit din istorie care să fi aterizat atât de ușor, îi răspunse tatăl lui. Fără crater, fără foc, fără urmele vreunui impact.

Lila veni mai aproape și își așază palmele pe suprafața netedă. „Da,” se gândi ea. „*Am din nou sentimentul acela. E ca o măreață simfonie, ca o îmbrățișare drăgăstoasă sau ca un foc la care te încălzești într-o noapte rece.*”

Jay încă emitea teorii:

– Poate vreo civilizație antică a găsit modalitatea prin care să materializeze acest edificiu în acest loc, aducându-l dintr-o altă dimensiune.

Dr. Cooper dezvoltă acea idee:

– Se poate atunci că e o iluzie, un fenomen holografic . . .

Lila își apăsă urechea pe suprafața stacojie ca și cum ar vrea să audă sunete. Într-un gest care amintea de acela prin care cauți un chip familiar într-o mulțime de oameni, prin care îți cauți drumul după ce te-ai rătăcit—iată ce trăiri îi dădea Piatra.

Dr. Henderson deveni sarcastică:

– Sau poate a fost adusă de ființe extraterestre. Fiți serioși.

Dr. Cooper trebui să râdă, chiar dacă numai să își ușureze frustrarea:

– Cred că ar fi mai bine să strângem mai multă informație înainte de a mai lansa și alte teorii!

– Poate *Dumnezeu* a pus-o aici! zise Lila care încă era lipită cu fața de Piatră.

Jennifer doar bufni la auzul acestor cuvinte, însă Dr. Cooper și Jay se opriră și se uitară la ea:

– Ce te face să spui asta, Lila? o întreabă tatăl ei.

Ea ezită să răspundă, iar în final îi spuse:

– E doar o simțire pe care o am că Dumnezeu a pus-o aici.

– Ei bine, râse Dr. Henderson, iată o explicație la fel de bună ca toate celelalte pe care le-am auzit deja!

Lila se desprinsese de lângă zid și se uită la ea cu o strălucire în privire:

– Pe cine altcineva mai cunoști care poate crea ceva din nimic, peste noapte?

Dr. Henderson se pregăti să riposteze:

– Domnișoară, acest obiect nu a fost creat din nimic! Este bazalt și cremene, din chiar roca și nisipul pe care stai acum! Uite, privește. Își scoase un ciocănel din centura cu instrumente și lovi suprafața zidului pentru a desprinde o mostră de rocă.

Instrumentul de oțel sări înapoi cu un sunet metalic, însă nu lăsa nici o urmă. Indignată, Dr. Henderson lovi din nou, dar cu același rezultat.

– Bazalt? Întrebă Dr. Cooper arcuindu-și o sprânceană.

– Așteptăm după carotieră, replică Dr. Henderson netulburată, punând ciocănelul la locul lui în centură.

Jay fu intrigat și atinse Piatra, apăsând zidul cu mâna:

– Dar dacă Dumnezeu a pus-o aici?

Dr. Henderson își coborî glasul, însă era înfuriată:

– Asta ar fi o poveste bună pentru cei din Togwana, nu-i așa? Doar sunt superstițioși. Recurg la religie și spiritualism pentru a explica lucrurile pe care nu le pot înțelege. Haideți așadar să le spunem pur și simplu că Dumnezeu a pus-o aici și ne putem duce către casă ceva mai devreme!

Dr. Cooper încercă să o calmeze:

– Dr. Henderson, credința în Dumnezeu nu elimină metoda științifică și cercetarea. Nimeni nu vrea să spună acest lucru.

– Însă nici cercetarea științifică nu îl exclude pe Dumnezeu, adăugă Lila.

Apoi Mobutu interveni, și era mânios:

– Oameni buni, nu ați fost angajați să purtați discuții religioase! Ați fost angajați pentru a motiva

prezența pietrei în acest loc și pentru a găsi o metodă de a o înlătura!

– Va trebui să acordăm atenție tuturor teoriilor, îl informă Dr. Cooper.

– Deci să ne continuăm cercetarea științifică, spuse Dr. Cooper, insistând asupra cuvântului științific.

– Bine, așa să fie. Jay era pregătit să lanseze o altă posibilitate. Dacă acest obiect este într-adevăr făcut de mâini omenești, atunci trebuie să servească vreunui scop anume. Pariez că înăuntru sunt încăperi și pasaje, probabil camere mortuare ca în piramide. Dacă am putea intra în acele încăperi am putea afla ceva.

– Echipamentul seismic ne va spune dacă există cavități în interior, spuse Dr. Cooper.

Dr. Henderson oftă cu frustrare:

– Pentru a-l putea folosi va trebui să ne suim pe platoul de deasupra.

Priviră cu toții la zidul vertical, stacojiu, lipsit de vreo denivelare din fața lor. Cățărarea nu intra în discuție.

– Domnule Mobutu, spuse Dr. Cooper, când putem avea acel avion?

PATRU

În ziua următoare, în Aeroportul Internațional Nkromo, Mobutu le prezintă familiei Cooper și doctorului Henderson un Cessna cu un singur motor, aparent unul din flota privată de aeronave a lui Idi Nkromo. Era un avion suficient de încăpător pentru a adăposti patru peroane și o cantitate limitată de încărcătură. D-l Mobutu, deja înfricoșat de Piatră, se temea și mai tare de zbor, așa că s-a oferit cu plăcere să nu îi însoțească.

Jay și Lila se suiră în scaunele din spate și își strânsură centurile de siguranță. Dr. Cooper se așeză în scaunul de pilotaj, iar Dr. Henderson în cel din dreapta sa.

Mobutu veni în dreptul ferestrei pilotului și îi întinse mâna pe acolo:

– Fie ca Dumnezeu să vă poarte de grijă în această călătorie, spuse el încet.

Dr. Cooper zâmbi, apucându-i mâna:

– Pe curând.

În câteva minute zburau deasupra deșertului către Piatră. Din aer se vedea mare ca un munte, și încă mai înaltă decât altitudinea pe care o aveau în acel moment.

Dr. Cooper privi altimetrul:

– E în regulă, Jay, acum vom afla cât de corecte au fost calculele tale. Acum ne situăm la o mie cinci sute de metri. Dacă ai dreptate, încă o mie cinci sute sau două mii de metri și ne vor sui deasupra vârfului acelui obiect.

În curând Piatra le umplu imaginea, ridicându-se deasupra deșertului plat asemenea unui zgârie-nori rectangular nelalocul său. Dr. Cooper viră ușor la stânga, ceea ce le permitea să înconjoare edificiul prin capătul sudic. Avionul urcase la două mii cinci sute de metri, și încă se aflau sub vârful Pietrei.

– Ia te uită, spuse Dr. Cooper, arătând dedesubt. Piscuri colțuroase așezate la fiecare capăt al Pietrei făceau aproape imposibil să călătorești împrejur, iar singurul drum circulabil din deșert trece chiar pe sub ea! Jumătate din țara lui Nkromo este de cealaltă parte!

– Unde nu poate ajunge, spuse Dr. Henderson.

– Exact. Dacă nu ajunge de cealaltă parte a țării, nu îi poate controla pe cei care locuiesc acolo. Nici nu-i de mirare că situația îl deranjează într-atât!

– Avionul își continuă urcarea, îndreptându-se înspre sud. La trei mii de metri toată lumea privi în partea dreaptă. De vreme ce nivelul deșertului se afla la 750 de metri deasupra nivelului mării, ei trebuie să se fi aflat la vreo trei sute de metri până să atingă înălțimea Pietrei, conform estimărilor lor; în curând îi vor vedea vârful.

Trei mii de metri. Piatra încă arăta perfect plată. Apoi avionul se roti și luă colțul dinspre sud și pentru întâia dată putură să-i vadă cealaltă fațadă.

– Incredibil! exclamă Dr. Henderson.

Jay și Lila se lipiră amândoi de geamul din dreapta, fascinați de imaginea pe care o oferea partea sudică a Pietrei. Și aceasta era perfect plată, absolut netedă. Se unea cu latura de răsărit la un unghi perfect de nouăzeci de grade.

– Are forma unei cutii uriașe! exclamă Jay, făcând câteva fotografii.

Trei mii trei sute. Îi puteau zări vârful.

– E imposibil, spuse Dr. Henderson. Așa ceva nu se poate!

– Nu e o cutie, zise Lila, E un bloc uriaș!

Tot ce putea să facă Dr. Cooper era să se concentreze asupra pilotării avionului și să fie cu ochii pe instrumentele de zbor. Continua să urce la trei mii trei sute de metri. Dedesubtul lor acum, așezat solid pe platoul deșertului asemenea unei bucăți de cărămidă pe suprafața unei mese, era un obiect imens, de dimensiunea unui munte cu formă rectangulară: două laturi lungi, două laturi scurte și un capac plat, de aceeași culoare pe toate fețele.

Continuă să zboare în cercuri deasupra laturii vestice. Fața vestică arăta identic cu cea estică, din aceeași piatră stacojie, netedă, lipsită de denivelări.

– Bun, spuse Dr. Henderson, în timp ce privea prin binoclu. Văd drumul deșertului continuându-se de cealaltă parte.

Priviră cu toții într-acolo, iar Jay mai făcu câteva fotografii. Deci acolo era, sinuos, mai traversa o porțiune de deșert, apoi teritorii acoperite cu vegetație uscată și pierzându-se în cele din urmă în partea de

vest între niște dealuri stâncoase, împădurite.

Lila se uită atentă prin binoclul ei și zări ceva:

– Hei, cred că văd un sat acolo jos!

– Unde? întrebă Dr. Henderson, ajustându-și binoclul pentru a scruta zona de jos.

– Ăăă . . . cam la un kilometru și jumătate depărtare de colțul nord-vestic, de cealaltă parte a zonei uscate, unde începe acea pădure.

– L-am găsit. O, e un sat mare . . . cu cel puțin șaizeci de așezăminte.

– Cei din tribul Motosa, spuse Dr. Cooper.

– Așa e.

– Au niște pământuri cultivate, raportă Lila.

– Sălbatici care se ocupă cu agricultura? se minună Jay.

Dr. Cooper privi îndelung și atent înspre plafonul Pietrei. Părea suficient de neted pentru a permite aterizarea, deși ușor acoperit cu gheață.

– Câtă vreme suntem aici sus cred ar trebui să cercetăm vârful acesta.

– *Zis și făcut!* spuse Jay.

Lila observă că plafonul acela întins și acoperit cu gheață se încheia pe margini abrupt și în linie dreaptă, și că fețele verticale coborau pe o distanță de trei kilometri:

– Ești sigur?

Dr. Cooper reduse accelerația. Zgomotul motorului pierdu din intensitate, iar avionul începu să coboare:

– Toată lumea să-și verifice centurile de siguranță. Vom urca brusc, iar apoi vom zbura fără motor, ca să simțim curenții de aer. Dacă ne sunt prielnici, vom ateriza.

Înclină ușor avionul, păstrând suprafața plată, rectangulară a Pietrei în vizor. Vântul se arăta până acum liniștit, la fel de neted ca platforma care acoperea Piatra.

– Uhuu, strigă Dr. Henderson când avionul se opinește ca un ascensor care pornește urcușul.

– Ne ridicăm, spuse simplu Dr. Cooper . Piatra încălzește aerul dimprejurul ei. Aerul se ridică, iar noi, odată cu el. Asta ar putea fi antrenant oarecum.

Reduse și mai mult accelerația pentru a face mai lină traversarea marginii drepte și ascuțite a Pietrei. Dintr-o dată nu se mai aflară la trei mii de metri deasupra pământului; suprafața Pietrei se afla la doar câteva sute de metri dedesubtul lor, netedă, fără alte denivelări, asemenea capacului unui birou monstruos, doar o idee prăfuit cu un strat de zăpadă ce arăta ca pudra de zahăr. Avionul se zgâlțâi un pic, legănându-se și hurducându-se din pricina turbulenței.

Dr. Henderson își întări cât de mult putu centura:

– Sper că știi ce faci!

– Asta e o nimica toată pentru tata, spuse Jay.

Erau la mai puțin de treizeci de metri deasupra platoului. Puteau vedea cristale din pulberea de zăpadă prinse în vârtejuri dantelate pe suprafața netedă, ceea ce îl ajută pe Dr. Cooper să determine direcția vântului.

– Nu aș putea avea pretenția unei piste mai late, spuse el ridicând niște flapsuri.

Privind în jos, Jay și Lila vedeau cum umbra avionului creștea mereu, urcând parcă să îi întâlnească. În cele din urmă se făcu una cu ei când anvelopele

scârțâiră pe terenul de piatră și gheață. Dr. Henderson își dădu capul pe spate și își ținu respirația.

– E în regulă, anunță Dr. Cooper în timp ce reducea viteza, sfârșind într-o oprire lină, iar roțile derapară ușor pe pulberea de gheață.

– Haideți să ne facem treaba și să coborâm de-aici până când nu se întetesc curenții de aer.

– Să scoatem senzorii pentru experimentul seismic, zise Dr. Henderson. Sunt în lada de lemn din spate.

Umblând pe suprafața fină, netedă aveai senzația că pășești pe o altă planetă. Nici deșertul, nici albia unui lac sec, nici un alt loc de pe pământ nu se puteau asemui cu întinderea perfect plată, netedă pe care o vedeai cu ochii kilometri întregi. Nimic nu a oferit vreodată priveliștea pe care o creau acele dâre dantelate de zăpadă și gheață pulverizată ce pluteau constant în nenumărate cete fantomatice la doar câțiva centimetri deasupra platoului. Mișcarea gheții pulverizate și a zăpezii era atât de uniformă, de invariabilă, atât de amplă, încât familia Cooper și Dr. Henderson nu putură decât să simtă că ei sunt cei aflați în mișcare. Era straniu, nenatural și nălucitor. Nici unul dintre ei nu uitase că umblau acum pe spatele unui „leu adormit”.

Senzorii erau niște transmițători de mână de dimensiuni reduse, concepuți să recepteze vibrațiile din pământ. Jay aduse lada, iar Lila îi dispuse într-un cerc mai larg în jurul avionului, urmând instrucțiunile doctorului Henderson. Purtau cu toții jachete supradimensionate ale forțelor militare din Togwana, căci la altitudinea de trei mii șase sute de metri, atmosfera era

mult mai rece. Și mai rarefiată totodată. Chiar și o scurtă alergătură îi putea face să gâfâie.

Din poziția în care se aflau, avionul arăta minuscul și izolat, asemenea unui țăntar sau a unei particule de praf așezată pe tăblia unei mese. Dincolo de avion se întindea o suprafață de aproape șase kilometri netedă asemeni unei raze laser. Tabloul ce se oferea era unul discordant pentru că pur și simplu nu putea fi întâlnit niciunde pe planetă. Chiar și oceanul în zilele sale cele mai calme avea un orizont din pricina rotunjimii pământului. Însă Piatra nu se curba undeva în distanță—se încheia în toate direcțiile cu o bordură simplă, dreaptă. Jay se înfioră la gândul că s-ar putea duce pe buza platoului pentru a privi cei trei kilometri care fugeau în jos într-o verticală perfectă, însă aveau de lucru, iar timpul era scurt.

BOOM! Explozorul seismic al doctorului Henderson semăna cu un tun mai mic susținut de o ramă metalică și ținând spre pământ. Când Jay apăsă detonatorul pentru a declanșa încărcătura explozivă, dispozitivul realmente sări cam treizeci de centimetri de la pământ, cu Jay și Lila așezați deasupra lui—în ideea să îl mențină la sol. Dr. Jennifer Henderson stătea liniștită în umbra aripii avionului, cu gulerul de la jachetă înfășurat în jurul feței pentru a opri vântul rece, și tasta întruna la computerul ei portabil.

– Ar trebui să obținem o imagine în câteva secunde, îi spuse ea doctorului Cooper care privea peste umărul ei. Explozorul trimite unde de șoc în corpul Pietrei, iar senzorii receptează ecoul. Apoi computerul inter-

pretează ecourile primite pentru a ne arăta de unde provin undele de șoc, dacă au traversat spații goale sau tuneluri sau diferite straturi de rocă . . .

Cursorul minuscul alerga încoace și încolo pe ecranul computerului. Rând după rând, începând cu partea de sus, se crea o imagine împletită asemenea unei tapiserii. Până acum imaginea era un câmp compact, negru. Dr. Henderson începu să bată ceva la taste:

– Haide, haide . . . nu mă dezamăgi.

– Uau! strigă Jay îndreptându-se în grabă împreună cu Lila înspre avion. Dispozitivul acela chiar ne-a zgâlțâit bine.

Lila își freca degetul în ureche:

– Mă dor urechile de la chestia aia!

I se alăturară doctorului Cooper și priviră peste umărul doctorului Henderson la imaginea afișată pe monitor. Tapiseria neagră continua să se formeze pe ecranul computerului pe măsură ce ea mai apăsa câte-va taste, murmurând pentru sine și muștrându-și computerul:

– Hai acum, nu-mi spune așa ceva!

În cele din urmă, imaginea seismică se întregi. Dr. Henderson se lăsă pe spate, își luă mâinile de pe tastatură și oftă:

– Oameni buni, doar în cazul în care echipamentul nu funcționează corespunzător, mă tem că rezultatele nu sunt încurajatoare. Piatra este solidă. Fără goluri, fără tuneluri, nimic de acest gen.

– Nimic? se minună Jay, evident dezamăgit.

Dr. Henderson dădu din cap dezaprobator, fluturându-și degetul peste imaginea de pe monitor.

– Vezi aici? Nu se înregistrează nici cea mai mică schimbare a densității în intervalul dintre platoul de deasupra și fațeta de dedesubt. Nici o fisură. Nici o gaură. Nici o despărțitură sau vreo buclă de aer. Nimic.

– Deci nu am prea avansat, zise Dr. Cooper.

– Poate că am regresat nițel. Nici măcar nu știm din ce este făcută Piatra.

– Dar parcă spuneai că e bazalt, interveni Lila.

Dr. Henderson aruncă o privire scurtă înspre carotiera cu gaz așezată lângă roata avionului; burghiul era încins nițel și tocit la capăt.

– În timp ce voi ați așezat senzorii, eu am încercat să extrag niște mostre. Burghiul nu a reușit să facă nici măcar o zgârietură. Dacă vreau să abordez situația în termeni științifici și obiectivi, trebuie să admit că nu am idee care este compoziția acestui obiect. Știu doar că este indestructibil.

– Încă mai crezi că e făcută de mâini omenești? întrebă Dr. Cooper.

Jennifer Henderson râse scurt și disprețuitor.

– Mă întreb ce daltă o fi folosit constructorul. Chiar dacă el, orice ar fi fost, sau ei, au lăsat urme, eu una sigur nu pot.

Lila își întoarse spatele ferindu-se de o rafală rece de vânt care tocmai se abātu pe acolo.

– Excelenței sale nu are să-i placă lucrul acesta.

– Doar de dragul informației, spuse Dr. Henderson, acum că tot avem avionul la dispoziția noastră, nu putem pur și simplu să părăsim țara asta?

Dr. Cooper se uită la întinderea vastă, plată ce se profila pe linia orizontului îndepărtat, de-abia vizibil,

dincolo de muchia ascuțită a Pietrei. Ba da, putem. Doar că nu știu sigur cât de departe putem ajunge cu combustibilul care ne-a mai rămas.

– Atât cât să ieșim de pe teritoriul Togwanei m-ar mulțumi.

– Însă întrebarea mea este unde să ne ducem? Dacă vreuna dintre țările învecinate ne-ar ajuta să evadăm, Nkromo ar înfiera-o ca inamică. Și nu cred că aceștia și-ar dori așa ceva.

– Oricum, spuse Lila, cel puțin aici sus ne aflăm în siguranță.

Ca un răspuns la cuvintele ei, un cutremur răscolitor se făcu simțit sub tălpile lor.

– Știam eu, gemu Dr. Henderson.

Piatra se zguduia, fără nici un dubiu. Computerul doctorului Henderson aproape alunecă de pe stativul mic în care era așezat înainte ca ea să îl prindă. Avionul începu să se legene, aripile se înclinau într-o parte și-n alta zgâlțâindu-se. De undeva din adânc și dimprejur se pornise un tumult huruitor, asemenea bubuitului de tunet, iar o rafală de vânt biciuia întinderea platoului, aruncându-le în față cristale mici și usturătoare de gheață.

Dr. Henderson își azvârlea deja dispozitivul în avion:

– Să plecăm, să ne ducem de aici!

Dr. Cooper privi înspre răsărit și văzu o perdea de zăpadă, gheață și nori clocotitori ce veneau în direcția lor:

– Gata cu vremea bună. Am face bine să coborâm de-aici!

Lila privi în direcția în care se uită tatăl ei și văzu furtuna apropiindu-se. Totuși, ea insistă:

– Dar suntem totuși în siguranță, chiar așa!

Dr. Cooper o trase înspre avion fără să-i spună ceva.

– Jay, despiedică roțile!

Dr. Henderson începu să alerge depărtându-se de avion, însă el o apucă de mână.

– Trebuie să aduc explozorul! strigă ea, încercând să acopere tumultul ce se dezlanțuise și bătaia viscolului. Și carotiera și toți senzorii care au rămas acolo—

– Dar te gândești la *avion*? îi urlă Dr. Cooper înapoi. Dacă se defectează nu mai coborâm de-aici niciodată!

Piatra se smuci ca un cal nărvaș. Avionul efectiv alunecă câțiva metri în spate, iar cei trei Cooper căzură la pământ. Vântul începu să îi biciuiască mânios.

Dr. Henderson nu mai avea nevoie de nici un argument. Cu un strigăt de teamă, se ridică cu greu, cu o smucitură deschise ușa și urcă în avion.

Dintr-o săritură Jay și Lila fură în spate, iar Dr. Cooper în scaunul din față. Avionul încă se legăna și se mișca într-o parte și-n alta pe suprafața trepidantă, când Dr. Cooper se pregăti de decolare, mutându-și iute mâinile de pe levier pe buton pe indicatoare și apoi pe cheia de pornire:

– Cele două rezervoare de combustibil, bateriile, frâna, motorul la maxim, carburatorul rece . . .

Răsuci cheia și motorul prinse viață, elicea începu să se învârtă ca un disc încețoșat în fața parbrizului.

O rafală de vânt, zăpadă și gheață îi lovi din plin în partea dreaptă. Avionul fu prins în acest vârtej, iar coada începu să se rotească vârtos înspre stânga.

– Se pare că înaintăm împotriva vijeliei, spuse Dr. Cooper, deschizând supapa de admisie la maxim.

Avionul plonjă înainte, vârtejurile albe de zăpadă și gheață trecând pe lângă ei ca niște cearșafuri în bătaia vântului. Vechiul Cessna se opinti, derapă, se clătină brusc și, aruncat de vânt, se mișca dintr-o parte în alta, smucindu-se când încoace, când încolo. Prinse viteză, începu să se desprindă, apoi săltă de-a lungul platoului. Dr. Cooper trase încet ce mantă și avionul decolă.

– Suntem în siguranță? întrebă rugător Dr. Henderson.

Vântul bătu cu putere sub una dintre aripi, iar avionul aproape se răsturnă.

– Nu încă, spuse Dr. Cooper, încercând să păstreze avionul în echilibru.

Dedesubtul lor, muchia ascuțită a Pietrei părea că se rotește, că se leagănă, ridicându-se, în timp ce avionul se frământa ca o frunză în bătaia vântului. Cessna mugea, urca, se lupta din răspuțuri să câștige în altitudine. O altă rafală îl dezechilibra.

– Tată, ce nu e în regulă? întrebă Jay. Ce se întâmplă?

– Curenți de aer cald, strigă el peste hurelul motorului. Convergență, convecție, schimbări bruște ale direcției vântului, nu știu. Piatra afectează condițiile climaterice.

Avionul se legăna lateral, răsucindu-se, înclinându-se, scârțâind din toate încheieturile. Un nor de zăpadă și gheață se năpusti asupra lor ca un ocean alb înfuriat. Dr. Cooper viră înspre est, încercând să se înalțe peste furtună. Nu se apropiau de latura estică a

Pietrei, căci vântul era atât de puternic încât ei rămâneau pe loc!

Apoi latura de răsărit a Pietrei începu să se retragă de sub ei. Vântul îi sufla înapoi!

– Ei, asta-i bună, zise Dr. Cooper

– Care-i problema, se agită Dr. Henderson.

– Suntem purtați de vânt. Țineți-vă bine.

– Nu poți face ceva?

– Dacă încerc să lupt cu turbulențele, avionul se va sfărâma! Trebuie doar să ieșim cumva din vârtej!

A lăsat de accelerație pentru a permite avionului să încetinească, apoi viră înspre vest ca să zboare în direcția vântului și pentru a ieși de sub incidența Pietrei. Piatra zăcea acum acoperită sub o mantie furi-bundă de nori agitați, însă puteau vedea norii înaintând zbuciumat înspre fațada vestică precum apa ce se revarsă dintr-o cascadă.

– Se schimbă direcția vântului, spuse Dr. Cooper.

– Nu se poate, gemu Dr. Henderson.

Norii începură parcă dintr-o dată să îi absoarbă, trăgându-i în jos, alunecând într-o lume ca de vată albă ce îi înghițea din toate părțile, lăsându-i fără nici un reper de orientare în spațiu.

Altimetrul înregistra coborârea și puteau simți presiunea atmosferei care le presa timpanele. Trei mii trei sute, arăta altimetrul. Trei mii. Două mii șapte sute.

Se aflau acum prinși într-o violentă coborâre, neputincioși, azvârliți, aruncați, pierduți printre nori.

Două mii cinci sute. Două mii. O mie cinci sute.

Și nu puteau face nimic altceva decât să se roage.

CINCI

Doctorului Cooper îi mai rămăsese o singură opțiune, și anume, să piloteze avionul—doar să îl țină sub control, să îl păstreze în zbor. Avionul era purtat din lovitură în lovitură în întinsul cerului. Se țineau lipiți de pereții cabinei, se agățau de scaune, cu picioarele înfipite în podea, și în tot acest timp avionul cădea înspre pământ cu o greutate ca de plumb. Norii biciuiau parbrizul, iar avionul se zdruncina de fiecare dată când vântul se abătea asupra lui, timp în care Dr. Cooper păstra o mână de fier asupra manetei și asupra accelerației, cu ochii la viteza curenților de aer și la altimetrul, ferindu-se de orice manevră bruscă.

Știau că Piatra trebuie să se afle undeva jos în acei nori turbulenți, dar oare cât de aproape se afla? Coliziunea părea inevitabilă.

– Dragă Isuse, se rugă Lila cu glas tare, suntem în mâinile Tale.

Dintr-o dată lumina a pătruns prin geamurile lor, deoarece ieșiseră din pâcla de nori în aerul limpede.

– Asta e! țipă Jay

Puteau vedea pământul, și era teribil de aproape. Însă altimetrul nu mai înregistra pierderea înălțimii.

Acel curent vertical violent lovea pământul luând-o în lături și devenind un vânt puternic.

Însă unde era Piatra? Își întoarseră cu toții capetele în stânga și în dreapta, încercând să o găsească.

– Uite-o! exclamă Jay. Jos în dreapta!

Puteau vedea zidul uriaș, întunecat, prevestitor de rele în lumina cenușie ce se ridica dinspre pământ până în nori. Părea să fie la mai puțin de o milă, iar vestea bună era că vântul îi îndepărtase de Piatră, nu îi duse înspre ea.

Tocmai atunci zăriră acoperișuri din iarbă alunecând în grabă dedesubtul lor. Vite și oameni.

– Satul Motosa! spuse Jay. Suntem chiar deasupra lui!

Motorul se înecă și tuși:

– Ei bine, spuse Dr. Cooper, manevrând butoanele și cheia de pornire, asta e bună!

– Ce anume? întrebă Dr. Henderson.

– A murit motorul.

– *Cum?*

– Gheață în carburator, sau s-a spart vreun furtun de alimentare. Țineți-vă bine. O să încerc o aterizare.

Dr. Cooper viră astfel încât avionul să zboare în direcția vântului și căută un teren întins și neted. Rafale neprevăzute de vânt ridicară avionul, apoi îl scăpară, după care îl aruncară într-o parte.

– Verificați-vă centurile de siguranță!

Centurile nu puteau fi strânse mai mult de-atât.

Vântul încetă brusc să mai bată, iar avionul se angajă într-o coborâre bruscă, atât de abruptă încât o simțeau în stomac. Se apropiau în viteză de pământ, mai aveau doar zece metri, apoi șase, apoi doar trei. Dr.

Cooper se lupta să păstreze controlul, în timp ce tufişurile, iarba şi pietrele treceau cu viteză la mică distanţă de roţile avionului.

BOOM! Vântul trânti avionul la pământ. Roţile săltară, avionul pluti din nou, apoi se izbi de pământ, roţile săpând în solul moale, aruncând în urmă praf, smulgând rădăcini. Dr. Cooper reduse din nou acceleraţia pentru a evita o coliziune frontală care să-i răstoarne, când avionul se clătină brusc, se opinti şi se năpusti de-a valma la sol.

IZBITURA! Roata din dreapta se lovi de o piatră mai mare. Avionul se învârti în cerc, zgâlţâindu-se violent, vârful aripii stângi tăie vârful unui tufiş. Suportul roţii din dreapta a cedat, iar avionul a căzut la pământ într-un nor de praf.

Atunci totul s-a terminat. Avionul zăcea între pietre şi iarba gălbuie răvăşită din deşert. Se aşternuse liniştea acum, nimic nu se clintea, un suport era rupt, iar vârful aripii drepte stătea sprijinit pe pământ.

Jay şi Lila se relaxară, se ridicară în picioare şi priviră în jur, scoţând un oftat audibil de uşurare.

Dr. Henderson stătea ghemuită, cu mâinile de cap. Abia după un moment lung, neîntrerupt de tăcere şi nemişcare, începu timid, lent să se desprindă din acea poziţie şi să privească împrejur.

Dr. Cooper încă mai avea o mână strânsă de manetă, în timp ce cu cealaltă închidea supape, răsucea butoane şi trăgea de mânere, toate manevrele necesare pentru oprirea avionului. În câteva secunde, nava se afla în siguranţă. Apoi se lăsă pe spate în scaun şi se relaxă pentru întâia dată în tot timpul acesta ce părusese o eternitate a terorii şi se rugă în şoaptă:

– Oh, mulțumesc, Doamne, pentru că am aterizat în siguranță și suntem teferi!

– Mulțumesc, Doamne, se alătură și Lila.

– *Îți* mulțumeeeeesc, spuse Jay.

– Ei bine, voi puteți rămâne aici și să vă rugați, dacă vreți, spuse Dr. Henderson, însă eu cobor din avionul ăsta!

Clic-clac, și-au desfăcut centurile și au ridicat ușile laterale ale avionului, Dr. Henderson și Jay trebuind să se aplece pe sub aripa înclinată din partea dreaptă ca să coboare.

– Auu! și Dr. Henderson se lăsă la pământ, schimonosindu-se de durere și ducându-și mâna la genunchi.

Jay sări să o ajute, urmat de Lila și Dr. Cooper.

– Care-i necazul?

Jennifer Henderson avea dureri și era mânioasă în același timp:

– M-am lovit la picior! Dr. Cooper, ai distrus avionul și pe mine o dată cu el!

Dr. Cooper îngenunche lângă ea și o ajută să își suflece pantalonul. Genunchiul începea să se inflameze.

– Îl poți cel puțin mișca?

Ea se lăsă pe spate, cu fața încrețită în agonie și încercă să îl miște. Îl putea mișca, însă o durea teribil.

Dr. Cooper îi examinează genunchiul în timp ce ea îl mișca.

– Se pare că nu e nimic rupt, însă e tare rău lovit.

Dr. Henderson își lăsă capul pe pământul moale, nisipos și îl clătina în disperare:

– De ce eu? De ce eu?

– Dar ai supraviețuit, o încurajă Lila, și ești în siguranță.

Bum, bubabum, bubuum, bubuum, bum. Vântul aducea înspre ei sunetul tobelor africane.

– Cei din tribul Motosa, spuse Jay. Satul lor nu poate fi departe de unde suntem acum.

Dr. Henderson o privi pe Lila cu disperare în ochi:

– Aș vrea doar să pot fugi.

– Întrebarea e unde ai putea fugi? întrebă Dr. Cooper, survolând zona dimprejurul lor. Deșertul pustiu se continua cu o câmpie acoperită cu vegetație uscată, cu copaci singuratici risipiți din loc în loc, însă era câmp deschis, iar avionul prăbușit era vizibil de la kilometri întregi. Nu mă prea îndoiesc de faptul că tribul Motosa știe unde ne aflăm. Acele tobe ar putea fi un semnal de alarmă.

– În acest caz cred că ar trebui să încercăm să trecem de partea cealaltă.

– Ar fi dificil, dacă nu imposibil. Piatra blochează drumul, iar acele creste de la capete ar fi un urcuș greu, chiar dacă nu ai fi rănită.

Dr. Henderson se strădui să se ridice:

– Nici n-am să rămân aici să ajung cina cuiva!

– Poți măcar umbla? întrebă Dr. Cooper, oferindu-și brațul.

Se sprijini pe picior și aproape căzu din nou, tresărind de durere:

– Ooh . . . nu.

Dr. Cooper o ajută să se așeze din nou confortabil pe pământ, o adăposti sub aripa avionului și intră în cabină.

– Încerc să văd dacă funcționează emițătorul radio.
Poate reușim să contactăm pe cineva.

Bum, bum, bubum continuau tobele să se audă.

– Avem ceva arme? se interesă Dr. Henderson, ridicându-se în șezut.

Jay și Lila se priviră căutând un răspuns.

– Poate câteva scule, spuse Jay. O cheie franceză, o șurubelniță . . .

– Pietre, sugeră Lila.

– Dr. Henderson zâmbi sec, ridicându-și ochii înspre cer. Sunt cea mai norocoasă femeie din lume!

Dr. Cooper încercă de câteva ori să atragă atenția cuiva prin radio, însă nu primi nici un răspuns. În cele din urmă, așeză microfonul în furcă și închise emițătorul:

– Pesemne că Piatra ne blochează semnalul.

Vântul se domolea, iar furtuna începea să se liniștească. Soarele își făcea loc printre norii care se subțiau.

Bum, bum, bubum, bum. Tobele se auzeau tot mai tare.

Dr. Cooper cercetă teritoriul:

– Trebuie să găsim un adăpost, un loc în care să ne ascundem.

– Tată! șopti Lila, cred că am văzut ceva.

Se uitară cu toții în direcția în care arătă Lila. În partea de nord se întindea o câmpie acoperită cu boscheți de pelin și iarbă de prerie, iar dincolo, o pădure risipită, rară. Nimic nu părea nelalocul lui și nimic nu se clintea, doar iarba în adierea brizei.

– Eu nu văd nimic, spuse Jay încet.

– Este cineva acolo, insistă Lila.

Observară pentru întâia dată că bățiile de tobă încetaseră. Nu auzeau nimic decât foșnetul brizei prin iarba uscată.

Însă mișcarea ierbii să fie cauzată doar de briză?

Dr. Cooper fu primul care văzu ieșind o față mândrită cu lut și camuflată cu fire de iarbă pentru a o face aproape de nesesizat pe fondul vegetației dimprejur. Încet, cu o îndrăzneală crescândă, luptătorul se ridică din ascunziș în iarba înaltă arătându-și întreaga statură, fluturând în mână o lance gata să o azvârle la cea mai neînsemnată mișcare greșită.

Lila veni înspre tatăl ei și îl strânse cu putere când un alt luptător apăru, apoi altul, fiecare dintre ei acoperiți din cap până în picioare cu culorile preriei, ca și cum ar fi fost făcuți din pământ și iarbă. Dinspre nord, apoi din vest, iar acum din sud, se iveau tot mai mulți luptători, de parcă ieșeau din pământ, ridicându-se ca tulpinile de porumb ca într-un film cu călătorii în trecut. Era remarcabil cât de aproape ajunseseră fără să fie detectați.

– Sunt foarte liniștiți, spuse Dr. Cooper.

Luptătorii ieșeau din ascunziș, mișcându-se agil, ca niște feline, abia atingând pământul cu tălpile, ușor și abia perceptibil. Cu precizie și disciplinat, formară un cerc, distribuiți simetric, precum scândurile într-un gard, împrejmuind avionul și pe ocupanții lui, cu lăncile pregătite. Dr. Cooper numără în jur de treizeci. Nu erau goi pușcă, însă nici departe nu erau, echipați pentru vânatoare și foarte serioși în tot ce făceau. Din spatele camuflajului cu lut și iarbă răzbăteau niște chipuri întunecate.

Dr. Cooper ridică mâna cu o mișcare foarte lentă, asigurându-se că ei puteau vedea că nu are nimic în mână, după care le făcu un semn discret, spunându-le:

– Bună.

Câțiva dintre războinicii postați în fața doctorului Cooper vorbiră într-un final, însă nu cu el. Priveau la avionul distrus, arătând cu degetul, bolborosindu-și unul altuia ceva și chiar entuziasmându-se. Îi strigară pe alți câțiva luptători care se grăbiră să se îngrămădească ca să discute între ei. Cuvintele începură să zboare în cerc, și acum cu toții păreau să se însuflețească. Doi dintre ei alergară înapoi și se pierdură în iarba înaltă, probabil pentru a transmite mesajul și celorlalți din sat, oricare ar fi fost acel mesaj. Cei care au rămas începură să se holbeze la Dr. Cooper, arătând spre el, discutând între ei despre el.

– Sunt Dr. Jacob Cooper—

Douăzeci și opt de lănci se ridicară. Războinicii erau fascinați de Jacob Cooper, dar încă îl tratau cu prudență.

– Tată . . . șopti Jay și apoi arătă înspre nord.

Cei doi mesageri se întorceau săltând prin iarbă cu grația și agilitatea unor gazele, iar în spatele lor, mărșăluind cu pași repezi, hotărâți, erau patru bărbați și . . . un tufiș. Sau cel puțin așa arăta din depărtare—un fel de plantă bizară proiectată deasupra vegetației de stepă, cu frunze, iarbă și chiar câteva rămurele din arbori distribuite ca un aranjament de flori umblător. Din felul în care războinicii se liniștiră și se dădură într-o parte pentru a-i face loc, cel care se apropia trebuia să fie ceva important.

„Tufișul” se apropie și în cele din urmă putură să vadă un chip întunecat, negru în mijlocul unei învelitori de cap din blană și frunze.

Surprinsă de apariție, Dr. Henderson tresări.

Lila tresări cu respirația întretăiată deodată cu Dr. Henderson și apoi șopti:

– Tată, ăsta e domnul Mobutu?

Dr. Cooper continuă să privească în timp ce persoana aceea importantă se apropia. La o primă vedere și de la distanță, omul semăna în mod remarcabil cu secretarul de stat al lui Nkromo, însă, dacă te uitai a doua oară, era evident:

– Nu, nu este Mobutu. Cred că este șeful tribului, omul în mâinile căruia sunt viețile noastre.

Șeful de trib păși apăsător în cerc, cu autoritate în fiecare pas, ținând în mână un toiag încrustat cu ornamente. Era însoțit de patru bărbați îmbrăcați în niște mantale țesute, cu brăie elaborate și curele din ierburi și scoarță de copaci—costume, în mod evident, ținute adecvată însoțitorilor unui șef de trib. În ce îl privea pe șef, pe lângă înalta acoperitoare de pe cap, mai purta un pieptar din oase și scoarță de copaci împletite laolaltă, o curea de piele cu o lucrătură ce îi fura ochii, sandale din piele cu legători care îi înveleau picioarele până la genunchi, iar ca simbol de netăgăduit al puterii și înaltei poziții, purta o pereche de pantaloni scurți marca *Nike* imprimată pe picior.

Ce i s-a putut întâmpla fostului proprietar al acelor pantaloni era ceva la care încercau să nu se gândească.

Dr. Cooper făcu o plecăciune discretă, la fel făcură Jay și Lila. Dr. Henderson, încă așezată pe pământ, se înclină cât de bine putu.

Şeful înaintă şi îl privi pe Dr. Cooper cu băgare de seamă, în timp ce unii dintre războinici îi şopteau ce şi cum, arătând înspre avion, gesticulând în direcţia doctorului Cooper. Şeful părea să aprobe tot ce îi spuneau, şi cu cât vorbeau ei mai mult, cu atât mai alarmat părea să fie. În cele din urmă îi vorbi doctorului Cooper, arătând cu degetul şi dându-i instrucţiuni în limba Motosa.

Cuvintele lui nu avură nici un sens, bineînţeles, iar membrii familiei Cooper şi Dr. Henderson nu putură decât să schimbe nişte priviri buimace.

Şeful de trib se impacientă, repetă ordinul, arătând înspre capul doctorului Cooper. Dr. Cooper îşi ridică mâna şi îşi atinse pălăria. Şeful încuviinţă. Dr. Cooper îşi scoase pălăria şi o ţinu în mână.

Grupul de luptători reacţionează cu surprindere, iar şeful îşi semeţi capul cu chipul inundat de uimire.

– Se pare că eşti în lumina reflectoarelor, spuse Dr. Henderson încet.

– Şi ce ar trebui să joc? întrebă Dr. Cooper.

– Engleză! exclamă şeful. Vorbeşti engleză!

Dr. Cooper ar fi vrut să respire uşurat. Era acesta un semn bun?

– Ăăă . . da, vorbesc.

– Cine eşti?

– Dr. Jacob Cooper, din America. Iar aceasta este fiica mea Lila, iar el, fiul meu Jay. Şi dânsa este Jennifer Henderson, tot din America.

Şeful de trib zâmbi larg, apoi râse cu bucurie. Apoi le făcu ceva de cunoscut războinicilor cu glas tare. Ei izbucniră în chiote, scuturându-şi lăncile în aer, zâmbind, râzând, sărind în sus şi în jos.

Dr. Cooper doar le zâmbi în timp ce le spuse doctorului Henderson și copiilor în șoaptă:

– Se pare că am făcut *ceva* ce-i mulțumește.

– Probabil că tocmai au aflat care va fi meniul la cină, șopti Dr. Henderson.

Apoi Dr. Cooper îi adresează șefului de trib următoarea întrebare:

– Sunteți cei din tribul Motosa?

– Da, da! veni răspunsul. Da, Motosa! Șeful păși înainte, tot un zâmbet și o bucurie. Tu să vii! Vii în sat! Tu vorbești! Noi ascultăm!

Înainte să înțeleagă ce se întâmplă, patru bărbați își împreună mâinile pentru a forma un scaun și îl ridică pe Dr. Cooper în aer ca pe o vedetă de fotbal. Alți patru făcură la fel cu Dr. Henderson, în timp ce alte două perechi de bărbați îi purtau pe Jay și Lila. Cu un gest maiestos al toiagului său, șeful de trib indică drumul pentru întreaga procesiune, și, izbucnind într-un cântec, ei începură înaintarea de-a lungul câmpului acoperit cu iarbă uscată.

Senzația de a fi purtat în urale pe brațele acestor sălbatici mânjiți cu pământ era una stranie. Jay și Lila încercau să zâmbească și să pară mulțumiți, dar mai auziseră povestindu-se despre triburi sălbatice care au făcut multe pentru a-și câștiga prieteni victimele, doar pentru ca mai târziu să îi poată trăda și mânca. Dr. Cooper auzise relatări asemănătoare. Încerca să își amintească dacă le auzise de la Brent Anderson care lucrase în această țară.

Procesiunea trecu peste întinderea lină a preriei, prin iarba înaltă ce îi ajungea până la brâu, pe lângă copaci singuratici, îmbătrâniți. În cele din urmă, familia Cooper

zări vârfurile acoperișurilor de paie din satul ce se afla în marginea pădurii. Cărăruia îi purta pe sub bolta ocrotitoare a copacilor și apoi în mijlocul satului. Acolo puii de găină și caprele din drum se împrăștiară din calea lor, iar femeile și copiii se opriră ca să se holbeze și să se minuneze de hărmălaia provocată.

Războinicii își strigară nevestele, arătară înspre familia Cooper și entuziaști turuiră în grabă niște explicații. Femeile făcură ochii mari și bătură uluite din palme, sporovăind între ele și chemându-și copiii. Drumul principal care străbătea satul se anima cu bărbați, femei și copii care se strâneau vorbind cu însuflețire, bătând din palme și alăturându-se procesiunii.

Familia Cooper și Dr. Henderson se lăsau purtați prin sat, observând locuințele robuste din stâlpi și iarbă, cu multe încăperi, jgheaburile săpate în bușteni din care se adăpau vitele, îmbrăcămintea ingenioasă, împletită manual și bijuteriile complicate din pietre, oase și piele.

Drumul cel mare ducea într-o piață largă unde găinile ciuguleau în voie, iar copiii loveau și alergau după o minge îmblănită și scămoșată într-o formulă ce amintea de o echipă sportivă. În mijlocul pieței era o fântână. Aceasta era împrejmuțată cu un zid circular de pietre și având în vârf o grindă de unde se putea coborî o găleată. În capătul pieței se afla o construcție mare ce semăna cu un cort. Era acoperită cu paie, dar nu avea ziduri. Dincolo de ea se vedeau culturile de porumb și grâu care se luptau pentru supraviețuire în clima aceea secetoasă.

Procesiunea purta familia Cooper și pe Dr. Henderson tocmai în direcția structurii aceleia mari în

forma unui cort, când doi muzicanți începură să bată la niște tobe uriașe ca și cum ar fi anunțat o convocare. Ca răspuns, restul sătenilor începură să se strângă de pe câmpuri, din colibe și din preria uscată ce se afla în spatele lor, discutând cu curiozitate și înflăcărare.

Bărbații care îi purtau pe membrii familiei Cooper îi așezară jos cu grijă; Dr. Henderson fu dusă sub acoperișul acela mare. Șeful tribului își întinse brațul său vânjos, puternic și îi pofti:

– Vă rog! Veniți! Noi stăm! Noi ascultăm!

Familia Cooper îl urmară în interior, trecură pe lângă băncile din bușteni așezate ca într-un teatru, cu fața înspre un spațiu deschis din față unde o piatră mare, netedă slujea ca platformă pentru o singură persoană.

– Uau, îi șopti Jay lui Lila. Dacă nu aș ști că suntem într-un sat african primitiv, aș crede că ne aflăm într-un cort mai vechi folosit în timpul trezirilor spirituale!

Lila îl aprobă, zâmbind când auzi comparația:

– Trebuie să fie sala lor de întrevederi.

Dr. Henderson ședea deja confortabil pe un buștean chiar în față, clipind ușor când un bărbat cărunț cu un șirag din oase și o fustă împletită din iarbă îi privi atent genunchiul, dând din cap aprobator și bolborosind ceva unui însoțitor sau discipol, care îi răspunse aprobând la rândul lui și mormăindu-i ceva. Părea că acesta este vrăciul satului.

– Totul e în regulă, să știți, protestă Dr. Henderson. Nu am nevoie de nici un descântec, mulțumesc frumos.

Șeful făcu familiei Cooper semn să stea lângă platforma de piatră, în timp ce oamenii roiau înăuntru din

toate părțile, umplând băncile din bușteni, vorbind între ei și holbându-se la familia Cooper cu uimire.

Șeful tribului urcă pe piatră și își ridică brațele făcând liniște. Aceasta se așternu imediat. Li se adresa tuturor cu o voce care nu avea nevoie de microfon sau megafon. Se părea că îi prezintă pe nou veniții care stăteau acolo și care încă nu aveau habar ce se întâmpla de fapt.

Apoi șeful își coborî privirea schițând o grimasă doctorului Cooper. Oamenii rânjiră și ei, chicotind cu încântare. Șeful de trib arătă cu degetul înspre capul doctorului Cooper, mai spuse pe nerăsuflăte câteva propoziții, și apoi, înainte ca Dr. Cooper să poată opune rezistență sau să reacționeze în vreun fel, el se întinse și își trecu furios degetele prin părul acestuia. După acest gest, păși înapoi și își întinse mâinile înspre creștetul ciufulit al Dr. Cooper de parcă ar fi spus: „Voila!”

Oamenii păreau să înțeleagă mesajul. Se ridicară în picioare, râzând, chiuind, arătându-l cu degetul, încuviințând din cap, bătând din palme:

– Discurs! Discurs! se avântă Jay, aplaudând împreună cu ei, ceea ce o făcu pe Lila să îl mustre cu un ghiont.

Șeful tribului îi întinse doctorului Cooper mâna sa vânjoasă și îl urcă pe piatră. Mulțimea se așeză, după care se așternu liniștea.

– Tu vorbești, spuse șeful de trib, noi ascultăm, da!

Apoi șeful se așeză pe bușteanul din față și aștepta cu sufletul la gură, ca toți ceilalți.

Dr. Cooper se uită la toate fețele care îl priveau și se simți gol pușcă. Ce așteptau ei oare să le spună? Ce

se cuvenea să facă? Îi prinse privirea doctorului Henderson. Ea nu o spunea cu voce tare, dar ochii îi transmiteau mesajul destul de clar: „Doctore, acum chiar ești în lumina reflectoarelor!”

Războinicii care îi aduseseră acolo încă mai țineau lăncile în mâini și nu-l scăpau deloc din ochi.

Ei, băiete, gândi el. Dacă nu le convine discursul cu care mă prezint, am putea ajunge cu toții în supa Cooper!

Și totuși, oamenii așteptau.

ȘASE

Hmm . . . își drese Dr. Cooper glasul și le zâmbi tuturor, ceea ce spera să le placă. Ăăă, în numele copiilor mei și a colegei mele, Dr. Henderson, vă aduc salutări.

Jay și Lila, care încă mai stăteau jos, în fața platformei, făcură ușor din mână, sperând că asta îi va ajuta să înțeleagă ce le spusese tatăl lor.

Șeful se ridică în picioare să caute pe cineva și în cele din urmă prinse privirea vrăciului cărunt care se uitase la genunchiul doctorului Henderson. Șeful de trib îi făcu semn din cap arătându-l pe Dr. Cooper, iar bărbatul se grăbi într-acolo și sări pe piatră, întinzându-i mâna:

– Sunt Bengati! Bine ați venit.

Dr. Cooper se simți ușurat să mai găsească încă un vorbitor de limba engleză în grup.

– Eu sunt Dr. Cooper. Cunoașteți limba engleză, deci?

– Tatăl meu a fost ghid pentru vânătorii albi. A prins limba și m-a învățat și pe mine. Eu l-am învățat pe șeful de trib și pe familia lui, dar . . . Ridică din umeri. Când nu e nevoie să o vorbești, mai pe urmă e greu să ți-o amintești.

Bengati îl prezintă îndată pe Jacob Cooper mulțimii. Dr. Cooper continuă prezentându-și copiii și pe Dr. Henderson, iar Bengati traduse din nou.

Șeful de trib rosti câteva propoziții. Bengati traduse:

– Șeful nostru vă transmite bun venit și spune că oamenii s-au strâns aici ca să audă orice ați avea de spus.

Dr. Cooper îi spuse discret, coborându-și glasul:

– Nu sunt sigur că știu ce se *așteaptă* din partea mea să spun. Este—

Bengati începu să traducă mărturisirea doctorului Cooper celor din mulțime, înainte ca să-l fi putu opri, și cu toții schimbă priviri nedumerite.

Dr. Cooper se grăbi să continue:

– Dar, ăăă, suntem oameni de știință din America și am venit aici să studiem piatra uriașă și misterioasă care a apărut în deșert.

Peste ei se așternu tăcerea și deveniră serioși când Bengati le-a spus lucrul acesta, și dădură aprobator din cap, lipindu-și ochii de Dr. Cooper.

Șeful de trib puse o întrebare.

– Șeful tribului și poporul vor să știe ce înseamnă piatra? traduse Bengati.

– *Ce înseamnă?* Întrebarea îl surprinse pe Dr. Cooper. Ăăă, ei bine, nu știm cu siguranță ce înseamnă. De-abia am sosit și, după cum știți, am avut niște probleme cu avionul. Nu putem nici măcar spune cu siguranță de unde a venit Piatra, nici cum a ajuns aici.

Când Bengati a sfârșit de tradus acest răspuns, Jay și Lila observară că nu a fost deloc pe placul mulțimii. Ca

un singur om, toate acele fețe cuprinse de uimire, pline de așteptare fuseseră cuprinse de dezamăgire.

Nici șeful de trib nu arăta prea fericit. Puse o altă întrebare cu o voce puțin mai aspră. Bengati traduse:

- Chiar nu știți cum a ajuns aici?
- Mmm . . . nu, nu încă.

Șeful se ridică în picioare, exasperat, dând dezapro-bator din cap și scuturându-și brațele ca și cum ar fi încercat să șteargă întregul episod. Făcu un anunț celor din mulțime, după care se ridicară cu toții și începură să plece.

– Întâlnirea s-a încheiat, spuse Bengati familiei Cooper. Nu ați răspuns corect întrebărilor pe care le-a avut șeful de trib.

– Ai fi putut *născoci* și tu ceva, mormăi Dr. Henderson.

Șeful urcă pe platformă lângă Dr. Cooper, încă dând din cap, și făcu o afirmație simplă. Bengati traduse:

- Nu aveți ochi? *Dumnezeu* a pus-o acolo.

Lila rămase cu gura căscată. Se uită scurt la Dr. Henderson, cu o privire triumfătoare. Doamna geolog se mulțumi să facă o grimasă.

Șeful continuă să vorbească în timp ce Bengati traducea:

– Speram ca voi să ne învățați, însă *noi* trebuie să vă învățăm pe *voi*.

Șeful dădu niște ordine scurte războinicilor săi și părăsi clădirea pășind apăsător, evident mâniat și dezamăgit.

Războinicii veniră în față și îi înconjurară din nou, scoțându-l pe Bengati din încercuirea pe care o

făcuseră. Războinicul care primise ordinul își agită lancea și strigă, gesticulând în direcția satului. Bengati strigă peste mulțime.

– Acum trebuie să mergeți cu acești bărbați.

– Patru războinici își împletiră brațele sub Dr. Henderson și o ridicară, însă familia Cooper nu mai primi asemenea scaune.

Trebuiau să meargă pe jos, călăuziți de vârfurile lăncilor.

– Se pare că am pierdut din popularitate, spuse Dr. Cooper.

– Recunoaște, Cooper, ai făcut-o lată de tot, spuse Dr. Henderson.

Înconjuțați foarte strâns din toate părțile și conduși de războinici înarmați, părăsiră sala de discuții și ieșiră în piața satului în timp ce mulțimea continua să se împrăștie. Unii se întorceau la casele lor, alții la câmp. Iar alții se îndreptau chiar înspre prerie, dispărând din vedere după ce urcau o pantă ușoară. Piatra formidabilă umplea cerul dincolo de ei.

– Cum fac canibalii? întrebă Lila. Adică . . . doar te aruncă într-un vas mare cu supă, sau cum?

Dr. Cooper o atinse ca să o liniștească:

– Lila, nu te lăsa pradă unor asemenea gânduri.

Jay adulmecă un miros:

– Hei, miroase a carne friptă la grătar.

– Bineînțeles, spuse Dr. Henderson. Și ghici cine va fi meniul principal!

Glasul lui Jacob Cooper interveni cu fermitate:

– Dr. Henderson. Ți-aș fi mulțumitor dacă ți-ai controla asemenea izbucniri!

– Îmi pare rău. În tonul ei se simțea contrarul.

Se părea că înaintează în direcția mirosului, urmând o cărăruie care șerpua printre casele de iarbă și pe sub brațele umbroase ale arborilor bătrâni. Când cotiră pentru ultima dată, priveliștea care li se oferă îi lăsa înmărmuriți. La capătul cărării era o colibă specială din iarbă, ridicată în trunchiul și împrejurul unui arbore masiv, așa încât scândurile din acoperiș atârnavă de crăcile mai joase ale arborelui.

– Iată acum *ceva* cu totul diferit, spuse Jay.

– Arată de parcă ar fi din Peter Pan! zise Lila captivată. Unde locuiau Băieții Pierduți!

Războinicii îi conduseră la ușa principală și se opriră acolo disciplinat. Se auzi un strigăt, după care șeful tribului, purtând acum pe cap obiectul acela ornat, ieși din casă și stătea în picioare în fața ușii lui, cu o expresie întunecată pe chip, cu pumnii pe coapse.

– Ben-ga-ti! urlă el.

Bengati îi răspunse strigând și veni în fugă de undeva din spatele mulțimii.

Șeful tună câteva propoziții, iar Bengati se apropie să le traducă.

– Șeful de trib dorește să vă primească oaspeți la cină.

Familia Cooper și Dr. Henderson se priviră întrebător. Ce vrea să însemne aceasta?

Luptătorii se înclină ușor și făcură cale înapoi, luând-o pe cărăruie înapoi către sat. Rămăseseră doar Bengati și cei care o purtau pe Jennifer Henderson.

– Veniți, spuse șeful, gesticulând cu brațele sale uriașe. Voi veniți. Veniți și mâncați.

Dr. Henderson porni prima—nu avea de ales, deoarece bărbații o trecură ușor prin ușa îngustă. Dr. Cooper, Jay și Lila îi urmară. Ochii priveau în toate direcțiile, alerți pentru a observa cuțite, războinici la pândă, orice semn al vreunui pericol.

În coliba șefului de trib văzură cina deja pregătită, întinsă ca pentru un banchet pe o masă din lemn neprelucrat. În mijlocul mesei, înconjurat de aranjamente meticuloase de fructe și legume, era așezat un uriaș porc fript, încă fierbinte și sfârâind, tocmai scos din frigăruie.

Aveau *să mănânce* o cină, nu *să fie* cină. Eliberarea pe care o resimțiră fu atât de evidentă încât șeful îl întrebă pe Bengati:

– Sunteți bine cu toții? Vă deranjează cu ceva mâncarea?

Dr. Cooper făcu un semn cu mâna și dădu din cap, chiar chicoti ușurat:

– Nu, nu, totul este minunat. Porcul acesta prăjit este . . . o imagine tare plăcută!

– Fabuloasă! încuviință Dr. Henderson, trăgând adânc aer în piept, așa ca să poată răsufla ușurată, ținându-și mâna pe inimă.

Șeful își prezentă familia: pe soția sa, o femeie frumoasă cu o piele fină, neagră ca tăciunele, cu o față cu trăsături parcă sculptate—Ea este Renyata; pe fiul său chipeș, athletic și doar cu puțin mai tânăr decât Jay—El este fiul meu, Ontolo; și pe fiica sa frumoasă, cam de vârsta Lilei, cu părul prins în cosițe mai complicate—Ea este Beset. Apoi se lovi cu degetul mare în coșul

pieptului și anunță cu mândrie: Eu sunt Gotono! Eu sunt șeful tribului!

Familia Cooper și Dr. Henderson se pleacă în semn de salut și respect, dând mâna cu fiecare membru al familiei Șefului Gotono. Jay și Ontolo se împrietenează îndată și chiar schimbă între ei niște mici daruri. Apoi, la invitația șefului și a Renyatei—și cu ajutorul celor patru bărbați care o însoțeau pe Dr. Henderson—își ocupă locurile în jurul mesei, așezați confortabil pe podea, pe o rogojină împletită din paie. Șeful își întinse mâna peste masă în timp ce rostea un fel de binecuvântări și începură să mănânce. Se simțeau ca la cina de duminică într-o după-amiază târzie.

În timp ce mâncau, șeful vorbea, iar Bengati traducea:

– Îmi pare rău de stânjeneala pe care vi-am provocat-o. Nu pe voi vă așteptam. Înainte să înțeleagă ce însemnau vorbele acelea, șeful continuă fără întrerupere. Dar acum sunteți aici, musafirii noștri, și vă spunem bine ați venit.

– Mulțumim, spuse Dr. Cooper. Și ne cerem scuze că nu vi-am împlinit așteptările.

Bengati transmise mesajul în motosa, iar șeful râse.

– Deci ați venit să aflați despre Piatră, răspunse el prin intermediul lui Bengati. Piatra este lucrarea dumnezeului nostru, însă rămâne un mare mister. Nu știm care e intenția cu care a așezat-o dumnezeul nostru aici. Nu îi cunoaștem încă tâlcul. De aceea v-am întrebat pe *voi*.

Dr. Henderson prinse curaj:

– Ei bine, dacă nu știți ce vrea să însemne Piatra, atunci cum puteți fi sigur că dumnezeul vostru a pus-o acolo?

Familia Cooper se crispă un pic auzind întrebarea, de teamă că ar putea fi jignitoare, însă șeful doar aprobă din cap și răspunde:

– E o întrebare bine pusă, traduse Bengati.

Șeful se întinse și își apucă toiagul lung, încrustat cu ornamente din colțul unde era așezat. Îl ținu ridicat ca să îl vadă cu toții și își mișcă degetele peste gravurile cu animale, păsări și pomi. Bengati îi reda cuvintele:

– Dacă ați da din întâmplare peste acest toiag în mijlocul deșertului, v-ați gândi că l-a lăsat acolo un alt om. Nu v-ați gândi că a apărut din senin, fără nici un motiv. Și de ce? Pentru că oricine vede cu ochiul liber că e creat. E sculptat de mâna făcătorului său. Tot așa este și cu Piatra. Nu e o piatră obișnuită. E făurită de mâna unui meșter, de mâna dumnezeului nostru.

Dr. Cooper simți zâmbetul Lilei chiar înainte de a-i privi chipul. Îi răspunde cu un zâmbet și îi făcu cu ochiul.

Șeful de trib continuă:

– Dumnezeuul nostru nu face nimic fără vreun motiv anume, și nu peste multă vreme vom ști care este motivul. Însă știm un lucru: Piatra ne va aduce apă pentru culturile noastre, la fel cum v-a adus și pe voi la noi. Nimic nu a fost la întâmplare.

– Apă pentru culturile lor? se întrebă Dr. Henderson cu glas tare.

Dr. Cooper îi surprinse privirea și înțelese ce vrea să spună:

– Sună geologic, nu-i așa?

Dr. Henderson se întoarse înspre șeful de trib.

– Spuneți că Piatra vă va aduce apă? Cum?

Șeful părea încântat de întrebare.

– Ziua e pe sfârșite. Veți vedea mâine dimineață.

După cină, familia Cooper și Dr. Henderson fură conduși într-o locuință spațioasă cu orientarea înspre piața satului. Asemenea multor case din acest sat, era bine construită, din pământ și paie, cu o structură din stâlpi și grinzi care se sprijinea pe niște picioare din piatră, cu o verandă acoperită. Proprietarul era o femeie în vârstă cu o față rotundă, veselă.

– Aceasta e Jo-Jota, spuse Bengati, văduvă de trei ani și mama a cinci copii care sunt acum adulți. Are spațiu pentru străini înăuntru și puteți rămâne cu toții aici.

– Uau, spuse Dr. Henderson. Casa de oaspeți a Jo-Jotei.

– Puteți rămâne aici, în satul nostru, în timpul în ce căutați să aflați secretul Pietrei, le zise șeful, iar Bengati traduse. Apoi o privi pe Dr. Henderson. Și ne vom ocupa de piciorul dumneavoastră până când se vindecă.

Ea strânse mâna șefului de trib și îi răspunse:

– Mulțumesc, domnule. Vă suntem îndatorați.

Dr. Cooper luă mâna pe care i-o întinse Jo-Jota ca formă de salut. Apreciem mult ospitalitatea dumneavoastră.

– Mâine, spuse șeful de trib, ne ducem să vedem Piatra împreună și veți afla cum ne va da Piatra apă.

Când veni dimineața peste satul Motosa, exista o oarecare întunecime, ca și cum soarele ar fi răsarit, însă

nu de tot. Când Lila ieși pe verandă ca să se întindă și să respire din aerul răcoros al dimineții, îi găsi pe tatăl și pe fratele său analizând deja cum Piatra afectase lumina de dimineață.

– Încă suntem în umbra pe care o face Piatra spuse Jay.

– Deșertul, iarba, satul, remarcă Dr. Cooper, uitându-se înspre răsărit, apoi înspre apus, precum și o mare parte din pădure se află în umbră. Lumina soarelui nu se va arăta deasupra Pietrei decât când dimineața va fi trecut de jumătate.

Jo-Jota le aduse ca mic dejun germini de grâu amestecați cu stafide, ceea ce le amintise de cerealele de acasă și de laptele de capră. Tocmai terminaseră de servit masa când sosiră Șeful Goto, Bengati și patru războinici, toți un zâmbet. Șeful se numise pe sine ghidul lor oficial și venise să îi ducă într-un tur împrejurul satului.

Familia Cooper umbla pe jos, în timp ce Jennifer Henderson stătea cocoțată într-un scaun special purtat de cei patru războinici. Se smiorcăi un pic, plângându-se că nu era oloagă, însă cei trei Cooper puteau spune că de fapt se simțea bine.

Bengati încerca să țină pasul cu traducerea în vreme ce Șeful Goto turuia întruna, asemenea unui ghid turistic. Șeful le arăta noile colibe care fuseseră construite printr-un proiect de expansiune pentru noii gineri și nurori. Apoi le prezentă fântâna recent îmbunătățită. Datorită ultimilor ani de secetă, aceasta fusese acum săpată de două ori mai adânc decât fusese inițial. Apoi îi duse la țărcurile de oi și capre, cu un efectiv în scădere datorită pierderii pășunilor pentru

păscut. De acolo porniră să vadă atelierele de tors și țesut care asigurau pânze pentru haine, pături și pânzeturi necesare în gospodărie. În cele din urmă, șeful îi duse în câmpurile cu culturi de porumb și grâu indispensabile supraviețuirii și totuși sărăcăcioase din pricina lipsei de apă.

– Dar asta se va schimba în curând, adăugă el.

Traversară satul luând-o către răsărit, înspre deșert, în direcția Pietrei. Când intrară sub bolta largă a copacilor și începură să traverseze spațiul deschis al preriei, putură din nou să vadă Piatra ce se întindea de-a lungul orizontului auriu, umplând cerul asemenea celui mai uriaș hambar roșu construit vreodată.

Lila admira culoarea roșiatică ce părea atât de profundă pe fațada vestică, umbrită a Pietrei. Părea că strălucește împrejurul marginilor, în locul unde razele ascunse ale soarelui izbucneau asemenea spițelor unei roți uriașe.

– E frumos, nu-i așa?

Dr. Cooper privi atent conturul distant al Pietrei, întrebându-și încet copiii:

– De ce nouă nu ne este frică de ea?

Jay găsi că întrebarea era nițel ciudată:

– Ar trebui să ne fie?

– Bine, vezi și tu: a aterizat aici de nicăieri; e indestructibilă; împarte ziua în două; se zguduie; și am avut parte de cele mai înfricoșătoare momente din viața noastră în acea furtună pe care a declanșat-o.

Jay se gândi la toate acestea:

– Ei bine, acum suntem în regulă. De fapt nu ni s-a întâmplat nimic rău.

– Pe de altă parte, oamenilor le e teamă de ea.

– Mie *niciodată* nu mi-a fost teamă de ea, spuse Lila.

– Nici mie, zise Jay.

– Nici nu știi, continuă Lila. Ar fi ca și cum te-ai teme de răsăritul soarelui sau de un munte frumos sau de o întreagă pădure care îngălbenește toamna. E frumoasă, Dumnezeu a făcut-o, atât pot să spun.

– Da, încuviință Jay. Cred ca Lila și șeful tribului au dreptate. Dumnezeu a pus-o acolo.

Dr. Cooper dădu din cap aprobator:

– E un lucru care îmi stârnește curiozitatea: Ce anume face ca această piatră imensă să producă o astfel de reacție din partea noastră?

– Dar cum rămâne cu tribul Motosa? întrebă Jay. Pesemne că și ei simt același lucru. Mă refer la toți cei care se află de cealaltă parte—Nkromo, Mobutu, soldații—ei cred că Piatra este un *boloa-kota*, și le e frică de ea. Cei din tribul Motosa se bucură însă de prezența ei; cred că dumnezeul lor a trimis-o.

– *Asta* e interesant, fără îndoială, zise Dr. Cooper. Aș dori să aflu mai multe despre sistemul lor religios. Se pare că ei cred într-un creator, într-un singur dumnezeu.

– Și nici nu sunt canibali, mai zise Jay. Nu știu la ce se referea domnul Mobutu.

– Uau! exclamă Lila deodată.

Urcau acum un dâmb și puteau vedea vasta prerie de un galben auriu întinzându-se în fața lor. Când se pierdea în bazinul pustiu al deșertului, Piatra, solidă, de neclintit și misterioasă cum se arătase până atunci, se înălța deasupra tuturor ca un stâlp proiectându-se

semeț către cer. Însă acum, aveau o nouă priveliște înaintea ochilor.

Cel puțin cincizeci de bărbați, femei și copii munceau aliniați într-un șir drept, mânuind vârtos târnăcoape și lopeți, aruncând pământul încăpățânat dintr-un șanț care se prelungea pe o distanță mai mare de un kilometru de-a lungul preriei, în deșert, până la temelia Pietrei. Era o realizare formidabilă, având în vedere instrumentele rudimentare pe care le foloseau—fără excavatoare sau buldozere, doar cu târnăcoape, lopeți, mușchi și îndârjire.

Șeful era mândru de proiect, se vedea cu ochiul liber. Trasă parcursul șanțului în aer, cu un gest fluid și spuse, în timp ce Bengati traducea:

– Viața noastră a fost grea vreme de mulți ani din cauza lipsei de apă. Recoltele noastre au suferit, nivelul apei din fântână cobora mereu. Însă acum vom avea apă. Va curge prin șanțul acesta dinspre Piatră în satul nostru.

Jennifer Henderson se ridică stângaci în scaunul ei și se întinse, străduindu-se să localizeze capătul șanțului.

– Dar apa unde este?

– Va veni, răspunse șeful.

Apoi continuă să le vorbească, iar ei îl urmăreau, umblând pe marginea șanțului prin prerie, până în deșert, apropiindu-se tot mai mult de Piatră. Era vizibil că Dr. Henderson începea din nou să se agite, însă bărbații care o transportau păreau de fapt entuziasmați de șansa pe care o aveau de a se apropia atât de mult de Piatră.

Familia Cooper continua să inspecteze șanțul mergând pe marginea lui, până când acesta se opri brusc în colțul nord-vestic al Pietrei.

Aici, aproape ca un gest de curtoazie, Piatra îi permitea accesul la colțul său peste terenul plat al deșertului. La o distanță de doar câteva sute de metri, Piatra se înălța înghesuind niște vârfuri stâncoase pleșuve, blocând orice posibilitate de apropiere ce mai rămânea din fațada sa nordică, nepermițând nici trecerea de cealaltă parte. Familia Cooper și Dr. Henderson nu mai fuseseră în dreptul vreunui colț al Pietrei. Nu mai atinseseră vreunul, nici nu-i măsuraseră unghiul, nu au atins cu mâna marginea ascuțită care se ridica semeață, dreaptă ca o rază laser, în tăria cerului.

Dr. Cooper ajunsese acolo primul și cu o încântare pe care nu făcu nici un efort să o ascundă, atinse muchia colțului. Își plimbă mâna în sus și în jos, scrută cu un singur ochi latura vestică a Pietrei, apoi pe cea nordică, măsurând apoi cu atenție unghiul format de cele două fețe ale pietrei.

– Incredibil! exclamă el cu atâta entuziasm încât glasul îi fu înghițit de râset. La nouăzeci de grade! Un unghi drept perfect!

Jennifer Henderson se foia în scaunul ei și îi îndemnă pe cei care o transportau:

– Haideți, duceți-mă într-acolo!

Ei o purtară până la colț, unde ea repetă gesturile doctorului Cooper, cu respirația înțelegându-se de încântare, cu fața acoperită de uimire.

Jay și Lila urmară și ei, măsurând din ochi colțul, minunându-se de linia absolut dreaptă și de unghiul perfect drept.

– O, *Doamne*, se trezi Dr. Cooper rugându-se, *ce-o fi asta? Ce vrea să însemne?*

Însă acum Dr. Henderson inspecta cu luare-aminte pământul și straturile de rocă prin care se strecura șanțul:

– Dr. Cooper, nu cred că am vești bune pentru noi sau pentru tribul Motosa. Aici nu se vede nimic din ce ar indica prezența vreunei pânze freatice sau a vreunui strat acvifer.

Cei patru bărbați motosa care îi stăteau în preajmă nu i-au înțeles cuvintele, dar i-au putut simți tonul sumbru. Tăcură, dorind să știe ce spunea.

– Deci spuneți că . . . ? întrebă Dr. Cooper.

– Spun că aici nu este apă, veni răspunsul ei.

Șeful părea că înțelege ce spunea ea și îi atinse brațul. Apoi vorbi, iar Bengati traduse:

– Vedeți doar cu o pereche de ochi și vedeți doar ceea ce este, nu ceea ce poate fi.

Dr. Henderson nu dori să intre într-o polemică cu gazda ei.

– Presupun că aveți dreptate, fu ea de acord.

Apoi îi mormăi doctorului Cooper:

– Presupun că *el* poate prevedea ce curs vor urma forțele geologice.

Apoi Șeful Gotono se întoarse înspre Jay și Lila cu o sclipire în ochi. Bengati interpreta, în timp ce șeful de trib îi întreba:

– *Voi vedeți cu alți ochi? Vedeți apa curgând în satul nostru?*

Se înțelege că nu o vedeau, însă credeau că au înțeles ce dorea el să spună.

Jay se aventură:

– Adică, ăăă, voi săpați acest șanț prin credință.
Bengati nu era prea sigur cum ar trebui să traducă.
Lila încercă:

– E ca într-un vis, o viziune. Nu vezi urmă de apă,
dar crezi totuși că va fi aici.

Bengati traduse acele cuvinte șefului, iar șeful slobozi un râset adânc, furtunos care se lovi de Piatră și creă un ecou atât de clar încât se părea că un al doilea om râde chiar lângă el.

– Da! Și se lovi puternic în dreptul inimii. Aici înăuntru, știu.

ȘAPTE

Odată întorși în tinda Jo-Jotei, șeful de trib și Bengati se așezară și rămaseră împreună cu familia Cooper și Dr. Henderson. Se delectau cu unul din amestecurile de sucuri de fructe în vreme ce-și trăgeau sufletul din cauza zăpușelii.

Șeful vorbi, și ca de obicei, Bengati îi traduse spusele:

– Știu că nu este apă în șanț. Știu că nu se poate vedea nici un picur de apă. Însă vedeți acea fântână? Șeful arată în direcția fântânii din mijlocul pieței. Cu mult timp în urmă, când satul nu exista, strămoșii noștri au venit pe aceste meleaguri. Șeful tribului lor le spusese: „Aici vom locui.“ Poporul său i-a răspuns: „Nu putem trăi aici, nu este apă.“ Însă șeful lor a găsit o piatră mai specială pe pământ, iar când a lovit-o cu toia-gul, de sub ea a țâșnit apă. Și de atunci am avut apă până astăzi, și pe acel loc se află fântâna noastră. Suntem aici, și satul nostru este aici pentru că, în urmă cu multă vreme, un șef de trib a văzut că va fi apă acolo unde nu era urmă de apă.

Dr. Cooper zâmbi. Povestea îi amintea de Moise care în pustie a lovit o stâncă pentru a scoate apă pentru copiii lui Israel.

– În cultura noastră avem și noi o poveste asemănătoare.

– Aveți deci de gând să loviți Piatra așa cum a făcut strămoșul dumneavoastră? întrebă Dr. Henderson.

Șeful de trib arată puțin încurcat:

– Deja am făcut asta, chiar înainte de a săpă șanțul.

Dr. Henderson nu putu ascunde faptul că era deranjată de toată această chestiune:

– Dar încă mai credeți că va fi apă?

– Acolo este apă, insistă șeful tribului. Fântâna noastră seacă. Am săpat mai adânc, însă cu greu mai tragem apă din ea. Am încercat să mai săpăm și alte fântâni, însă nu reușim să săpăm suficient de adânc în stâncă. Dacă Piatra nu ne va aduce apă, vom pieri. Dumnezeu nostru nu va permite să ni se întâmple una ca asta.

Dr. Henderson nu zise nimic și privi înspre piață. Dr. Cooper înțelegea că îi părea rău de acei oameni.

– Dr. Henderson, ce puteți spune despre fântâna pe care o au deja oamenii ăștia? Nu este aceasta un indiciu al faptului că există apă undeva acolo jos, vreun strat acvifer?

Cumpăni o vreme și în final încuviință:

– Cu siguranță. Deșertul e înconjurat de dealuri și munți. Crăpăturile și fisurile de sub pământ ar putea transporta apa fluvială de pe aceste dealuri într-un rezervor imens de sub platoul deșertului. Însă chiar dacă ar fi apă acolo jos, ai auzit ce spunea șeful de trib: zace sub un strat solid de rocă și la o adâncime mult prea mare pentru ca să poată ajunge la ea. Apoi adăugă pe un ton sumbru, cu o voce înceată și discretă, un

șanț adânc de un metru de-a lungul deșertului nu va schimba în vreun fel situația.

Dr. Cooper aruncă o privire scurtă peste vârfurile acoperișurilor din paie, străbătând cu ochii desișul copacilor. Putea vedea Piatra care încă mai strălucea în soarele după-amiezii.

– Asta doar dacă nu se întâmplă ceva neobișnuit, sugeră el.

Ea privi îndelung în direcția Pietrei și clătină cu teamă din cap:

– Te referi la ceva *cataclismic*? Doctore, orice eveniment geologic suficient de amplu ca să deschidă acel strat acvifer probabil că ar mătura acest sat. Prefer să nu mă gândesc la această posibilitate.

Tocmai atunci, soția șefului de trib, Renyata, se ivi de după colț împreună cu fiul ei, Ontolo, și fiecare putu observa că ceva nu era în regulă. Renyata părea înfuriată, iar Ontolo pășea cu capul plecat, mohorât.

Renyata îi vorbea în șoaptă lui Bengati, care la rândul său transmitea cuvintele ei familiei Cooper:

– Renyata ar vrea să știe dacă vă lipsește un bețișor de scris și o piele mai ciudată.

Renyata ținea în mână un creion și niște coli de hârtie și vorbea, în timp ce Bengati traducea:

– E împotriva obiceiurilor noastre ca cineva să ia ceva ce aparține celuilalt. Dumnezeu nostru ne poruncește să nu furăm, ci să lucrăm pentru a ne procura ce ne dorim să avem și apoi să dăm și altora. Îl privi scurt pe fiul ei. Mă tem că fiul meu Ontolo a fost mușcat de șarpe și a făcut ceva rău.

Ontolo stătea timid, iar în ochii lui se vedea că așteaptă un răspuns din partea lui Jay.

Jay se sperie că Ontolo a intrat în bucluc:

– Doamnă . . . Jay știa că urmează să o contrazică pe soția șefului de trib și încerca să o facă cu prudență. Ontolo nu a furat de la mine. O privi pe Lila pentru a primi aprobarea ei. Eu i-am dat lui Ontolo acel creion și foaia aceea de hârtie în dar când ne-am întâlnit ieri prima dată. Își duse mâna la buzunar și scoase de acolo un cuțit nefinisat. Iar Ontolo mi-a dăruit acest cuțit. Suntem prieteni.

– Așa este, spuse Lila. A fost un schimb.

Bengati era mai mult decât fericit să transmită Renyatei toate acestea.

Când auzi cuvintele lui Jay, expresia ei întunecată se mai înmuie. Cu stânjeneală întrebă într-o engleză schiopătată:

– Creion e . . . cadou . . . pentru Ontolo meu?

Jay duse mâna în buzunar și scoase un alt creion:

– Da. Și vă rog, uitați aici unul și pentru dumneavoastră.

Ea primi creionul din mâna lui Jay și îl privi cu uimire. Apoi își puse brațul în jurul fiului ei și se putea înțelege ușor că își cere iertare. Fețele li se luminară, începură să zâmbească, iar apoi, cu un gest voit, Renyata puse amândouă creioanele în mâna lui Ontolo.

– Mulțumesc, Jay Cooper. Mulțumesc pentru creioane.

Îl privi pe Bengati care traduse apoi și restul cuvintelor ei:

– Le voi da pe amândouă fiului meu Ontolo, pentru că el știe ce să facă cu ele.

Apoi cei patru motosa râseră la o glumă spusă între ei, în timp ce Șeful Gotono se ridică și își strânse fiul într-o îmbrățișare jucăușă.

– Veniți. Mâncăm în casa mea.

Prânzul a fost încântător, însă Ontolo ardea de nerăbdare să se scuze că se ridică de la masă și îl trase pe Jay cu el. Arborele uriaș în jurul căruia era construită locuința lui Gotono slujea de asemenea ca scară comodă înspre încăperea de la nivelul al doilea, iar Ontolo îi arăta drumul, cățărându-se în sus pe trunchi, iar Jay venea în urma sa.

Jay nu putu decât să se minuneze, și chiar să chicotească de bucurie, la vederea cămăruței lui Ontolo. Părea tare mult o versiune primitivă a camerei pe care Jay o avea acasă. În loc de postere, patine, mingi și trofee sportive, aceasta era decorată cu trofeele lui Ontolo: piei de animale, pene în culori strălucitoare, un fluier de lemn, o sulică acoperită cu pene pestrițe, și un pieptar făcut din piele și oase.

Însă Ontolo avea ceva special pe care dorea să i-l arate lui Jay, și astfel îi atrase prietenului său atenția înspre un colț al camerei unde pe o masă mică erau stivuite, asemenea unor manuale, bucăți de scoarță tur-tite și piei de animale presate. Ontolo se aplecă și luă o bucată de scoarță, o suprafață netedă, fină de vreo douăzeci de centimetri, și o puse în mâna lui Jay.

Jay privi bucata de scoarță, neștiind la ce să se aștepte. Când văzu că scoarța era acoperită cu înfloritură mărunte, cu forme regulate, în șiruri ordonate, se uită mult mai atent, și nu doar de două ori. Nu erau doar simboluri pictate sau reprezentări nefinisate de

animale și aventuri. Zgârieturile mici, delicate, făcute cu un vârf ascuțit, acoperite cu zeama închisă la culoare a fructelor de pădure aveau un scop infundabil.

Era o scriere!

Jay arată înspre bucata de scoarță din mâna sa și întreabă:

– Ontolo a făcut asta?

Fericit, Ontolo încuviință din cap și îi arată îndată o bucată de piele întinsă peste un cerc de vie. Scrisese și acolo. Ontolo îi arată cu degetul prima reprezentare grafică și îi indică sunetul pe care îl reprezenta: „O”. Apoi următorul semn scris și sunetul său: „N” Apoi următorul: „T”. Apoi venea „O”, urmat de „L” și, în final, un alt „O”.

Jay arată cu degetul înspre semnele scrise și citi cu voce tare cuvântul. Era ușor: „On-to-lo”.

Încântarea lui Ontolo fu atât de mare încât Jay se temu că ar putea să cadă de la etaj și să se prăvălească peste musafirii care luau masa la nivelul inferior.

– Ontolo! strigă el, indicând înspre cuvântul de pe pielea de animal și apoi spunându-și parcă lui însuși: Ontolo!

– Da, încuviință Jay, înțelegând ce vedea de fapt. Ontolo. Numele tău.

– Ontolo este . . . Ontolo se uită prin cameră până când ochii lui se luminară când se fixară pe trunchiul arborelui imens care susținea casa. Îl atinse cu degetele.

Jay încercă să înțeleagă ce vrea Ontolo să spună:

– Ontolo e un copac?

Ontolo dădu dezaprobat din cap, distrându-se de încetineala cu care dezlega Jay lucrurile. Se bătu în piept cu amândouă mâinile:

– Ontolo: numele meu este omul . . . Însă nu putu să se gândească la următorul cuvânt în engleză și lovi din nou cu degetele trunchiul arborelui.

– Omul copacului? încercă Jay să ghicească.

Ontolo încuviință pe jumătate și făcu o grimasă:

– Omul copacului?

Ontolo dădu doar din umeri, nu foarte satisfăcut:

– Omul copacului. Da.

Ontolo luă pielea din mâinile lui Jay și apoi, cu unul dintre creioanele pe care i le dăduse Jay, scrise încă două semne grafice și i le arătă.

– Vezi? Îi indică prima literă și pronunță sunetul pe care îl reprezenta, „J”.

Jay descoperi sunetul celui de al doilea semn grafic. „Ay”.

Ontolo încuviință, mulțumit de progresul elevului său.

Jay citi cuvântul întreg. „Jay”.

Ontolo râse, pe deplin satisfăcut de cât de bine avansau lucrurile.

Jay arătă înspre alte bucăți de piele și de scoarță, toate acoperite cu semnele ciudate ale lui Ontolo.

– Ontolo, tu le-ai scris pe toate astea?

Acum Ontolo jubila de bucurie:

– Da. Ontolo face, aici! Își atinse creștetul, arătând prin asta că totul fusese ideea lui.

Jay era uluit.

– Ontolo, spuse el, așezând bucata de piele înapoi în mâna lui Ontolo, scrie ce îți spun eu.

Ontolo nu înțelese prea bine, așa că Jay gesticulă arătând înspre gura lui, după care bătu ușor cu degetele pe bucata de piele și îi indică lui Ontolo creionul.

– Scribe: *i*.

Sunetul *i* pe care îl pronunțase Jay se citea ca *i* din cuvântul big în limba engleză. Jay atinse din nou bucata de piele.

– Scribe-l.

– *Eee?* întrebă Ontolo?

Jay încuviință.

– Ești destul de aproape.

Ontolo dădu din umeri și făcu un semn mic.

– Acum scribe *n*.

Ontolo formă un alt semn grafic, bucurându-se mult de cum scria noul creion.

Jay articulă sunetul *th*, iar Ontolo strâmbă din nas. Nu avea un semn grafic ca se reprezintă acel sunet.

– Ei, atunci *tuh?* întrebă Jay.

Ontolo încuviință și scrisese ceva în grabă. Mergea bine.

Jos în încăperea principală, unde stăteau adulții, iar Beset o învăța pe Lila cum să împletească o podoabă frumoasă de cap, Dr. Cooper își ridică privirea înspre mansardă unde cei doi băieți se ascunseseră de ceva vreme.

– E o tăcere de mormânt acolo sus.

Șeful Gotono și Bengati râseră împreună de o glumă de-a lor, iar apoi șeful de trib explică prin intermediul lui Bengati:

– Cred că Ontolo se joacă cu creioanele. Îi place să deseneze și să mâzgălească semne amuzante.

– Jay? Strigă Dr. Cooper.

– Tată! Veni răspunsul lui Jay, în timp ce ieși în grabă din camera suspendată și începu să coboare. Tată, trebuie să vezi ceva!

– Ce să văd?

Amândoi băieții coborau, aproape alunecau în josul arborelui, plini de încântare. Dr. Cooper se tot minuna ce poate fi, însă șeful de trib nu părea prea alarmat sau curios; se părea că odraslele lui erau mereu încântate de vreun lucru.

Jay ateriză pe pardoseală și îl așteptă pe Ontolo care era în spatele lui să ajungă și el.

– Tată, n-o să-ți vină să crezi! Istoria se scrie chiar sub ochii noștri!

Șeful Gotono părea încurcat, iar Bengati încerca să îi explice ce se întâmpla, deși nici unul din cameră nu știa cu adevărat.

Jay luă bucata de piele din mâinile lui Ontolo și i-o arătă tatălui său:

– Uită-te aici! E un alfabet scris!

Dr. Cooper își încruntă ochii în timp ce analiza ciudatele semne minuscule. Dr. Henderson se apropie schiopătat să arunce și ea o privire.

– Un alfabet, spuse el. Vrei să spui că e invenția lui Ontolo?

Bengati încă îi traducea șefului de trib. Șeful înțelese întrebarea doctorului Cooper și îi răspunse prin traducerea lui Bengati:

– Așa cum spuneam, lui Ontolo îi place să mângâiească niște semne amuzante. El crede că poate să facă o bucată de piele sau o bucata de scoarță să spună cuvinte.

- Și chiar poate! Exclamă Jay.
- Doar pretinde, spuse șeful. E un joc.

Jay luat bucata de piele de la tatăl său și i-o înmână lui Ontolo. Apoi se înclină ușor și se adresează șefului cu respectul cuvenit:

– Dacă îmi permiteți, domnule. Fiul dumneavoastră Ontolo *mi*-a pus cuvintele pe această bucată de piele, cuvinte pe care nu le-a știut, dar le-a așezat acolo pentru totdeauna. Se întoarce înspre Ontolo. Ontolo, începe să citești.

Ontolo râdea încântat, și un pic emoționat, și începu să rostească sunetele pe care le reprezentase prin semnele lui grafice:

– Een tah bee geeing goad kree ate ted ta hay vons ond ta ert.

Își ridică privirea. Tatăl lui părea stupefiat. Bineînțeles că sunetele acelea nu erau lipsite de înțeles pentru el.

Dr. Cooper era mai mult decât mulțumit. Era cuprins de uimire. La fel erau Dr. Henderson și Lila.

– Mai este? întrebă Dr. Cooper.

Jay dădu aprobator din cap, iar Ontolo citi mai departe:

– Ond goat sayd late tare bee lite ond tare was lite.

Jacob Cooper chicoti, clătinând încet din cap, minunându-se.

– Înțeleg ce vrei să spui, Jay. Acesta *este* un moment istoric.

Șeful observă reacția pe care o produse fiul său în musafiri și îl întrebă pe Bengati despre ce este vorba.

Bengati era și el cam depășit de situație, dar încercă să explice.

Lila înțelese fiecare cuvânt pe care îl citise Ontolo și le repetă tuturor: „In the beginning, God created the heavens and the earth. And God said, let there be light, and there was light.“ „La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Și Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!» și a fost lumină“ (n.tr.).

– Ontolo înțelege ceea ce a scris? se interesă Dr. Cooper.

Bengati îl întreabă pe băiat, iar apoi răspunde:

– Nu, Ontolo nu știe ce a citit. Cunoaște doar sunetele pe care i le-a dictat fiul tău Jay.

– Acest tinerel a inventat un alfabet fonetic! exclamă Dr. Henderson.

– Bengati, zise Dr. Cooper, *tu* ai înțeles cuvintele pe care tocmai le-a citit Ontolo?

Bengati răspunde cu ochii lărgiți de uimire:

– La început, nu am înțeles. Însă apoi, ascultând mai mult, mi-am dat seama: Ontolo citea cuvinte de-ale voastre. Cuvinte englezești.

– Transmite-i Șefului Gotono că fiul său a creat o metodă de a înregistra cuvinte—cuvintele oricui—și de a le pune pe o bucată de scoarță, pe piatră sau pe hârtie.

Bengati începu să îi explice șefului, după care Dr. Cooper continuă:

– În acest fel, cuvintele dumneavoastră, cuvintele copiilor dumneavoastră, poveștile despre strămoșii voștri . . . orice e rostit, poate fi păstrat în siguranță, pentru totdeauna, pentru toate generațiile.

Șeful cugetă la toate acestea, apoi dădu ușor din umeri. Bengati îi traduse răspunsul:

– Cuvintele gurii noastre sunt păstrate în siguranță în capetele noastre. Ne amintim poveștile; ni-i amintim pe strămoșii noștri, ne amintim numele lor și ce au făcut ei. Noi le spunem copiilor noștri, iar ei le povestesc copiilor lor.

Dr. Cooper replică politicos:

– Dar acum puteți primi și înțelege și cuvintele altor oameni. Paginile cărților pot să vă aducă cuvinte din regiuni îndepărtate. Când Dr. Cooper spuse asta, își deschise mâinile în față și făcu gestul cu care deschizi o carte.

Orice mișcare din încăpere încetă brusc. Șeful Gotono și Bengati îl fixau pe Dr. Cooper cu ochii larg deschiși, apoi se priviră unul pe celălalt. Tăcerea care coboară fără veste îi sperie pe Jay și Lila. Ce ofensă teribilă să fi adus?

Bengati fu cel dintâi care se mișcă din nou când își împreună palmele în față. Le deschise ca și cum ar fi deschis o carte, cu ochii pe șeful de trib, vorbind șoptit cuvinte în limba motosa.

Șeful se uită la mâinile desfăcute ale lui Bengati, apoi la fiul său atât de creativ, iar buzele începură să îi tremure.

Bengati repetă gestul prin care deschidea o carte, cu ochii plini de mirare, mișcându-și ochii dinspre mâinile sale înspre Dr. Cooper și înapoi.

În cele din urmă, șeful își desfăcu mâinile în forma unei cărți, le ridică înspre cer, iar apoi, suspinând adânc și tremurând, începu să plângă.

OPT

Odată întorși la locuința Jo-Jotei, Dr. Henderson se duse să tragă un pui de somn, în timp ce familia Cooper vorbea în liniște pe verandă, încercând să înțeleagă de ce șeful de trib i-a rugat pe toți să plece din casă. Șeful Gotono păruse atât de tulburat încât avea nevoie să rămână singur cu gândurile lui. Descoperirea alfabetului fonetic alcătuit de Ontolo fusese un moment special, bineînțeles. Dar se părea că gestul de deschidere a cărții l-a făcut pe șeful de trib să plângă, și de bună seamă că nu încercase să explice motivul.

Mica lor consfătuire nu dură mult. Toboșarii satului, trei bărbați și un ucenic în vârstă de nu mai mult de zece ani, se așezară în locurile lor în afara sălii de dezbateri și începură să bată un cântec complicat, ritmic, în tobele cu un sunet grav, de bas, într-un buștean scobit pe dinăuntru și în ceea ce părea să fie roata metalică a unei mașini vechi.

– E timpul! strigă cineva din partea cealaltă a pieței. Era Bengati, care venea alergând. Haideți! Ne strângem la întâlnire!

Lila nu era pregătită pentru a întâlnire publică:

– Chiar *acum*?

Bengati le făcu semn cu mâna.

– Veniți. Șeful va vorbi.

Cei trei Cooper se grăbiră care mai de care să se pregătească. Jay nu era încălțat, Dr. Cooper trebui să își îmbrace cămașa, iar Lila urma să se pieptene înainte de a-și așeza pe creștet podoaba de cap pe care o făcuse. În ce o privește pe Dr. Henderson, nu avea deloc dispoziția de a se duce undeva și începu să se văicărească—de fapt să scâncească. Însă cei patru cărauși credincioși își făcură apariția cu scaunul pregătit pentru ea, ceea ce stabilă lucrurile.

Se alăturară în grabă celorlalți săteni care mergeau înspre locul de întâlnire și ajunseră acolo chiar la timp. Bengati le arată un buștean mai pe margine unde se puteau așeza, iar el le va traduce întreg ritualul.

Toți cei de acolo, de la tânăr la bătrân, se strânseseră din nou, așezați în rânduri, îmbrăcați în veșminte pestrițe, împletite, purtând bijuterii din piele, os și piatră care zornăiau. Peste mulțime plana un murmur tern, în timp ce oamenii discutau încet; unul sau doi bebeluși plângeau.

Dintr-o dată, fără nici o introducere sau precizare, un bărbat păși pe piatra mare, plată a vorbitorului și începu să cânte—sau să facă o incantație? Vocea lui era a unui tenor puternic, iar melodia se înălța precum zborul unei rândunele. Intona un vers din cântec, iar oamenii, ca unul, răspundeau în ecou cu mare putere și într-o armonie de o frumusețe răpitoare. Jay și Lila erau pătrunși de muzică, așa că li se făcu pielea ca de găină.

Cântărețul interpretă următorul vers al cântecului. Oamenii îl cântară din nou, ca într-un ecou. Apoi

urmă un alt vers, un alt ecou, și continuară să cânte tot așa. În timp ce cântecul înainta, emoția și volumul se amplificau. La încheiere, mulți dintre cei din grup își închiseră ochii de parcă s-ar fi rugat, rămânând doar ei cu gândurile și trăirile lor, legănându-și trupurile în ritmul muzicii.

Mai urmară și alte cântece, și puteai observa ușor că acești oameni nu aveau doar o șezătoare muzicală în jurul unui foc de tabără. Pentru ei era o chestiune profundă, spirituală.

Dr. Cooper era absolut fascinat, aplecat în față în scaunul său, privea și asculta. În cele din urmă, se întoarse înspre Jay și Lila și le spuse:

– Cred că suntem într-o biserică.

Jay și Lila încuviințară. Pe bună dreptate că așa arăta, așa suna și așa se simțeau. Se uitară pe furiș la Dr. Henderson și fură uimiți să descopere că era de-a dreptul captivată, legănându-se inconștient în ritmul muzicii, zâmbind ușor.

Când se încheie cântarea, locul fu inundat de o stare dulce și liniștită.

– Acum va vorbi șeful, șopti Bengati.

Cu capul acoperit cu acel accesoriu ornamental și cu mâinile întinse, Șeful Gotono primi îndată atenția plină de respect a oamenilor săi. Își începu discursul—sau era o predică?—cu vocea sa caracteristică, bubuitoare.

Bengati se înclină apropiindu-se de familia Cooper și de Dr. Henderson și începu să le explice în șoaptă despre ce vorbea șeful tribului.

– Șeful ne povestește despre tatăl tatălui său, Șeful Landzi, care a adus la început poporul nostru

aici traversând deșertul și despre cum a găsit apă când a lovit stânca.

În clipa în care Bengati se îndepărtă ca să asculte mai departe, Dr. Cooper și copiii se priviră întrebători, uimiți.

– Tată, spuse Jay, asta nu sună ca povestea lui Moise?

Dr. Cooper nu avu timp să răspundă. Bengati se apleca iarăși mai aproape de ei, relatându-le cu o voce liniștită mesajul șefului de trib, vorbind doar cu jumătate de gură:

– Acum nu mai avem apă, însă șeful spune că, dacă ne întoarcem de la rău și îl vom căuta pe Dumnezeu, Dumnezeu ne va răspunde și ne va da apă din uriașa Piatră din deșert.

Șeful ridică tonul vocii chiar mai mult și arată cu mâna înspre Piatra mare ca un munte. Bengati explică:

– Șeful spune că Dumnezeu Și-a trimis acest munte sfânt ca să vorbească muntelui. După cum El l-a trimis pe Ontolo ca să îl salveze pe Mobutu, El a trimis această Piatră.

– Ontolo? Te referi la—începu Jay să întrebe, însă predica se încheie și începu un alt cântec. De data aceasta oamenii s-au ridicat pentru a cânta, bătând din palme și fluturându-și brațele.

Când întâlnirea se sfârși, Dr. Cooper avu o sugestie:

– Haideți să ne întoarcem la Jo-Jota și să adunăm toate informațiile. Întreaga idee că tribul Motosa ar fi un trib de sălbatici și canibali pur și simplu nu mai ține.

Se așezară pe veranda încăpătoare și se uitau la

copiii din sat care se jucau, în timp ce Jo-Jota le aducea niște felii de pâine și pepene ca gustare.

Dr. Henderson luă o îmbucătură înviorătoare din pepene și comentă:

– Pe bună dreptate că ritualurile lor sunt fascinante, iar muzica lor plăcută, însă nu văd nimic neobișnuit cu privire la credințele lor religioase. Ei cred că l-au supărat pe dumnezeul lor, și ca urmare acesta le-a luat apa. Pare un mit adecvat unei societăți agricole primitive.

– Nu asta mi se pare neobișnuit, spuse Dr. Cooper. Neobișnuit este că sistemul lor religios nu cade în capcanele păgânismului: nu are ritualuri magice, nici îmbunarea spiritelor rele, nici venerarea naturii . . .

– Nu au idoli, adăugă Lila.

– Așa este, spuse Jay. Și au un singur dumnezeu, nu mai mulți.

– Acesta a fost cel dintâi aspect care mi-a atras atenția, zise Dr. Cooper, aplecându-se în față în scaun. Nu au un dumnezeu al ploii sau un dumnezeu al soarelui, al fertilității sau un dumnezeu al recoltelor sau al anotimpurilor sau orice altceva de genul acesta. Dumnezeul lor este mai presus de toți aceștia. Să ne gândim doar la Piatră. Orice altă cultură păgână ar fi sfârșit închinându-se acesteia, aducând jertfe, cântând și recurgând la magie pentru a-i potoli mânia. Însă acești oameni au un dumnezeu suficient de puternic pentru a fi creat acest obiect și pentru a-l pune în acel loc. Dumnezeul lor este mai mare decât natura, mai mare decât creația Sa.

Dr. Henderson termină de mâncat felia de pepene:

– Dr. Cooper, presupun că vreți să credeți că acești oameni sunt creștini sau ceva pe-aproape?

Jay, Lila și Dr. Cooper se priviră ca pentru a se verifica reciproc și știură îndată că împărtășesc aceeași bănuială. Dr. Cooper continuă punând-o în cuvinte:

– Se poate că nu sunt creștini în felul în care ne-am gândi noi—că ar fi bapțiști, metodiști sau penticostali. Însă gândindu-ne că nici un misionar modern nu a venit la acești oameni cu mesajul creștinismului, nu pot să nu mă minunez de asemănările care există.

– Care ar fi acele asemănări, dacă îmi permiți să te întreb? spuse Dr. Henderson.

– Un singur Dumnezeu, mai mare decât întreaga creație, care a creat toate lucrurile, care le spune acestor oameni ce este bine și ce este rău.

Jay interveni:

– Îi învață că este greșit să furi, că ar trebui să lucreze din greu și să dea și altora.

– Și e evident că oamenii ăștia au o relație personală cu Dumnezeu lor. Îl iubesc.

Jay întreabă:

– Dar cine e Ontolo despre care vorbea șeful de trib? Vreau să spun că nu cred că se referea la fiul său când povestea despre cum Dumnezeu l-a trimis pe Ontolo ca să îl salveze pe Mobutu.

– Și cine este Mobutu? întreabă Dr. Cooper, altul decât gazda noastră oarecum dubioasă din cealaltă parte?

Jay se și hotărâse deja:

– Am de gând să îl întreb pe Ontolo. Vreau să aud acea poveste.

Dr. Cooper dădu din cap aprobator.

– Iar eu intenționez să am o discuție de la inimă la inimă cu șeful de trib pentru ca să aflu de unde provine cu adevărat credința lor religioasă, de unde își au poveștile și tradițiile.

– Ca și cea despre șarpe, spuse Lila.

Se uitară la ea nedumeriți:

– Nu vă amintiți? Când Renyata a crezut că Ontolo furase creionul lui Jay, ea a spus că a fost mușcat de șarpe și de aceea a înfăptuit ceva rău.

Jay și Dr. Cooper se luminară la față amintindu-și momentul.

Și apoi, ca un val de curent, semnificația posibilă a acelei expresii îi izbi pe toți.

– O, stai așa . . . spuse Lila

– Unde e Bengati? întrebă Dr. Cooper, sărind în picioare.

În dimineața următoare, șeful de trib acceptă întrevederea cu Dr. Cooper. Când acesta ajunse, șeful stătea afară, în spatele casei, cioplint cu băgare de seamă un alt toiag, pentru fiul său de data asta.

– Toiagul tatălui meu spune povestea familiei noastre în imagini, zise el prin intermediul lui Bengati. Dar acum eu cred că Ontolo își dorește un toiag pe care să își poată încrusta propriile semne.

Dr. Cooper și Bengati se așezară lângă Șeful Gotono sub umbra arborelui uriaș în jurul căruia era construită locuința lui. Erau doar ei trei, iar șeful de trib părea chiar relaxat. Dr. Cooper spera că acesta poate fi un moment bun să îi pună niște întrebări importante. Cu ajutorul lui Bengati, începu conversația:

– Șef Gotono, nădăduiesc că sunteți bine.

– Totul e foarte bine, Dr. Cooper. Am avut multe lucruri la care să mă gândesc într-un timp scurt. Ai dreptate. Ciudatele semne grafice ale lui Ontolo pot înregistra cuvinte care vor rămâne pentru totdeauna și ne pot aduce cuvintele altor oameni. Dumnezeu nostru a ales multe căi prin care să ne vorbească, însă niciodată nu mi-a trecut prin minte că El ar putea vorbi prin însemnările minuscule create de propriul meu fiu.

– Șef Gotono, îmi puteți spune cum ați ajuns să vă cunoașteți dumnezeul?

Șeful de trib se uită gânditor la toiagul pe care îl sculpta și începu să vorbească, iar Bengati traduse:

– A fost odată un tânăr care avea mulți dumnezei. Dumnezeii lui erau în soare, în lună, în copaci, în roadele pământului. Unii dumnezei îi ajutau pe oamenii lui să zămislească prunci, iar alții le luau copiii lovindu-i cu moartea. Însă erau prea mulți dumnezei, și aceștia erau prea mici, și nu vorbeau. Nu le spuneau oamenilor ce este bine și ce este rău.

– Deci acest tânăr știa în inima lui că trebuie să existe un singur Dumnezeu care a făcut toate lucrurile, care poartă de grijă tuturor lucrurilor și care îi poate învăța pe oameni cum ar trebui să își trăiască viața.

Șeful privi înspre piscurile colțuroase ale munților care se ridica deasupra câmpului acoperit cu iarbă, iar gândurile îl purtară înapoi în istorie.

– Am făcut o călătorie în deșert și am îngenunchat în nisip, cerându-i acestui mare Dumnezeu să mi se reveleze El Însuși. Iar Dumnezeu mi-a vorbit și mi-a zis: „Pentru că mă cauți cu toată inima ta, mă vei găsi, căci mă voi descoperi ție în lucrurile de fiecare zi.” Și

așa a fost. Zâmbi, dar ochii încă îi erau triști. L-am auzit pe Dumnezeu, însă încă așteptăm să Îi auzim numele, să știm cine este El cu adevărat.

Inima doctorului Cooper ieși în întâmpinarea acestui om.

– Șef Gotono, există o carte minunată pe care trebuie să o vedeți. Își împreună palmele, apoi le deschise ca și cum ar fi deschis o carte. Își dădu seama că șeful recunoscuse îndată gestul. Ea îi va spune care este numele Dumnezeului vostru.

Șeful tribului își ridică mâna.

– Mai întâi trebuie să îți spun că am avut un vis. Dar nu trebuie să îl mai spui nimănui.

Dr. Cooper se învoi și ascultă visul.

Lila și Beset stăteau împreună pe iarba din fața casei șefului de trib, lucrând pe o podoabă de cap chiar mai drăguță decât prima.

– Beset . . .

– Da, Lila?

– Îți amintești când mama ta a crezut că Ontolo furase creionul lui Jay?

Beset își ridică fruntea și o privi atent pe Lila cu ochii ei mari, de un căprui închis.

– Da. La ce te gândești?

– Mama ta spunea că Ontolo a fost mușcat de un șarpe. Ce înseamnă asta?

Beset zâmbi, luă ornamentul de pe capul Lilei, iar apoi vorbi în timp ce îi modifica lărgimea.

– Asta înseamnă Ontolo făcut un lucru rău. Ontolo nu furat creion, însă mama mea nu a știut, așa că a spus că Ontolo fost mușcat de șarpe. O privi în față pe Lila.

Tu ești bună, tatăl tău, fratele tău, ei buni. Dar mulți oameni sunt răi. Fac lucruri rele, ei nu sunt buni. Noi spunem că sunt mușcați de șarpe. Avem noi o poveste.

Beset așeză din nou ornamentul pe capul Lilei, ca să vadă dacă e măsura potrivită.

– Cu multă vreme în urmă, noi toți aveam aceeași mamă. Tu, eu, mama și tatăl meu, toți aveam aceeași mamă. Într-o zi, un șarpe spune ei: „Vino la pomul meu și îți dau ceva să mănânci”, dar ea spune: „Eu nu pot să mănânc din mâncarea ta, mă va ucide.” Dar șarpele i-a spus: „Nu, mănâncă mâncarea mea, tu fii foarte înțeleaptă, și niciodată nu mori.” Așa că ea vine la pom să ia mâncare, dar șarpele o mușcă. O otrăvește. Pune în ea lucruri rele: ura, și hoția, și gânduri rele și mânia. Apoi ea moare.

Luă din nou ornamentul de pe creștetul Lilei, mulțumită de dimensiunea ei și luă de jos mai multe fire ca să le împletească în jurul coroniței.

– Acum toți copiii ei au aceeași otravă. Fac lucruri rele, gândesc lucruri rele și mor. Când cineva face ceva rău, noi spunem: „L-a mușcat șarpele.”

Lila simți cum inima îi zvâcnește în piept, iar mâinile îi tremură. Încercă să se relaxeze, ca să nu o îngrijoreze pe Beset, însă vocea îi era puțin nesigură când o întrebă:

– Beset, de unde a venit povestea asta?

Beset dădu din umeri:

– E o poveste pe care noi o spunem. Și Ontolo a pus povestea pe bucați de piele cu semnele acelea mici.

– Avem și noi o poveste ca asta. Este—

– Tată! veni un strigăt din pădurea din spatele satului.

Era glasul lui Jay și se părea că Jay și-a pierdut controlul. Tată! Lila!

Lila și Beset săriră îndată în picioare, gândindu-se că s-a întâmplat ceva îngrozitor, și alergară înspre marginea pădurii. Dr. Cooper și Șeful Gotono auziseră și ei strigătul lui Jay și se îndreptau grăbiți într-acolo.

– Tată! se auzi din nou vocea lui Jay.

– Jay! îi răspunse Dr. Cooper. Unde ești?

Auziră foșnet în desiș, pași călcând apăsător și îl văzură în cele din urmă pe Jay și pe Ontolo gonind afară din pădure ca doi sălbatici.

Când îl văzu pe tatăl său, Jay ieși ca o săgeată, înșfăcându-l de mână:

– Tată! N-o să-ți vină să crezi! urlă Jay din nou. Acolo, în pădure!

– Ce anume!? Jay, liniștește-te!

– Ontolo mi-a arătat, mi-a spus despre asta, și n-o să-ți vină să crezi!

Șeful de trib nu-l slăbea din ochi pe Ontolo, încercând să afle de ce creaseră tot războaiele acela. Ontolo nu era nici pe departe atât de entuziasmat, însă tare bine se simțea privindu-l pe Jay în izbucnirea lui. Începu să îi explice tatălui său:

– Trebuie să vezi, tati! Insistă Jay, trăgându-l după el. N-o să-ți crezi ochilor!

Dr. Cooper trebuia să ia atitudine:

– Ce anume n-o să-mi vină să cred?

Jay dezvălui în cele din urmă despre ce era vorba:

– Pe Omul din Copac!

Dr. Cooper îl privi instantaneu pe șeful tribului, așteptându-se să primească ceva lămuriri.

Între timp, fiul său îl puse la curent cu cele întâmplate și răspunse.

– Ontolo!

Dr. Cooper nu știa ce să mai creadă și doar stătea acolo, nemișcat, așteptând să afle mai multe.

Jay era îmbătat de entuziasm.

– Ontolo! Numele Ontolo înseamnă Omul din Copac! Eu credeam că înseamnă Omul Pădurilor sau altceva de felul ăsta, dar înseamnă Omul din Copac! Îl trase din nou de braț pe tatăl său. Haide! N-o să-ți vină să crezi.

Lila nu mai putea de curiozitate.

– Să mergem!

– Unde ne ducem? Întrebă Dr. Cooper în timp ce mergea în urma fiului său.

– Ontolo! spuse șeful de trib din nou, slobozind un râset. Omul din Copac!

Dr. Cooper se uită în jur căutându-l pe Bengati și îl găsi venind chiar în spatele lui.

– Sunt aici, Dr. Cooper. Nu vă îngrijați.

Intrară în pădure, pășind pe o cărăruie bine bătătorită printre arborii cioturoși care stătea acolo de secole în ploaie, secetă, vânt și arșiță.

Dr. Cooper îl întrebă pe Bengati:

– Ce urmează să vedem?

Bengati îl privi pe șeful tribului care începu să relateze o poveste, timp în care Bengati traducea. A fost odată un tânăr care a furat un porc din tribul vecin. Când luptătorii aceluia trib au încercat să îl vâneze, el a venit în această pădure și s-a ascuns într-un copac. L-ar fi găsit dacă un fulger nu ar fi lovit un copac din apropiere, rupând o cracă mare și lăsând în

urmă o cicatrice de forma unui om. Luptătorii au văzut acea formă și își azvârliră săgețile în ea. Crezând că astfel l-au ucis pe hoț, s-au dus.

„*Această relatare semăna cu cealaltă poveste pe care șeful a avut-o despre tânărul acela,*“ gândi Dr. Cooper.

– Și dumneavoastră erați acel tânăr, Șef Gotono?

Șeful de trib zâmbi și se opri lângă un copac imens învelit într-o scoarță cu creștături adânci și ramuri groase. Cu un gest larg al mâinii, el arătă cărăruia ce încă mai șerpuia prin pădure și ducea în munți.

– Eu sunt tânărul care a fugit cu porcul furat. Alergam chiar pe poteca asta, apoi arătă înspre arborele uriaș de lângă el, și m-am suit chiar în copacul ăsta. Iată craca pe care am stat în timp ce urmăritorii mei au venit să mă caute.

Acum șeful tribului deveni foarte solemn, privirea lui intensă atrăgând atenția tuturor.

– Însă înțelegi, Dr. Cooper, că Dumnezeu nostru m-a salvat de urmăritorii mei când meritam să mor? Dumnezeu a trimis un fulger din cer și a pus un alt om într-un copac pentru ca să ia asupra lui pedeapsa mea.

Șeful se întoarse și o luă pe o potecă ce ducea prin desiș către un alt copac la fel de uriaș și noduros ca cel dintâi. Ceilalți îl urmau. El se opri pe partea mai îndepărtată a arborelui și se uită în sus arătând cu degetul.

– Din acea noapte, neamul meu și-a amintit de Omul din Copac care mi-a luat pedeapsa și în amintirea căruia i-am dat fiului meu acest nume.

Jay și Lila se duseră în fața copacului înainte ca tatăl lor să ajungă. Dr. Cooper îl văzu pe Jay arătând înspre ceva cu degetul, iar Lila se uita în acea direcție; și apoi albi la față, cu ochii cășcați de uimire—sau de teamă?

El dădu un ocol arborelui și privi în sus ca să vadă înspre ce arăta șeful de trib.

Încremeni și el. Amuți. Tot ce putea face era să privească, încercând să creadă ceea ce vedea cu ochii.

La o înălțime de circa șapte metri, în arborele imens, cioturos, o ramură uriașă fusese retezată de un fulger, lăsând în urmă o cicatrice care se întindea în locul unde lemnul și scoarța fuseseră despicate. Cicatricea avea forma unui om: coaja fusese desprinsă pentru a forma un trunchi și două picioare, iar în partea de sus unde două ramuri fuseseră rupte, cicatricile arătau ca două brațe întinse. Chiar deasupra brațelor, un nod crease forma unui cap plecat.

Omul din Copac părea ținut acolo, atârnat de brațe. Câteva săgeți frânte se mai puteau vedea încă înfipite în lemnul gol, azvârlite acolo de urmăritorii șefului de trib cu multă vreme în urmă, și o bucată dintr-o suliță încă era înfiptă în coasta omului.

NOUĂ

Om̃ul din Copac . . .“ spuse Jay abia șoptit.
„On-to-lo.“

Dr. Cooper reproduse cuvintele șefului de trib ca pe o întrebare:

– Dumnezeu l-a trimis pe Ontolo ca să îl salveze pe Mobutu?

Bengati îl întrebă pe șeful de trib despre aceasta, iar el încuviință din cap și răspunse prin Bengati:

– În tinerețe mă chema Mobutu, înainte de a deveni Gotono, șef de trib. În acea noapte, Dumnezeu mi-a arătat vina pe care o port și prețul pe care îl cerea acea vinovăție, însă El Însuși a plătit prețul și m-a lăsat să trăiesc ca să fac ce este drept. Mi-a vorbit și mi S-a descoperit, așa cum a promis că o va face. Am dus înapoi porcul proprietarilor lui și le-am mai dat pe deasupra două din caprele mele, ca să plătesc pentru fapta mea greșită. Niciodată n-am mai furat de-atunci, iar neamul meu a învățat să nu fure niciodată. Dumnezeul nostru a vorbit prin Ontolo, Om̃ul din Copac.

– Tot așa cu Doamna și Șarpele, zise Lila, trăgându-l de braț pe tatăl său.

– Asta ce mai e? întrebă Dr. Cooper.

– Beset tocmai mi-a spus o altă poveste. Ascultă.

Le-o relată repede tatălui și fratelui său. Rămăseseră înmărmuriți, copleșiți.

– Vai, Doamne, murmură Jay.

– Dumnezeuul vostru *a vorbit*, îi spuse Dr. Cooper șefului de trib cu o voce șoptită. Trebuie să vă spun că avem și noi povești ca cele cu doamna și șarpele și una specială a unui bărbat pironit pe cruce—Dintr-o dată picioarele îi slăbiră și începură să tremure.

Lila părea că și ea tremură pe picioare și aproape își pierdu echilibrul.

Jay privi jos ca să vadă dacă nu cumva pășise pe teren denivelat.

Apoi auziră un sunet grav, prevestitor, ca un huruit. Ramurile arborilor uriași începură să se clatine deasupra capetelor lor; frunzele începură să tremure.

Șeful de trib strigă ceva cu glas tare și se prăbuși în genunchi, cu ochii îndreptați înspre cer. Bengati se aruncă și el la pământ și el în timp ce traducea:

– Vorbește din nou! Dumnezeuul nostru vorbește din nou!

– Piatra! exclamă Dr. Cooper

Începură să alerge înapoi pe cărăruie, clătinându-se, împleticindu-se ba în față, ba în spate, agățându-se de un copac, apoi prinzându-se de-un altul, deoarece pământul le fugea de sub picioare în tot acest timp. De-acolo din pădure nu puteau zări Piatra, dar puteau auzi huruitul profund, ca o avalanșă puternică, al cărei ecou răsuna pretutindeni în jurul lor.

Când ieșiră în cele din urmă dintre copaci, o întâlniră pe Dr. Henderson, care venea spre ei sărind și schiopătând, folosindu-se de un băț mai lung ca de o

cârmă și luptându-se în fiecare clipă să se țină pe picioare.

– Dr. Cooper, unde ați fost? Piatra se trezește din somn!

Pământul se clătină din nou. Jacob Cooper alergă înspre Dr. Henderson și o prinse chiar înainte să cadă.

– Ține-te de brațul meu.

Îi prinse brațul, lăsând bățul să cadă. Se grăbiră împreună apucând-o pe potecă, timp în care pământul continua să huruie dedesubt. Cei din tribul Motosa ieșeau în fugă din casele lor, pe poteci, și prin sat.

Însă altceva era la mijloc. Sătenii nu alergau pani-cați sau cuprinși de teamă. Se grăbeau cu toții—bărbați, femei și copii—să iasă din sat în câmpul deschis unde se strânseseră ca spectatori încântați să se holbeze la Piatră, arătând într-acolo, vorbind între ei, chiar rugându-se. Să fi văzut expresia întipărită pe fețele lor, căci pentru ei acesta nu era un eveniment natural care le periclita viețile—era o cercetare spirituală!

– Trebuie să ajungem acolo, spuse Dr. Henderson suflând din greu și încercând să umble. Trebuie să observăm cum se manifestă.

Huruitul începu să se stingă; zguduirile se liniștiră într-un tremur de o mică intensitate. Pe când ajunseră în centrul satului, pământul se liniștise. Satul era pustiu, dar nimic nu părea să se fi distrus, și nimeni nu părea să fi fost rănit.

– Avem nevoie de binoclu și de echipamentul de verificare, spuse Dr. Henderson. Trebuie să observăm *orice* modificări în mărime, formă, poziție—*orice*.

– Mă duc după rucsac! zise Lila, alergând înspre locuința Jo-Jotei.

– Va trebui să aducem teodolitul din avion, spuse Dr. Cooper.

– Să mergem acolo! Spuse Dr. Henderson.

Oamenii începeau să revină în sat. Spectacolul se încheiase de-acuma.

– E bine că sătenii se întorc, spuse Dr. Henderson. Obiectul acela e instabil. Ar putea erupe, s-ar putea răsturna, s-ar putea desprinde bucăți din el . . . Nu știm ce ar putea să facă.

– Ne ducem să cercetăm, îi spuse Dr. Cooper șefului de trib. Dar vă rog să le spuneți oamenilor dumneavoastră să rămână aici. Se poate să nu fie foarte în siguranță dacă se apropie prea mult.

Șeful încuviință și le dădu acest ordin. Oamenii motosa îi strigară pe cei care se împrăștiaseră, și aceștia începură să se întoarcă. Apoi Șeful Gotono îi spuse doctorului Cooper în engleză:

– Dar eu vin. Eu voi vedea Piatra, voi auzi Piatra cum vorbește.

Lila reveni cu rucsacul.

– Am aici echipamentul. Lipsește ceva?

– Nu încă, îi spuse tatăl ei în timp ce lua rucsacul. Însă cred că s-ar putea crea o problemă. El observă privirile de pe fețele lui Ontolo și Beset când aceștia îi văzură pe Jay și Lila pregătiți pentru o drumeție în deșert.

Ontolo începu să discute aprins cu tatăl său, arătând înspre Jay și Lila și era ușor de înțeles ce temă dezbăteau.

– Aăă, Jay și Lila, spuse Dr. Cooper. Am să vă cer un favor care vi se va părea greu de acceptat, dar pe care sper că îl veți înțelege. Știți că v-aș lua cu mine

fără ezitare, dar înțelegeți ce se întâmplă pe urmă? Dacă veniți cu noi, atunci Ontolo și Beset vor dori și ei să ne însoțească, iar dacă ei au permisiunea de a merge, atunci ceilalți săteni vor simți că și ei au dreptul să vină, și vom sfârși prin a crea o situație foarte riscantă.

Jay și Lila se pleoștiră amândoi dezamăgiți. Nu aveau ce face.

– Cred că ai dreptate, suspină Lila.

Jay avu nevoie de un moment ca să se gândească, dar apoi îl strigă pe Ontolo:

– Ontolo! Hai să mergem! Arată-mi jocul tău!

Această idee nu îi plăcu deloc lui Ontolo. Cu Jay și Lila în frunte, cei patru copii alergară înapoi în sat.

Dr. Henderson fu impresionată.

– Ai niște copii cuminți.

Dr. Cooper dădu din cap aprobator în timp ce îi privea cum se îndepărtează.

– Cei mai cuminți. Începu să strângă echipamentul. Pornim?

Ontolo alergă acasă și se întoarse în piața satului cu o minge ciudată, scămoșată confecționată din piele de capră și umplută cu coji de nucă în loc să fie umflată cu aer. Nu trebui decât să pășească în piață cu acel obiect și toți ceilalți copii veniră alergând, gata să se grupeze în echipe și să înceapă jocul. Lila fu aleasă în echipa lui Ontolo; Jay juca în echipa adversară, condusă de Suti, prietenul lui Ontolo.

Deoarece cunoștea mai multă engleză, Beset le explică lui Jay și Lilei regulile de joc, pășind în afara marcajelor de pe terenul de joc din piață.

– Jay, lovește mingea așa . . . tu, Lila, lovește mingea așa . . .

Jocul părea o combinație de fotbal și baschet: mingea se mișca cu piciorul, dar se arunca cu mâna într-o poartă mai mult pătrată decât rotundă o dată ce jucătorul se apropia suficient de mult.

Echipa lui Ontolo începu jocul aruncând mingea de pe margine. Jay și Lila au jucat amândoi atât fotbal cât și baschet, așa că au putut să se implice îndată în joc și să păstreze mingea în mișcare. Copiii motosa nu știau engleză, dar recunoșteau un joc bun când îl vedeau. Nu trecu multă vreme până când Jay și Lila fură acceptați drept coechipieri valoroși, iar când Jay marcă întâia dată, coechipierii lui erau gata să-l facă un motosa de onoare.

La marginea preriei, pe buza deșertului, Dr. Henderson și Dr. Cooper puteau observa că lucrurile se agitaseră împrejurul Pietrei. Un nor fin de praf mai plutea încă pe suprafața deșertului în urma cutremurului, iar sus, deasupra Pietrei, particulele de gheață care fuseseră desprinse, erau purtate de vânt sub forma unor nori rarefiați.

Dr. Henderson scrută prin binoclu muchia de sus.

– Nu vreau să cred că se întâmplă așa ceva, dar s-ar putea să avem de a face cu o expansiune a marginii de sus.

Îi înmână binoclul doctorului Cooper, ca să verifice și el. La aproape trei kilometri deasupra lor, muchia ascuțită a Pietrei avea margini albe, înghețate. În suprafața înghețată apăruseră fisuri largi, ca și cum gheața s-ar fi extins.

– Înțeleg ce vrei să spui. Îi înapoie binoclul și îi îndreptă atenția înspre colțul nord-vestic al Pietrei. Și dacă nu mă înșeală ochii, există un strat nou de pământ strâns pe lângă Piatră.

Putea observa și ea pământul proaspăt deranjat de-a lungul Pietrei, asemenea molozului împins de lama unui buldozer.

– Pe *onoarea* mea! Crește. Și cu toate acestea . . . nu sunt fisuri care să indice acest lucru în pereții Pietrei, doar în gheață și în pământul de la bază.

Le înmânară binoclul Șefului Gotoño și lui Bengati, care îl numiră Ochi Mari. Ascultând conversația dintre Dr. Cooper și Dr. Henderson, Bengati reuși să îi explice șefului de trib ce se întâmpla, iar șeful încuviința, urmărindu-le și el mișcările.

– Vom aduce teodolitul din avion ca să întocmim niște grafice/diagrame spuse Dr. Cooper. Hai să măsurăm cu pasul o parte din distanța totală, să facem triangulația și să stabilim dacă s-a întâmplat cu adevărat ceea ce credem noi.

Cu ajutorul șefului de trib și al lui Bengati, Dr. Cooper și Dr. Henderson începură să măsoare noile dimensiuni ale Pietrei.

Chiar în acel moment, în vârful semeț al creștelor stâncoase care mărgineau ca într-o strânsoare capătul nordic al Pietrei, trei siluete se furișară peste stânci până când găsiră o ascunzătoare într-o crăpătură mai adâncită. Erau cercetași vânjoși, căliți în luptă, din armata lui Idi Nkromo, îmbrăcați în haine de camuflaj și înarmați cu carabine, pistoale și cuțite. Au umblat pe jos, s-au cățărat, au explorat aceste creste o zi și o

noapte, încercând să găsească un drum de trecere în jurul Pietrei. Eforturile lor erau în sfârșit răsplătite. Din acel punct care îi avantaja, ei aveau sub ochii lor întregul deșert din partea de vest a Pietrei, iar cu ajutorul binoclului îi localizară pe Dr. Cooper și Dr. Henderson, împreună cu alți doi oameni din satul Motosa—doar patru siluete mărunte în întinderea pustie a deșertului. Mormăiră între ei niște cuvinte de victorie și începură să facă planuri.

Dr. Cooper făcu în grabă niște calcule în carnetul său, apoi mai privi încă o dată prin lunetă ca să verifice datele, și apoi socoti din nou.

– Ei bine, se pare că cifrele confirmă ceea ce am văzut: Piatra a crescut cu circa șaptezeci de metri atât în înălțime, cât și în lățime.

– Și cu toate acestea nu și-a schimbat forma deloc, spuse gânditoare Dr. Henderson.

Dr. Cooper privi îndelung și intens la Piatră, trăgând o concluzie pe care o găsi greu de înțeles:

– Piatra nu este reală, nu-i așa? Cel puțin nu în sensul normal, material.

Dr. Henderson se gândi ce să răspundă, apoi clătină din cap.

– E aici, e vizibilă, și după toate aparențele e un lucru material. Are duritatea diamantului, poate e chiar mai tare. Scutură pământul și îl sfredelește. Și cu toate acestea, tu ai perfectă dreptate: există ceva ireal în privința ei. Ea îl privi, și în ochii ei putu să citească teamă. Cred că încerc să spun că nu aparține acestei lumi.

Piața satului nu mai cunoscuse o așa hărmălaie. Cei doi străini cu pielea albă se dovediră doi competitori de temut, foarte buni de picioare, iar îndemânarea și hotărârea lor îi îndemna și pe ceilalți să joace mai strâns, să se bucure de fiecare minut. Fascinați și amuzați de priveliște, adulții începură să se strângă în tinda caselor și pe marginile spațiului de joacă, încurajându-și echipele. Beset marcase un gol pentru echipa lui Suti, dar Lila veni chiar din spate prinzând o deviere cu capul a unui coechipier și aruncă mingea prin poartă. Scorul era egal, trei la trei.

Suti aruncă mingea de pe marginea terenului în favoarea echipei lui, în timp ce brațele se ridicară din toate părțile încercând să îi blocheze aruncarea. Jay se demarcă undeva lângă linia de margine, iar Suti îi aruncă mingea.

Pasă blocată! Un copil înalt ca un lujer îi devie mingea cu mâna și aceasta o luă în direcția unei case. Lila se afla cel mai aproape așa că fugi după minge, sperând că o va prinde înainte să iasă din teren.

Prea târziu. Mingea se rostogoli trecând dincolo de marcaj, sări în mijlocul unui cârd de găini care se împrăștiară fugind în toate părțile și dând din aripi, apoi se rostogoli sub o casă. Lila se lăsă pe mâini și genunchi, dădu iarba la o parte și privi în porțiunile mai întunecoase de sub structura acoperită cu paie. Avu impresia că vede mingea rezemată de un stâlp mare de susținere pe care se sprijinea casa, așa că se grăbi să ajungă mai aproape de acesta, sprijinită pe mâini și picioare. Da, acolo era mingea, aproape ascunsă în spatele pietrei mari, pătrătoase care slujea ca temelie pentru acel stâlp.

Întinse mâna după minge. Aproape o atingea cu vârful degetelor. Se întinse mai mult, după care se opri.

Copiii erau nerăbdători să continue jocul. Îi puteau auzi târându-și picioarele și așteptând.

Dar în acel moment, mintea și ochii îi fuseseră distrași de la mingea pierdută. Își întoarse capul și se uită a doua oară.

O piatră mare, pătrată, roșiatică . . .

Acum copiii urlau să vină. O putea auzi pe Beset strigând-o:

– Grăbește-te! Grăbește-te!

Cu mâna dădu la o parte niște iarbă. Piatra era tăiată, fasonată, cizelată într-o formă pătrată. Era—

O uimi dintr-o dată, o rază de soare străbătu prin iarbă și umbre și lumină partea laterală a pietrei de sprijin, făcând-o să strălucească. Își răsuci capul și privi înspre răsărit.

Chiar peste vârfurile caselor, printre vârfurile înfrunzite ale copacilor, văzu soarele ivindu-se de peste creasta Pietrei din deșert asemenea unui răsărit înflăcărat. O rază subțire de lumină străbătu printre copaci, căutând acea piatră mică de lângă ea.

– Jay, strigă ea, cu glasul sufocat de teamă, încântare, uimire, șoc, stupefacție. Strigă din nou. Jay! Și apoi aproape țipă. JAY!

Acesta veni în fugă, de teamă că s-a rănit, a fost mușcată de un șarpe sau de un păianjen, și-a rupt piciorul, a rămas prinsă sub casă.

– S-a întâmplat ceva? Ești bine?

– Jay . . . Acum trăgea cu greu aer în piept de emoție. Se ridică în genunchi și arată înspre piatra din temelie. Jay, privește!

Jay se uită și o văzu. Nu înțelese care era ideea ei.

Imediat înțelese. Își lăsa capul într-o parte și apoi privi iarăși, urmărind cu ochii raza de lumină dinspre mica piatra din fundație înspre soarele care se ridica acum peste Piatra din deșert. Frânturi, gânduri, idei îi năvăleau deodată în minte.

Lila puse cap la cap câteva lucruri și sugeră:

– Este o piatră de temelie, Jay! Ține casa în picioare!

Ontolo și Beset veniseră și ei între timp ca să vadă ce produse atâta panică.

– S-a rănit Lila? întrebă Beset.

Lila nu-i răspunse la întrebare, ci le puse ea o întrebare:

– Toate casele au pietre ca aceasta?

Ontolo se uită la Beset care traduse întrebarea cât de bine putu, dar nici unul dintre ei nu părea sigur că au înțeles-o corect pe Lila.

Lila se ridică și porni ca să descopere ea singură cum stau lucrurile. Fugi și luă colțul din spatele casei, dintr-o mișcare îndepărtă iarba și găsi o altă piatră roșiatică, pătrată, întocmai ca cea dintâi. Jay o însoți, și în curând descoperiră că nu doar această casă, ci fiecare casă era așezată pe aceleași pietre roșiatice, pătrătoase.

– Ontolo, spuse Jay, cu vocea întreruptă de emoție. Ontolo, de ce?

– Beset. Jay îi făcu prompt semn cu mâna. Beset, de ce sunt construite casele pe aceste pietre?

Ea înțelese întrebarea, însă dădu din umeri ca și cum nu ar fi prezentat vreo importanță.

– Casele . . . stau puternice. Casele nu scufundă.

Lila și Jay se priviră entuziasmați.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc și să îl aduc pe tata, zise Lila cu vocea tremurândă.

Jay încuviință:

– Cred că ai dreptate.

Lila o și porni la goană prin piața satului, ieși din sat în prerie.

Însă de cum plecă ea, în mulțime se creă o foșnăială și un murmur de voci, iar Jay se uită pentru a-i vedea pe șeful de trib și pe Bengati întorcându-se dintr-o altă direcție, împreună cu Dr. Cooper și Dr. Henderson.

– Tată! strigă el.

Dr. Cooper și ceilalți trei puteau spune că e ceva la mijloc. Șeful întreabă îndată:

– Ce s-a întâmplat aici?

Jay le făcu semn să vină și arată înspre piatra de temelie pe care o descoperise Lila.

– Bengati, de ce sunt toate casele construite pe aceste pietre?

Atât șeful de trib cât și Bengati chicotiră de parcă ar fi auzit o întrebare prostească. Bengati răspunse:

– Pentru a ne asigura că locuințele nu se vor adânci în pământ. Cu mult timp în urmă, ploua mult și atunci pământul se înmuia, casele se cufundau, iar stâlpii putrezeau. Așa că am învățat să construim pe aceste pietre.

– Dar . . . Jay nu primise răspunsul pe care îl dorea. Dar fiecare casă e zidită în felul ăsta. Este asta, știți ce vreau să spun, o altă tradiție?

Bengati îi traducea șefului de trib, care dădea explicații în timp ce Bengati traducea mai departe:

– Da, e ceva ce ne-au învățat înaintașii noștri. Pietrele sunt ca Dumnezeuul nostru, înțelegeți? Dumnezeuul nostru este ca o piatră solidă sub picioarele noastre, ca să ne împiedice să ne scufundăm. Când stau pe piatra aceea mare în sala de întrunire, și când ne construim casele în felul acesta, toate acestea ne arată că trebuie să ne zidim viețile pe Dumnezeu.

Jay arată înspre piatra din fundație.

– De ce sunt tăiate în forma unui pătrat?

Bengati și șeful tribului se uitară mirați unul la altul, ca și cum le-a fost dat să audă o altă întrebare prostească, iar apoi Bengati se aventurează cu un răspuns:

– Ca să nu se rostogolească. În felul ăsta vor rămâne în acea poziție și nu se vor mișca.

Dr. Cooper deja se uita înspre est, când Jay îi spuse:

– Uite, tată! Privește la Piatră! Este tăiată, sculptată întocmai ca pietrele din fundație. Este pătrată, plată și solidă, și nu se rostogolește.

Dr. Cooper înțelegea și el semnificația:

– Omul înțelept . . . murmură el, privind la Piatra uriașă din deșert și apoi la mica piatră din fundație. Matei capitolul șapte spune: „De aceea, pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă.”

Bengati traduse aceste cuvinte șefului de trib, iar el încuviință:

– Da, spuse el prin intermediul lui Bengati, aceasta este tradiția noastră.

Vocea doctorului Cooper șopti în uimire:

– Într-un fel, Piatra vorbește!

ZECE

Șeful de trib și Bengati se apropiară când Dr. Cooper își scoase pălăria, emoționat își trecu degetele prin păr și fixa pământul cu ochi sfredelitori. Jacob Cooper cugeta, formulând răspunsuri la această enigmă, copleșit de învălmășeala gândurilor care îi inundau acum mintea.

– Piatra, băigui el, o piatră de poticnire, o piatră de ocară . . . semne în pustie . . . Apoi se încordă de parcă ar fi fost lovit de un glonte—era de fapt un alt gând care îi veni cu *forța* unui glonte. „Apă din stâncă! Apă din stâncă, *bineînțeles!*“

Dr. Cooper scotoci după carnetul de notițe și începu să își însemneze gândurile, așa cum le rostea, mai mult pentru sine, dar totodată pentru Dr. Henderson și Jay:

– Dumnezeu a vorbit în diferite feluri în Biblie; El a folosit lecții cu obiecte precum . . . Și scria, tot scria. Cortul din pustie . . . șarpele de aramă pe care Moise l-a ridicat pe un stâlp . . . mielul de jertfă, și Avraam aproape jertfindu-și propriul fiu, pe Isaac . . . Masa de Paște dinaintea ieșirii lui Israel din Egipt . . . Iona în pântecul peștelui pentru trei zile și trei nopți . . . stânca ce a adus apă când Moise a lovit-o!

– Eu tot nu știu ce vrei să spui, comentă Dr. Henderson.

Dr. Cooper era tot mai entuziasmat:

– Oamenii ăștia Îl căutau în tot acest timp pe Dumnezeu. Șeful lor s-a dus în deșert și l-a cerut lui Dumnezeu să i Se reveleze, iar acum am convingerea că i-a ascultat rugăciunea. El S-a arătat acestor oameni.

– Întocmai, spuse Jay.

– El le-a vorbit prin simboluri, prin povestiri și lecții cu obiecte: prin povestea despre Doamna și șarpele, prin relatarea despre șeful de trib care și-a adus poporul aici și a lovit stânca din care a țâșnit apa, prin Omul din Copac, prin pietrele pe care își construiesc casele și acum . . . Dr. Cooper făcu câțiva pași și își întinse mâna înspre Piatra muntoasă care se ridica asemenea unei santinele peste sat.

– Piatra din deșert! Cea mai mare, mai puternică Piatră dintre toate! O piatră de poticnire, o piatră de ocară . . .

– Ce? exclamă Dr. Henderson. Nu te supăra, dar ai putea să îmi decodifici și mie?

Bucuria lui Jacob Cooper creștea, tot mai multe texte din Scriptură îi veneau în minte.

– Îți amintești că Isus cita texte din Vechiul Testament despre piatra pe care au respins-o zidarii și care a ajuns piatra din capul unghiului? Isus vorbea despre El Însuși. El Se numea pe Sine Însuși piatra din capul unghiului, piatra pe care ne construim credința, chiar viețile noastre!

– Dar pentru cei care nu vor crede, își aminti Jay, El va fi o piatră de poticnire și o piatră de ocară. El îi va deranja pe unii oameni.

– Precum Excelența sa Nkromo și oamenii lui, zise Dr. Cooper făcând cu ochiul.

Bengati traduse toate spusele lui Jacob Cooper, iar când oamenii strânși în piață le auziră, parcă fuseseră cuprinși de o vrajă. Uitaseră și de jocul cu mingea. Copiii, tații și mamele, luptătorii și lucrătorii începură să se apropie, dorind să audă mai multe.

Acum Dr. Cooper se întoarse înspre membrii tribului Motosa și spuse:

– Oameni buni, cred că aveți dreptate în privința Pietrei. Cred că Dumnezeu a trimis-o.

Dr. Henderson chicoti ușor: „Ei bine, asta ar fi trebuit să le-o spui cu multă vreme în urmă.”

– Căci Dumnezeu *vostru* este și Dumnezeuul *meu*.

Acum ea își întoarse capul:

– Vezi, ia-o mai ușor!

Dr. Cooper continuă, iar Bengati traducea.

– Dumnezeuul vostru vi-a vorbit prin povești și tradiții, zise el, și prin Omul din Copac. Acum El vorbește prin această Piatră măreață pe care El a trimis-o! Dr. Cooper se gândi la un alt text din Scriptură. În Biblie . . . socoti că ar fi mai bine să îi lămurască ce este Biblia. Ăăă, cuvintele lui Dumnezeu, scrise pentru noi toți, ca să le vedem—

Aici șeful de trib interveni cu fața strălucind de zâmbet și făcu gestul de deschidere a unei cărți:

– Visul meu, Dr. Cooper. Amintește-ți de visul meu!

Aceasta îl entuziasmă și mai mult pe Dr. Cooper, până acolo încât începu să predice:

– Cuvintele lui Dumnezeu spun că piatra este prețioasă pentru cei care cred, dar va fi urâtă și respinsă

de cei care nu cred. Ei bine, noi ne tot miram de ce vouă nu vă este teamă de Piatră, în vreme ce oamenii care trăiesc în partea de răsărit sunt îngroziți. Acum înțelegem. Nimeni nu trebuie să se teamă de Piatră dacă Îl cunosc pe Salvatorul pe care ea Îl reprezintă. Șef Gotono, noi îl știm pe acest Mântuitor! Îi cunoaștem numele! El este—

În acel moment auziră cu toții un țipăt îndepărtat care venea din deșert.

– Ce-a fost asta? întrebă Dr. Henderson alarmată.

Dr. Cooper cunoștea vocea fiicei lui:

– Lila!

Se uită în jur imediat, verificând dacă nu era prezentă.

Jay își veni dintr-o dată în fire.

– Doamne, cu toate emoțiile astea am uitat! S-a dus în deșert să vă caute!

– Cum?

– A văzu piatra aceea de sub casă, a făcut legătura și a alergat să vă spună și . . .

– Și încă e acolo?

Șeful Gotono auzise și el strigătul.

– Lila, fiica ta?

– Da!

Șeful de trib comunică cu glas tare informația oamenilor săi și imediat se produse un murmur de îngrijorare. Unii dintre copii fură pe punctul de a alerga într-acolo să o caute pe Lila, însă fură opriți de părinții protectori. Câțiva luptători, mai bine pregătiți pentru o asemenea sarcină se duseră în grabă după sulițe.

– Noi mergem, zise șeful de trib. Noi găsim fetița Lila!

Dr. Henderson apucă bățul pe care îl folosisese drept cârjă.

– Mă duc și eu.

Dr. Cooper și Jay, Dr. Henderson, Șeful Gotono, Bengati împreună cu șase luptători se grăbiră să iasă din sat, și traversând preria o strigau pe Lila, avântându-se în deșert.

Șeful Gotono își trimise luptătorii în câteva direcții, pe unii înspre sud și nord, de-a lungul preriei, iar pe ceilalți drept înainte, în deșert. Apoi el, Bengati, Dr. Cooper și Jay alergară tot înainte, înspre Piatră, strigând numele Lilei. Dr. Henderson venea în urmă cât de repede putea.

Ajunseră în locul unde Dr. Cooper și ceilalți instalaseră teodolitul, făcuseră investigația și calculele. Era locul cel mai probabil unde Lila ar fi venit să îi caute, însă nu era de găsit aici.

Șeful de trib strigă cu un glas de intensitatea unei sirene:

– LILA!

Piatra vibră un ecou de o claritate incredibilă:

– LILA!

Traversară câmpia acoperită cu fâneață în timp ce luptătorii continuau căutarea înspre nord și în sud, înaintară în deșert unde roci de mărimea unor case ori mașini însemnau dezordonat peisajul nisipos, de parcă ar fi căzut anapoda din cer. Soarele de după-amiază se înfierbânta acum, iar pustia devenea un cuptor încins. Nu aveau să reziste mult acolo fără vreun adăpost—însă nici Lila.

Se împrăștiară, șeful de trib o luă în dreapta, Bengati la stânga, iar cei doi Cooper și Dr. Henderson o ținură tot înainte. Terenul devenea tot mai accidentat, mai stâncos. Dr. Cooper, Jay și Dr. Henderson au fost nevoiți să se cațere și să își croiască drum în jurul formațiunilor stâncoase masive.

Când au ajuns la poalele unei crăpături stâncoase, Dr. Cooper se opri.

– Ea nu ar fi apucat-o pe aici. Știa că noi făceam muncă de observare, și nu o puteam desfășura din punctul acesta.

Porniră înapoi, când trei soldați, înarmați cu carabine, săriră din spatele stâncilor și le blocază calea. Totul se întâmplă atât de repede, încât îi luă prin surprindere, iar Dr. Henderson aproape își pierdu echilibrul.

Auziră zăngănit din toate părțile și văzură mai mulți soldați, cel puțin douăzeci, ivindu-se din spatele stâncilor, cu puștile îndreptate asupra lor. Erau înconjuțați, fără nici o ieșire.

Își ridicară mâinile predându-se. Soldații năvăliră, strigându-le ordine pe care nu le puteau înțelege, înșfăcându-i, controlându-i dacă nu au arme asupra lor, tratându-i cu brutalitate.

Dr. Cooper încercă să explice situația:

– Sunt Dr. Jacob Cooper, iar—

Un ofițer și-a tras mâna înapoi ca și cum ar fi vrut să îl lovească.

Dr. Cooper își închise gura și nu mai spuse nimic.

Împungându-i cu armele, soldații îi forțară să umble, iar ei își începură riscanta și neprevăzuta călătorie

înspre culmile interzise și înșelătoare ce se înghesuiau pe latura nordică a Pietrei.

Marșul forțat în jurul Pietrei și apoi în deșert înspre răsărit dură câteva ore lungi, chinuitoare. Mânați de răpitorii lor, Dr. Cooper, Jay și Dr. Henderson urmară un drum întortocheat, sinuos, de-abia observabil printre stânci și bolovani, în susul unor pereți stâncoși abrupti, peste platforme stâncoase fierbinți ca un grătar, și de-a lungul unor borduri înguste pe unde abia dacă aveai loc să treci. Când Dr. Henderson rămânea în urmă, soldații mai o cărau, mai o târau după ei ca să o oblige să țină pasul.

În același ritm dureros, ieșiră din zona muntoasă și coborâră pe platoul neted al deșertului pe latura estică a Pietrei, cu picioarele și gleznele rănite, cu trupurile extenuate, cu gâtleurile uscate și tânjind după apă.

Apoi scena pe care o văzură era una la care se așteptaseră. Sus, undeva mai în față. Printre stâncile uriașe, împrăștiate, armatele lui Idi Nkromo își întinseră tabăra în umbra Pietrei. Excelența sa trebuie să fi dobândit o nouă îndrăzneală dacă se aventurase atât de aproape.

Intrară în tabăra armatei, trecură pe lângă corturile camuflate de culoarea deșertului, în care soldații își curățau cu teamă puștile, își ascuțeau cuțitele și îi urmăreau cum trec cu niște priviri metalice, reci. Toate camionetele, tancurile și tunurile erau acolo, așezate într-o singură linie, cu fața către vest, în vreme ce personalul care le avea în întreținere roia în jurul lor cu mișcări iuți, frenetice, asemenea furnicilor într-un mușuroi tulburat. Atmosfera era tensionată, încordată precum arcul unui ceas deșteptător tras peste măsură.

Era și teamă. Cei doi Cooper observară cât de des priveau soldații înspre vest ca să vadă ce mai face Piatra.

Ajunseră în centrul taberei și rămaseră în fața unui cort deosebit de spațios. Din pricina drapelului colorat arborat de-a curmezișul fațadei, a gardului din frânghii întins de jur împrejurul său și a gărzilor înarmate care îl păzeau, deduseră cu ușurință că erau barăcile Excelenței sale, feldmaresalul Idi Nkromo.

– Tată! se auzi o voce primitoare.

Inima doctorului Cooper tresăltă de bucurie când o văzu pe Lila teafără, dar în custodia unei alte trupe de soldați. Soldații îi dădură voie să alerge la tatăl și fratele ei, iar ea îi îmbrățișă cu lacrimi în ochi.

– M-am dus să vă caut, iar ei m-au prins, am crezut că nu am să vă mai văd niciodată!

– Totul e în regulă, surioară, zise Jay. Acum suntem împreună, indiferent ce altceva se va mai întâmpla!

Se auzi un strigăt și apoi bătăile într-o darabană uriașă. Toți soldații care nu erau ocupați cu prizonierii luară poziția de drepti și toți ochii se îndreptară înspre cortul maresalului. Ușa cortului se deschise cu o fluturare. Câteva gărzi pășiră în față ca să își ocupe locurile de o parte și de cealaltă. Apoi, făcându-și o intrare cât de mare și de impresionantă putu, Excelența sa ieși din cort îmbrăcat în uniformă de luptă, cu un coif de mărimea unui cazan, o sabie în teacă și câteva kilograme de medalii. Era foarte nefericit și se holbă la prizonieri cu ochii mari, rotunzi, în vreme ce înainta înspre ei cu pași apăsați.

– Să vedem . . . spuse Dr. Cooper, zărindu-l pe secretarul de stat, D. M. Mobutu, înaintând chiar în

spatele lui Nkromo, de asemenea gătit de luptă, cu trese aurite și medalii.

Nkromo se opri brusc, doar la câțiva metri în fața lor, împlântându-și picioarele în nisip cu o precisă cadență militărească. D. M. Mobutu mășșului cu eleganță și se opri în dreptul superiorului său. Mobutu arăta oarecum nesigur și părea că evită privirea doctorului Cooper.

– Deci ne întâlnim din nou, Dr. Cooper! Răcni Nkromo. Tu și banda ta de hoți, trădători și spioni! Cum ați îndrăznit să fugiți din țară cu avionul meu!

– Cum? protestă vehement Dr. Henderson. Asta e cea mai gogonată scorneală pe care mi-a fost dat s-o aud! Am fost prinși într-o furtună și ne-am prăbușit! Aproape era să ne pierdem viețile!

Nkromo își ridică o sprânceană într-un gest de uimire:

– Mie îmi păreți sănătoși.

Jennifer Henderson își arată piciorul rănit:

– Da, de-aceea mă deplasez cu o cârjă!

Privirea Dr. Cooper o întâlni pe cea a lui Mobutu.

– Domnule Mobutu, dumneavoastră i-ați spus să ne pună la dispoziție acel avion, nu-i așa?

Domnul Mobutu își păstră o poziție militărească de drepti și spuse:

– Dacă Excelența sa spune că ați furat avionul, atunci l-ați furat.

Dr. Henderson vru să schimbe cu Mobutu niște cuvinte pe care și le alesese, dar înainte ca cineva să poată spune ceva, președintele tună:

– Sunteți trădători! Ați fost aduși în țara asta ca să

înlăturați Piatra, și ce faceți voi? Fugiți cu avionul pe care l-ați furat de la guvern și vă aliați cu dușmanul!

– Cu *dușmanul*? reacționă Dr. Cooper.

D. M. Mobutu păși înainte, se uită la Excelența sa ca să se asigure că poate vorbi, după care spuse:

– V-ați aliat cu inamicii Excelenței Sale, tribul Motosa.

Jacob Cooper era îngrozit.

– Nu se poate să vorbiți serios! Tribul Motosa, inamicii dumneavoastră? Ei nu fac rău nimănui! Ar trebui să fiți mândri că aveți asemenea oameni buni ca cetățeni ai națiunii dumneavoastră!

Cei doi gardieni așezați de o parte și de cealaltă a lui Nkromo își ridicară armele amenințător. Mobutu îi potoli printr-o ridicare a mâinii și apoi îl avertiză:

– Dr. Cooper, vă rog, amintiți-vă cui vă adresați și fiți atent la tonul vocii.

Dr. Cooper se calmă cu mare efort și vorbi pe un ton liniștit, aproape secretos:

– Domnule Mobutu, ce se petrece aici, totuși?

Mobutu clătină din cap cu regret:

– V-am avertizat să nu mergeți pe teritoriul tribului Motosa.

Jay replică:

– Da. Ați spus că sunt canibali și vânători de capete!

Mobutu își ridică mâna, implorându-i să aibă răbdare.

– Speram că aceasta va fi suficient ca să vă țină departe de ei. Știam că a fi văzuți împreună cu acei oameni înseamnă moarte sigură pentru voi.

Dr. Cooper își stăpâni tonul vocii, explicând:

– Domnule Mobutu, cu adevărat nu am avut de ales! Am fost prinși într-o furtună și a trebuit să aterizăm!

– Excelența sa nu așa vede lucrurile, mai zise Mobutu. Cercetașii din armata sa v-au văzut consultându-vă cu Șeful Gotono, și i-au văzut pe copiii tăi jucându-se împreună cu copiii motosa.

Dr. Cooper oftă:

– Nu am știut că tribul Motosa sunt dușmanii Excelenței sale. Nu am găsit nici un motiv pentru care ar fi. Apoi adăugă emfatic: Și încă nu vedem vreun motiv!

Mobutu încercă mai departe să joace rolul secretarului de stat al Republicii Togwana, stând drept și vorbind oficial. Chiar și așa, mâinile îi tremurau, iar când vorbea, emoțiile pe care încerca să le ascundă îi făceau vocea să tremure oarecum.

– Excelența sa a făcut multe ca să ne curețe națiunea de grupurile indezirabile și rebele, așa ca să putem fi o singură națiune sub conducerea lui Nkromo. Tribul Motosa . . . Aici trebui să înghită. Tribul Motosa au fost declarați indezirabili și trebuie exterminați.

Lila suspină, nevenindu-i să creadă:

– Nu, nu se poate să faceți una ca asta!

Mobutu încercă să explice:

– Tribul Motosa are un fel de credință specială pe care, ăăă, Republica Togwana nu o poate tolera.

– Pe care *Nkromo* nu o poate tolera, îi șopti Jay Lilei.

Mobutu se apropie și își coborî vocea, ca și cum ar fi vorbit confidențial:

– Doar cu câteva săptămâni în urmă, Excelența sa era pe punctul de a lansa un război de exterminare împotriva lor. Împreună cu armatele sale era pregătit să îi măcelărească pe toți, să le pârjolească satul și să le șteargă pomenirea pe fața pământului.

– Dar apăru Piatra, spuse Dr. Cooper.

Mobutu încuviință:

– I-a blocat calea, a băgat spaima în trupele sale și i-a năruit planurile. Nu mai avea acces la tribul Motosa. Tunurile sale nu au putut îndepărta Piatra, după cum nu au putut nici vrăjitorii lui. Așa că am trimis după voi.

Ideea aceasta îl ofensă pe Dr. Cooper:

– Ați vrut de la noi să îndepărtăm Piatra doar ca să puteți ataca și ucide un popor pașnic, virtuos? Trebuie să fiți nebuni! Chiar dacă aș putea să urnesc din loc Piatra, niciodată nu aș—

Mobutu își întinse mâna, avertizându-l:

– Nu spuneți asta, doctore. Viața dumneavoastră atârnă de un fir de păr.

– Sunteți spioni, tună Nkromo, arătându-i cu degetul lui mare și gras. V-ați dat cu dușmanul!

Dr. Cooper își luă o clipă ca să observe tensiunea de pe fața lui Nkromo, tremuratul nervos din mâinile lui. Tiranul nu era atât de curajos pe cât se străduia să pară. Dr. Cooper vorbi clar și cu grijă, alegându-și cuvintele pentru a obține efectul scontat:

– Am aflat multe despre Piatră, dacă Excelența sa e interesată să știe.

Nkromo privi cu ochii ficși înspre Piatră, încercând să nu pară interesat. Dar îl interesa foarte mult:

– Ce ați aflat?

– Am aflat că este fasonată, dar nu de mâini omenești. Piatra nu e din lumea aceasta, Excelența ta. Dr. Cooper se opri, se gândi cum să continue și apoi rosti propoziția de atac. Am ajuns la concluzia că Piatra poate fi mutată doar de Dumnezeu, cel care a pus-o acolo.

– Dumnezeu care—ochii lui Nkromo parcă urmau să sară din orbite și își încleștă pumnii de mânie. Îndrăzniți să îmi vorbiți de Dumnezeu? *Idi Nkromo* e Dumnezeu în Togwana!

Dr. Henderson îi mormăi lui Dr. Cooper:

– Îmi stă mintea în loc când văd cum îți exerciți darul diplomației.

Nkromo făcu câțiva pași înspre Dr. Cooper și îl privi în ochi:

– Dumnezeu nu îl poate opri pe Nkromo! *Idi Nkromo* nu se teme!

Dr. Cooper nu se mișcă din loc, nu se clinti, nu își mută privirea din ochii cumplitului tiran și încheie gândul:

– Concluzia noastră, Excelența ta, este că, oricine sfidează Piatra îl sfidează pe Dumnezeu!

Cu coada ochiului îl putea vedea pe domnul Mobutu și înțelese că vorbele lui nu rămăseseră fără ecou în inima secretarului de stat. Era bine.

În ce îl privește pe Nkromo, el păru șocat doar pentru o clipită, după care vorbi disprețuitor:

– Putem să ocolim Piatra! Îl putem ocoli pe Dumnezeu! Ochii lui Nkromo scânteiară sălbatic, uitându-se înspre soldații care îl priveau. Am trimis soldați să cerceteze și au găsit un drum, așa că ne vom

duce. Nu putem lua cu noi camionetele și tancurile și tunurile, dar oamenii mei se pot duce.

Se opri și privi în jur. Dr. Cooper putea spune cu certitudine că mareșalul Nkromo făcea o demonstrație pentru trupele sale, oferindu-le o scenă de curaj.

– Așa că Dumnezeuul vostru a făcut un rău tribului Motosa, nu lui Idi Nkromo! Fără tancuri și tunuri, oamenii Motosa nu vor muri prea repede. Gândul îl amuză într-atât încât chiar și mânia îl părăsi. Strigă mai mult trupelor decât doctorului Cooper:

– Tribul Motosa va suferi înainte de a muri!

Soldații își ridicară în aer armele și scoaseră niște urale.

Domnul Mobutu se strânse la acest gând.

Dr. Cooper aruncă o privire grăbită înspre Piatră, o siluetă ce se profila în soarele după-amiezii, rece și tăcută—deocamdată.

– Domnule Nkromo, conform datelor pe care le avem, nu sunt chiar sigur că Dumnezeu a plasat aici Piatra doar pentru a vă bloca drumul și a-i proteja pe cei din tribul Motosa. Se poate ca El să o fi așezat aici ca să îi învețe pe ei—și pe dumneavoastră—o lecție.

– Dumnezeuul vostru să nu mă învețe pe mine nimic! Nkromo pușcă din degete, iar soldații care îi păzeau pe ei începură să îi îmbrâncească și să îi împingă cu brutalitate înspre o stâncă mare dinspre capătul îndepărtat al taberei.

– Vă voi învăța eu pe voi! Sunteți spioni, iar noi îi împușcăm pe spioni! Nkromo își flutură mâna, iar zece din gărzile sale speciale înaintară, cu carabinele pregătite.

Lila, Jay, Dr. Cooper și Dr. Henderson fură înghionțiți și așezați cu spatele la stânca aceea mare, în bătaia puștii. Plutonul de execuție format din zece soldați se distribui ordonat în linie dreaptă, la doar zece metri depărtare, în poziția de dreptți, cu armele la șold, gata să primească ordinul de tragere.

Nkromo veni în față, pregătit să dea acel ordin, însă mai întâi trase adânc aer în piept și afișă un zâmbet fals, binevoitor:

– Dr. Cooper, sunt îndurător. Vreau să trăiești. Tu vrei să trăiești?

Dr. Cooper simțea că urmează să i se propună un târg și ezită să răspundă.

Dr. Henderson interveni îndată, chiar ridicându-și mâna:

– Puteți conta pe mine!

Nkromo își întinse mâinile cu palmele în sus:

– Atunci fă ca Piatra să dispară și voi ști că ești prietenul meu! Nu-ți voi lua viața. Dădu din umeri. Dacă nu o faci să dispară, vei muri.

Dr. Henderson suspină, umerii îi căzură.

Dr. Cooper rămase pe poziție cu aceiași hotărâre:

– Excelența ta, vă sfătuiesc cu tărie să mă ascultați. Puterea care stă în spatele Pietrei este mai mare decât am putea noi să începem să o înțelegem—

– Pregătiți arm . . . Strigă Nkromo. Cei zece pușcași își ridicară armele, pregătiți să tragă.

UNSPREZECE

Uite în ce ne-ai băgat!“ gemu Dr. Henderson.
Lila atinse mâna fratelui ei:

– Te iubesc, frățioare.

El o privi și zâmbi:

– Și eu te iubesc, surioară.

Însă apoi, avu un gând, un simțământ.

– Așteaptă. Își încreți fața, încercând să simtă despre ce este vorba. Urmează să se întâmple ceva!

– Țintiți . . . urlă Nkromo.

Dr. Cooper putu să vadă țevile întinse ale celor zece carabine când strigă:

– Excelența ta! Ne-ai angajat să cercetăm Piatra și încă nu mi-am terminat raportul!

Cuvântul *foc* era chiar pe buzele lui Nkromo, însă nu îl rosti. Îl privi pe Dr. Cooper în ochi, apoi își ridica mâna pentru a-i opri pe trăgători. Aceștia luară pe loc repaus, așezându-și armele pe piept. Nkromo păși înainte impacientat:

– Acum ce mai e?

– Dr. Cooper privi Piatra, apoi se uită din nou la Nkromo, aruncându-și privirea la intervale bine calculate, ocazionale, înspre Mobutu.

– Ar trebui să știți, Dumnezeuul care a așezat Piatra în acest loc nu este doar Dumnezeuul tribului Motosa. El este Dumnezeuul tuturor oamenilor, căruia toți oamenii—chiar și tu, domnule Nkromo—trebuie să I se plece, acum sau mai târziu. Piatra este un semn, un mesaj din partea Lui, și, conform cuvintelor scrise, . . . aici Dr. Cooper își aminti pasajul din memorie, „Cel care se împiedică de această piatră va fi frânt. Dar dacă va cădea peste el, va fi nimicit.“ Nkromo începu să zâmbească batjocoritor, dar Dr. Cooper nu îl lăsă să scape cu atât, și continuă. Am făcut măsurători atente, domnule Nkromo! Piatra crește, chiar și acum în timp ce eu vorbesc! Bazat pe, ăăă, datele scrise, vă pot spune că există o puternică probabilitate ca Piatra să crească în dimensiuni până când va trece peste dumneavoastră. Vă va strivi, pe dumneavoastră și toate armatele dumneavoastră, și veți fi măturat fără urmă dacă nu vă smeriți onorându-L pe Dumnezeuul care vorbește prin Piatră!

Nkromo luă aminte la acestea și reflectă asupra lor, uitându-se cu ochi scânteietori când la Dr. Cooper, când la Piatră. Respira chinuit, iar mâinile îi tremurau. Încerca să pară puternic și de neclintit, însă Dr. Cooper îi putea citi frica în ochi. În cele din urmă, Nkromo vorbi, cu dinții încheștați:

– Dr. Cooper, nu văd nimic întâmplându-se!

– Ei bine, încercă Dr. Henderson să îl potolească, *există* diferite interpretări ale datelor—

– Veți vedea! insistă Dr. Cooper.

Nkromo zâmbi forțat:

– Când?

Pentru o clipă, Dr. Cooper se uită înspre cer și răspunde cu îndrăzneală:

– Acum!

Nkromo se dădu cu un pas în spate ca și cum ar fi așteptat ceva. Toți soldații aveau privirile îndreptate asupra Pietrei cu ochii mari, înspăimântați. Printre cei zece bărbați din plutonul de execuție se instalează neorânduiala, bolborosind între ei, lăsând puștile să alunece la pământ. Domnul Mobutu stătea cu spatele rezemat de un camion uriaș de arme, arătând de parcă *el* urma să fie împușcat.

Dr. Henderson murmură:

– Dr. Cooper, nădăjduiesc că nu vă înșelați.

Trecu un moment lung de suspans.

Dar nu se întâmplă nimic.

Nkromo slobozi un zâmbet, iar apoi râse. Pășind repede în spate, el dădu ordinul:

– Fiți gata!

– Oricum, ai încercat, zise Dr. Henderson.

– Și încă mai cred că are să se întâmple ceva! spuse Lila.

Gărzile își ridicară armele încă o dată, deși unii dintre ei păreau oarecum că ezită.

– Domnule Mobutu! strigă Dr. Cooper. L-ați cunoscut pe Dumnezeuul tribului Motosa! Știți că Piatra este de la Dumnezeu, căci altfel nu ați fi trimis după un om evlavios! Mobutu era prea timid ca să răspundă. Dacă te aliezi cu Nkromo acum vei pieri împreună cu el!

Dar Mobutu rămase în aceeași poziție, înțepenit de spaimă.

– Țintiți! Strigă Nkromo cu brațul ridicat ca pentru semnal, și încă o dată familia Cooper și Dr. Henderson

priveau în față țeștile lungi ale carabinelor. Nkromo se simțea important acum. Își ținu mâna ridicată, prelungind momentul. Poate că ați dori să înălțați o rugăciune, Dr. Cooper—dacă mai credeți că Dumnezeu vă va auzi!

Dr. Cooper suspină, apoi îl prinse pe Jay de mână, iar Jay o prinse pe Lila. Apoi, în mod surprinzător, Dr. Cooper simți cum Dr. Henderson îi apucă cealaltă mână. El o privi, iar ea îi spuse simplu:

– Contează și pe mine!

El zâmbi și își ridică ochii spre cer. Îi veni în minte un verset din Scriptură și îl reproduse. „La necaz mă va ocroti sub pavăza Lui. Mă va ascunde în cortul Lui cel sfânt . . . mă va păzi pe o stâncă înaltă!

Nkromo își coborî mâna:

– *FOC!*

Jay și Lila nu își aminteau cum au căzut la pământ. Realizară doar, dintr-o dată, că zăceau în nisip, simțind o durere usturătoare de la căzătură și întrebându-se unde i-au lovit gloanțele. Îl văzură pe tatăl lor rostogolindu-se în nisip înspre Dr. Henderson care striga, chircită de durere. Carabinele se descărcaseră; urechile încă le țiuiau de la împușcături.

Însă apoi observară ceva realmente ciudat: soldații din plutonul de execuție erau și ei căzuți la pământ. Chiar și Nkromo se tăvălea și se chircea în nisip, încercând să se ridice în picioare, având un acces de furie, urlând la soldați.

Și nu doar Nkromo și plutonul de execuție; întreaga tabără era prăbușită la pământ, urlând, țipând, tăvălindu-se și luptându-se să se ridice pe picioare.

Jay o privi pe Lila:

– S-a întâmplat ceva! Încuviință și ea, începând să zâmbească.

Se ridicară cu greu în genunchi și căutară să-și vadă rănilor, însă nu găsiră nici una. Plutonul de execuție își ratase ținta. Fuseseră cu toții doborâți la pământ.

Și din nou fură trântiți jos când pământul se mai hurducă o dată cu putere. Oamenii lui Nkromo se prăbușiră la pământ cu un zăngănit de arme și cu strigăte chinuite de teroare. Pământul înviase. Tremura și huraia, un sunet ca de tunet părea să se audă peste tot, urcând ca un bubuit din adâncuri, zvâcnindu-le asurzitor în urechi, făcând camioanele, tancurile și tunurile să se zgâlțâie, iar stâncile mai mici să se scuture ca într-un dans.

– Domnule Mobutu! îl auziră pe tatăl lor strigând. Îl vedeau așezat în genunchi și cu o mână arătând înspre Mobutu. Cui slujești? Decide acum!

Domnul Mobutu zăcea întins pe o parte, încercând să se sprijine într-un cot, privind în jur cu ochi agitați, de parcă ar fi asistat la sfârșitul lumii. Stătea cu gura căscată, pregătit să urle, însă groaza îi oprise vocea în gât.

Nkromo se ridică cu greu în picioare și se clătină ca un om beat, în timp ce pământul se cutremura și se mișca lunecos sub el, cu sabia lungă, argintie în mână. Își flutură spada înspre cei trei Cooper și Dr. Henderson și începu să urle către plutonul de execuție:

– *FOC! FOC!*

Cei zece bărbați se re poziționară, prinzându-se unul de celălalt ca să nu cadă, încercând să se țină pe picioare și își aduseră din nou puștile în poziția pe care o presupunea executarea ordinului.

– Mobutu! strigă Dr. Cooper. Alege!

Mobutu izbuti în cele din urmă să se ridice, cu genunchii îndoiți și cu brațele întinse ca să își păstreze echilibrul, în vreme ce contempla cu oroare haosul din jurul său.

– *FOC!* Urlă din nou Nkromo, și din nou soldații încercară să țintească înspre cei trei Cooper și Dr. Henderson. În acea trepidație și huruială, țeștile puștilor se clătinau și se bălăbăneau. Soldații de-abia dacă se puteau ține pe picioare.

– Mobutu, strigă din nou Dr. Cooper.

Dinspre apus veni un sunet ca de avalanșă, ca de tunet, ca un vulcan în erupție. Creștea în intensitate și zgudui și mai aprig pământul care tremura.

Mobutu privi înspre apus, apoi înspre Piatră.

Apoi se hotărî.

Strigă ceva plutonului de execuție. Doi dintre soldați priviră în direcția lui. Le dădu un ordin, aceștia pășiră imediat în față și își îndreptară puștile împotriva camarazilor lor! Ceilalți opt soldați îi priviră pe cei doi, apoi priviră înspre Piatră și luară repede o decizie. Își aruncară armele și fugiră. Cei doi soldați se apropiară ca să îi protejeze pe cei trei Cooper și pe Dr. Henderson, cu puștile ridicate, împiedicând pe oricine s-ar fi apropiat de ei.

Jay și Lila se ridicară și merseră împleticindu-se înspre tatăl lor care era și el în picioare și o ajuta pe Dr. Henderson să se ridice de la pământ.

– Tată! Cei doi soldați! îi strigă Lila.

Dr. Cooper zâmbea calm în timp ce o ținea strâns pe Dr. Henderson să își mențină echilibrul.

– Da, știu. Bernard și Walter, cei doi complici ai lui Mobutu! Mi se părea că îi recunosc.

Mobutu alergă în zigzag, împotmolindu-se și ajungând în final mai aproape.

– Dumnezeu! tribului Motosa! urla el, indicând spre apus. Ai dreptate! El aduce distrugerea asupra noastră!

Își îndreptară cu toții privirile în partea de vest și văzură o privesc pe care mințile lor nu o putură înțelege. Piatra arăta mai înaltă decât fusese vreodată până în acel moment și acum puteau spune cu siguranță că marginea de sus se legăna încet, ca un vapor monstruos pe ocean, înclinându-se în stânga, apoi în dreapta, crescând, înălțându-se, umplând cerul, acru după acru de întindere pietroasă, întunecată. De-a lungul fundației Pietrei, un val de rocă, praf și nisip se tot ridica, rostogolindu-se, răsturnându-se înspre ei, sfredelit și împins de pereții goi, plați ai Pietrei.

– Crește! strigă Dr. Henderson, dând din cap absolut uluită. Crește într-un ritm fenomenal!

– Crește și se mișcă, zise Dr. Cooper. Înaintează în direcția aceasta.

Mobutu le strigă lui Bernard și lui Walter, care alergă îndată să îndeplinească sarcina.

– S-au dus după un autovehicul! Trebuie să fugim pentru ca să ne scăpăm viețile!

Armata lui Nkromo deja hotărâse asupra aceluia curs de acțiune. Chiar dacă Nkromo își învățea în aer sabia țipând pentru restabilirea ordinii și disciplinei, ochii a o mie de soldați priveau înspre vest și vedeau ceva mai uriaș și pe departe mai înfricoșător decât Idi Nkromo.

Își aruncară armele—unii chiar își azvârliră bocancii ca să poată alerga mai repede—și începură să abandoneze tabăra de luptă, străbătând în fugă întinderea deșertului. Cei aflați în apropierea camionetelor și a tancurilor se aruncară înăuntrul lor și porniră la drum, în timp ce o mulțime de soldații roiră înspre autovehicule asemenea unor muște care se reped la carne crudă. Cu motoarele mugind, cu roțile învârtindu-se nevoie mare, autovehiculele mari și verzi se năpustiră tunând prin tabără, alergând prin și peste corturi, distrugând mesele și echipamentul, făcând una cu pământul tot ce prindeau în cale, în încercarea lor de a scăpa teferi.

– Ei bine, haideți să nu *stăm* aici pur și simplu! le strigă Dr. Henderson, arătând înspre Piatră.

Piatra prindea viteză, apropiindu-se de ei mai repede și mai repede, mișcându-se peste deșert ca și cum ar fi fost mâna lui Dumnezeu, strângând un munte de pământ înaintea ei și huruind cu tăria a un milion de trenuri de marfă.

Bernard și Walter sosiră, alergând și împleticindu-se, raportând o veste neplăcută:

– Nu au mai rămas autovehicule! Va trebui să fugim cu picioarele!

Dr. Henderson îl smuci pe Dr. Cooper de braț, încercând să îl tragă înspre est.

– Haideți, să mergem!

– Nu, zise Dr. Cooper, privind la peretele care avansa, la valul de pământ care se prăvălea în fața acestuia. Nu într-acolo.

– *Ce!?*

Îi trase pe Jay și pe Lila aproape de el.

- Vom alerga înspre ea. Vom alerga *înspre* Piatră!
- *Înspre* Piatră? întrebă îngrozit Mobutu.

Dr. Henderson putea vedea Piatra încă avansând, mișcându-se mult mai iute decât putea alerga un om; vedea și ea armata galopând, lăsând nori de praf în urma roților, a șenilelor și a picioarelor și îmbiindu-te în mod rațional să faci la fel.

- Cooper, ai înnebunit! Ți-ai ieșit din minți!

– Nu, are *dreptate*, o contrazise Jay. Tot ce a spus despre Piatră se adevărește! Piatra este trimisă de Dumnezeu!

– Cum poți să crezi una ca asta? protestă zgomotos Dr. Henderson.

- Doar privește, spuse Dr. Cooper.

Bineînțeles că ea deja privea de mult. Suprafața deșertului era sfârtecată și rulată ca un covor uriaș dinaintea Pietrei pe măsură ce aceasta continua să avanseze. Formații uriașe de rocă—înalte de câteva sute de metri—erau pisate și dezintegrate precum niște sticle de apă, bucățile pulverizate zburând sute de metri prin aer, sunetul distrugerii lor fiind ca al unor bombe în explozie.

– Chiar și dacă nu ai avea genunchiul rănit tot nu ai putea să alergi mai repede decât ea, argumentă Dr. Cooper. Nici unul din noi nu ar putea, și cu siguranță nu ne putem deplasa suficient de repede ca să o ocolim.

- Deci suntem ca morți . . . , gemu ea.

– Nu și dacă . . . Mobutu era încă îngrozit, dar începea să înțeleagă ce dorea Dr. Cooper să spună. Nu și dacă se îndură Dumnezeu.

- El este îndurător, spuse Dr. Cooper.

– Da, nici *îndoială!* zise Dr. Henderson, în timp ce privea cum Piatra demola deșertul

Lila se întinse și o prinse de mână:

– Dr. Henderson, Piatra Îl reprezintă pe Isus! Dacă vrei cu adevărat să trăiești, nu fugi *de* El; alergi *înspre* El!

Dr. Henderson o privi pe Lila, apoi se uită la Piatră, apoi la armata de fugari aflați în retragere, apoi la Dr. Cooper, iar apoi rămase ținută locului, luptându-se să ia o decizie.

BOOM! O altă formație stâncoasă de mărimea unui zgârie-nori explodează în particule mici.

Dr. Henderson se clătină, legănă din cap, apoi spuse cu impetuozitate:

– Bine, bine!

– Așa te vreau! zise Dr. Cooper.

Bernard și Walter nici măcar nu trebuiră să primească un ordin de la Mobutu. Pur și simplu se apropiară de Dr. Henderson, cu brațele lor făcură un scaun și o ridicară. Apoi cei trei Cooper, domnul Mobutu, Dr. Henderson, Bernard și Walter o apucaseră de-a lungul deșertului, mergând direct înspre Piatră, fără a se abate la dreapta sau la stânga.

Era un drum anevoios. Pământul încă se cutremura și se smucea sub picioarele lor, făcându-i să își piardă echilibrul, legănându-i dintr-o parte în alta. Tot ce puteau face era să se prindă unul de celălalt într-un efort disperat de a rămâne în picioare și să continue în aventura de a pași înainte.

Relieful deșertului nu îi ajuta prea mult. Din pricina cutremurului, nisipul părea adesea să se lichefieze în timp ce le înghițea tălpile picioarelor. Trebuiau să

înainteze cu greu ocolind pietrele desprinse care se rostogoleau, săreau și cădeau la pământ de parcă ar fi fost însuflețite. Aerul devenea maro încărcându-se cu praful ce le înțepa fețele și le înfunda nările. Puteau simți nisipul cum le scârțâie între dinți.

UUF! O zgâlțâială violentă din lateral îi trânti pe toți la pământ, iar Dr. Henderson țipă de teamă și durere. Bernard și Walter o ridicară din nou și continuară cursa.

BRRUM! Un stâlp de piatră se desprinse și se răsturnă ca un copac uriaș în fața lor. Săriră înapoi, acoperindu-și capetele, deoarece începu să plouă asupra lor cu nisip și prundiș. Apoi, croindu-și drum printre dărâmături, înaintară.

Marginea de sus a Pietrei acoperi jumătate de cer și părea că rupe lumea în două. Masa de pământ care se rostogolea, se prăvălea în fața Pietrei crescuse și atinsese dimensiunile unui lanț muntos mai mic, iar mugetul pământului, nisipului și pietrei ce se ridica în cascade se auzea atât de puternic încât era singurul sunet pe care îl puteau intercepta urechile.

Credința, gândi Lila când privi la movila înaltă ca un munte de pământ ce se prăvălea înspre ei. *Asta trebuie să fie credința.*

– Doamne, se ruga Dr. Cooper, vuietul ca de tunet al Pietrei ce se apropia îi înghiți glasul; primește-ne. Ocrotește-ne, mă rog!

– Dumnezeu, spuse Dr. Henderson, anticipând senzația de a fi acoperită, zdrobită de o milă cubică de pământ, trece-ne cu bine prin aceasta sau ia o pușcă și execută-mă!

Tot ce puteau vedea era Piatra, pământul ce înainta de-a valma, bucăți solide în aer, cerul acum înmaronit de nisip. Puteau simți forța aerului prăfuit, murdar împins de fața imensă a Pietrei.

Pământul se mai smuci o dată, iar ei se prăbușiră în nisip. Privind în sus, văzură marginea partea superioară a Pietrei profilându-se în mișcare pe cer, chiar deasupra capetelor lor. În cap le cădea prundiș și nisip, cele din-tâi particule de moloz ce se ridicau în aer din muntele de pământ pe care Piatra îl împingea ca un buldozer în față.

Asta e! gândi Dr. Cooper. În doar câteva secunde vor fi îngropați de vii sub un munte de moloz în mișcare.

Simțiră că pământul se opri din zgâlțâială.

Priviră în jur. Atât cât puteau observa, deșertul tremura, se mișca lunecos, se scutura sub un vâl fierbinte de praf. Dar sub trupurile lor căzute, pământul părea perfect solid, perfect liniștit. Se priviră între ei. *Ce se întâmplă?* întrebau din ochi.

Jay fu primul care crezu că ochii îi joacă feste. Clipi din nou încercând să se asigure că vede deșertul coborând în mișcare pretutindeni în jurul lor.

– Hei . . .

– Rămâi așa, spuse Dr. Cooper. Nu te mișca!

Simțiră cu toții senzația că sunt ridicați într-un lift, și apoi văzură cu ochii lor că mantaua maronie, prăfuită ce acoperea întinderea deșertului rămânea jos. Ei se ridicau deasupra, ca un avion ce zboară prin nori în cerul albastru, senin.

Lila simți cu mâna spațiul gol. Privi, apoi țiță cu oroare și surprindere și se prinse de pământul care rămânea sub ea. Chiar lângă ea, era un gol. Pământul

și nisipul însă se mișcau și alunecau pe margine, Dr. Cooper o apucă strâns și apoi se prinseră unul pe celălalt înțelegând că marginea abruptă se extindea în jurul lor.

Se odihneau acum pe o platformă, o bucată de o formă ciudată din platoul deșertului care se ridica mai sus, tot mai sus, chiar la timpul potrivit. Cu un muget ca de tunet și un nor tumultos de praf, movila masivă de pământ și deșert sfâșiat ce se rostogolea în fața Pietrei se prăvăli ca o cascadă sub ei, răsturnându-se și căzând ca o Niagara de pământ. Ciudat că ei nu mai simțeau nici o trepidare, nici o zguduire, nici un pericol. Era ca și cum stăteau pe o platformă de siguranță și priveau de sus, deasupra tuturor.

În cele din urmă au înțeles ce se întâmplase. Un braț imens de rocă, o alungire din corpul Pietrei se ridicase dedesubtul lor, înălțându-i pe ei și porțiunea din platoul de deșert pe care erau așezați. Acum îi cobora, făcându-se tot mai mică și apropiindu-se de fața netedă a Pietrei pentru a forma un pasaj larg, de siguranță. Puteau simți vântul bătând cu putere în jurul lor. Piatra îi purta ca pe niște pasageri, legănându-i și așezându-i pe un limb de siguranță deasupra dezastrului, în timp ce continua să crească, să alunece și să sfârtece deșertul.

Dr. Cooper era copleșit de teamă și uimire când își aruncă privirea peste margine și privi incredibilul cataclism.

– „Mă va ocroti sub pavăza lui . . .” spuse el minunându-se. „Mă va păzi pe o stâncă înaltă!”

Lila chiuia de încântare.

– Știam eu! Știam că Dumnezeu ne va purta de grijă!

Jay savura cu adevărat călătoria vieții sale.

– Asta să însemne Stânca Veacurilor?

Dr. Henderson clătina din cap, absolut uluită, șocată, copleșită de uimire:

– Voi, oameni buni, sunteți mai mult decât pot înțelege!

– Acum crezi? îi strigă Lila acoperind zgomotul cu vocea ei.

Dr. Henderson se uită pe furiș, peste marginea stâncii la tumultul de sub ei. Călăreau—era ca un zbor—peste deșert, la câteva sute de metri în aer, cu vântul vâjâind împrejurul lor, cu pământul în fierbere, în cutremur, prăvălindu-se și răsturnându-se sub ei. Era ca și cum ar fi avut o lojă din care observau sfârșitul lumii—sau creația.

– Asta e . . . este incredibil! După care adăugă: Dar cred!

În partea vestică a Pietrei, peste prerie, Șeful Gotono și întreg tribul Motosa se țineau strâns de arborii bătrâni care le ocroteau satul și priveau într-o uimire sfântă cum se mișcă muntele lui Dumnezeu. Aluneca, huruia, își săpa drum, îndepărtându-se de ei, mișcându-se înspre orașele și oamenii din răsărit. Dedesubtul lor pământul se zgâlțâia și huruia, dar ei nu erau în pericol. Fiecare motosa, tânăr și bătrân, era supravegheat și fiecare locuință era solid construită pe picioare de piatră. Oamenii vor fi cu toții în siguranță; casele lor vor sta.

Cu teamă și venerație, câțiva motosa căzură în genunchi și strigau către Dumnezeu să-i ajute să înțeleagă. Mulți veneau la șeful de trib și îl întrebau ce înseamnă toate acestea, însă el le spunea doar să privească și să se roage. Momentul în care vor înțelege va veni mai pe urmă, zicea el. Dumnezeu vorbea din nou, iar în curând Îi vor cunoaște mesajul.

Dar ce era sunetul acela nou? Un picurat, un susur, apoi o izbucnire năvalnică . . . semăna cu sunetul unui râu.

Șeful privi în jos și văzu cum apa i se învârtea la picioare, acoperindu-i degetele. Era rece și maronie din cauza aluviunilor pe care le culesese în drumul său peste câmpie, dar era apă! Strigă, nu cu teamă, ci cu o bucurie fără margini. Apoi începu să îi strige și pe alții, făcându-le semn să vină și să privească.

Aceștia veniră în fugă și priviră cum șanțul șerpuit pe care îl săpaseră se umplea cu apa ce curgea ca un șuvoi!

Părăsiră adăpostul copacilor și începură să alerge pe întinderea câmpiei pentru a vedea mai mult din acest miracol. Când trecură de un dâmb, strigară, țipară, dansară de bucurie și uimire.

În locul unde stătuse Piatra, în pământ se afla acum o depresiune adâncă, pătrată, iar în mijlocul acelei adâncituri era o fântână care arunca apa în sus cu putere, iar aceasta țâșnea gâlgâind cu spume și înălțându-se în aer la câteva sute de metri! Piatra descoperise o fântână adâncă, iar acum se forma un lac impresionant, apele sale nu doar umplând șanțul, ci dând peste albie, umplând gropile și locurile mai joase, curgând în jurul

celor mai înalte și purtând apa prin câmpie către sat și către recolte.

Oamenii motosa căzură în genunchi, își ridicară mâinile spre cer și începură să Îi cânte lui Dumnezeu.

– Priviți! zise Dr. Cooper, arătând în jos. Armata lui Nkromo!

De pe platforma lor aflată la înălțime, pe suprafața netedă, plată a Pietrei, ei puteau vedea sute de norișori de praf ridicându-se în deșert, ridicați de picioarele, roțile și de șenilele tancurilor armatei fugare—iar Piatra îi ajungea din urmă.

– Nu au să scape! Exclamă Dr. Henderson, dând din cap.

– Uitați-vă! spuse Mobutu. Îl văd pe Excelența sa!

Căutară în direcția indicată de Mobutu și în cele din urmă localizează o siluetă mărunță, stând în picioare sfidător în calea Pietrei, cu o mână întinsă în care ținea sabia, și scuturând strâns pumnul celeilalte mâini.

Mobutu dădu din cap cu părere de rău și mirare.

– Încă sfidează Piatra! Îl sfidează pe Dumnezeul tribului Motosa!

Zidul de pământ care înainta prăvălindu-se, crescând mereu, se rostogolea cu viteză înspre micuțul și mărunțul dictator, însă el nu se clintea, el doar stătea acolo, un fir de praf singuratic și minuscul în deșert, scuturându-și pumnul cu ură.

Când, uriaș ca un munte, valul de pământ, piatră și nisip se rostogoli peste Nkromo, totul dură doar o clipă. La început fusese acolo, iar în următorul moment dispăruse.

DOISPREZECE

Sedeau pe o movilă de prundiș moale: nisip, pământ, pietre mărunte, bolovani mai mari. Dintr-o dată se făcu tăcere—atât de brusc încât cei trei Cooper, Dr. Henderson, domnul Mobutu și cei doi însoțitori loiali erau singurele obiecte care încă mai mișcau. Aerul începea să se curețe deoarece praful era purtat de o briză constantă de aer ce bătea dinspre nord. Prima întrebare ce își făcu loc în mințile fiecăruia era: *Unde ne aflăm?*

Știau că se află pe pământ solid, ferm—cel puțin nu se mișca, nici nu se prăvălea. Însă erau așezați undeva sus, pe un lanț lung de dealuri muntoase pe care nu le mai văzuseră înainte. Înspre răsărit putură să distingă cu ușurință marginile unei jungle verzi și clădirile albe ale fostului oraș Nkromo. Însă acum că era capitala unei țărișoare libere ce nu se mai afla sub mâna de fier a unui dictator, se putea căuta un alt nume pentru ea.

Înspre vest puteau vedea cea mai largă, lungă și adâncă urmă de derapaj din lume, dacă nu din univers, atât cât îl cunoaștem. Piatra săpase o dâră adâncă, netedă de-a lungul deșertului, iar acum, la capătul îndepărtat se forma un lac în expansiune. Națiunea

Togwana va trebui să își refacă hărțile, deoarece avea acum o geografie cu totul nouă: un lac vast în locul unde odinioară fusese un deșert și dealurile pe care stăteau ei și pe care le scormonise Piatra.

Dusă era armata lui Nkromo. Unii dintre ei pieriseră împreună cu conducătorul lor sub muntele de pământ mișcător. Restul se împrăștiaseră în junglă și în așezările mărunte dinspre răsărit, și nu mai erau o forță, acum că ticălosul lor lider murise.

În vreme ce soarele de după-amiază cobora peste familia Cooper și prietenii lor, ei începură să realizeze faptul că și Piatra dispăruse. Își puteau aminti cu toții platforma pe care stăteau când începură din nou să coboare. Fusese ca un avion care se pregătește de aterizare. Își puteau aminti cum întinderea deșertului se apropia ca să îi întâlnească, și chiar își aminteau cum s-au coborât rostogolindu-se lin de pe acea platformă pe această movilă lungă, creată de Piatră ca de un bulldozer. Însă nici unul nu surprinse momentul în care dispăruse Piatra, și nimeni nu putea să spună încotro a apucat-o. Tot ce știau era că își făcuse treaba, i-a lăsat acolo, iar apoi a dispărut cu iuțeala cu care venise.

Dr. Henderson fu prima care vorbi.

– Acum prieteni, chiar am avut o călătorie pe cinste!

Dr. Cooper îngenunchease deja. Pentru ca să își rostască rugăciunea de mulțumire nu trebui decât să își scoată pălăria:

– Doamne, ne-ai arătat într-adevăr că ești puternic! Dar îndurarea Ta este la fel de măreață ca puterea Ta, și pentru aceasta Îți mulțumim!

– Pentru totdeauna, spuse Jay.

– Amin, zise Lila.

– Ești real, Dumnezeu, mai spuse Dr. Henderson. Ai ajuns și la mine. Acum cred.

Apoi rămaseră acolo în liniște, gânditori, meditănd la cele întâmplate.

– Togwana nu va mai fi aceeași, rosti Mobutu, privind înspre răsărit și apoi înspre apus. Avem acum o țară cu totul nouă.

– În mai multe feluri, zise Dr. Cooper. Geografia e schimbată, dar ați scăpat și de Idi Nkromo. Acum tu împreună cu națiunea ta vă puteți pune imediat pe treabă să reconstruiți Togwana

Mobutu încuviință, arătând că înțelege:

– Așa cum ne va îndruma Dumnezeu. Am multe de care trebuie să mă pocăiesc. Multe sunt de îndreptat.

Dr. Cooper zâmbi când auzi aceasta:

– Nu este un timp mai bun să începi decât acesta, domnule Mobutu.

– Oricum, spuse Lila, vă mulțumim, domnule Mobutu, că ne-ați salvat viețile.

– Da, mulțumim, zise Jay, iar apoi cu toții își exprimă mulțumirile către domnul Mobutu, Bernard și Walter.

– Nu îmi mulțumiți mie, zise Mobutu. Mulțumiți-i tatălui vostru. El a știut.

Jay și Lila îl priveră pe tatăl lor:

– Ce ai știut?

Dr. Cooper îi zâmbi lui Mobutu:

– Continuă, spune-le tu.

Mobutu suspină și apoi mărturisi:

– Eu sunt din tribul Motosa. Șeful Gotono și eu provenim din aceeași familie, familia Mobutus. Suntem verișori.

Lila făcu ochii mari și apoi lovi pământul, dându-și seama:

– Deci de aceea semănați așa de mult!

Mobutu aprobă zâmbind:

– Am crescut în satul Motosa. Îl cunoșteam pe Dumnezeuul tribului Motosa.

– Vă amintiți de povestea Omului din Copac? îi întrebă Dr. Cooper pe copii și pe Dr. Henderson. „Dumnezeu l-a trimis pe Ontolo ca să îl salveze pe Mobutu.” Mobutu fusese numele șefului de trib înainte ca el să devină șef de trib. Am intuit că exista o legătură.

– Și ai bănuir că voi avea și eu frică de Dumnezeu? întrebă Mobutu.

Dr. Cooper îl privi pe Mobutu cu subînțeles:

– Știam că te temi de El, undeva în adâncul inimii tale.

Mobutu dădu din cap aprobator.

– Multă vreme a trecut de când stăteam și eu în tribul Motosa, de când am plecat departe de casă ca să îl urmez pe un om care a fost cu adevărat un diavol. Clătină din cap cu părere de rău. Cât sunt de recunoscător că Dumnezeu a intervenit și mi-a salvat poporul din mâinile lui Nkromo. Cât sunt de mulțumitor că El *m-a* salvat pe mine! Ontolo l-a salvat din nou pe Mobutu—chiar dacă *acest* Mobutu nu merita.

– Ontolo, rosti Jay cu voce tare. Omul din Copac.

Mobutu zâmbi, încuviințând:

– Și o Piatră de mărimea unui munte!

– Același Dumnezeu, același Salvator, zise Dr. Cooper.

Însă Dr. Henderson încă era nedumerită.

– Ei bine, Dr. Cooper, însă asta nu explică cum se face că le-ai știut pe celelalte.

Acum el era cel încurcat:

– Ce vrei să spui?

Ea știa că vrea să o sâcâie nițel:

– Nu mă lua așa! Cum ai știu că Piatra avea să, înțelegi tu, să crească, să se miște și să îl elimine pe Idi Nkromo?

Dr. Cooper își arcui o sprânceană și cu o sclipire în ochi spuse:

– Să îndrăznesc să fac din nou trimitere la Biblie?

Dr. Henderson își ridică brațele arătând că se dă bătută:

– Continuă, continuă numai.

– Pe tot parcursul Bibliei poți găsi texte în care Isus este comparat cu o piatră sau o stâncă: Stânca din pustie care a dat apă când Moise a lovit-o . . . Se uitară cu toții scurt înspre lacul care creștea pe măsură ce apa se revărsa în șuvoaie din pământ. Și au băut cu toții aceeași băutură spirituală. Au băut cu toții din acea stâncă spirituală care era cu ei. Acea stâncă era Cristos. O, este o stâncă pe care cel înțelept își construiește casa . . .

– Și am văzut cum tribul Motosa a folosit această idee, zise Lila.

– Întocmai ca piatra pe care au respins-o zidarii și care a ajuns să fie piatra unghiulară. Apoi mai este acel text din Daniel . . .

– O, da, își aminti Jay.

Dr. Cooper explică:

– Când Daniel tălmăcește un vis pe care-l avusese împăratul Nebucadnețar, el vorbește despre o piatră

mare ce nu a fost făcută de mâini omenești, care a zdrobit și a distrus toate împărățiile celui rău, apoi a crescut într-un munte care a umplut întregul pământ. Este o imagine impresionantă a lui Cristos și a marelui în care El va pune capăt în cele din urmă puterilor răutății acestei lumi și în schimb o va umple cu gloria Sa.

– Ce mult îmi place! spuse Lila.

– Deci . . . de vreme ce Piatra se pare că a fost modalitatea în care Dumnezeu a arătat tribului Motosa—și nouă—puterea și măreția lui Isus Cristos, mi-am spus că Piatra s-ar putea să acționeze conform ilustrației din cartea lui Daniel.

Dr. Henderson își lăsă capul într-o parte și ridică din sprâncene.

– N-a fost asta o legătură prea îndepărtată pentru cineva care urma să fie executat?

– Ei bine . . . se gândi Dr. Cooper. Luând în considerare tot ce a făcut Dumnezeu ca să Se reveleze tribului Motosa, toate acestea au trebuit să se întâmple, și eu știam că Idi Nkromo nu putea să mai reziste multă vreme, nu și dacă tribul Motosa ar fi trebuit să supraviețuiască, iar visul Șefului Gotono urma să devină o realitate.

Aceasta le captă interesul.

– Ce vis?

Săptămâni mai târziu, un avion mic, cu un singur motor plana deasupra noului lac al Togwanei și ateriză pe țărmul de vest al lacului, doar la o jumătate de kilometru depărtare de satul Motosa. Câmpuri verzi de culturi de grâu și porumb înfloreau, iar oile și caprele se

adăpau pe săturate pe malul lacului. Preria înverzea și noi locuințe erau în construcție. Lucrurile se schimbaseră în Togwana.

Când avionul plana înainte de aterizare nu departe de sat, Brent Anderson, misionarul ce fusese odată exilat, privi pe fereastră, delectându-se cu priveliștea ce o zărea.

– Am ajuns, Jake! Țsta e satul în care am vrut să ajung! Știu că Domnul m-a chemat aici!

Jacob Cooper opri motorul și îi zâmbi prietenului său.

– Cred că și ei știu. Te așteaptă de multă vreme.

Dr. Cooper, Brent Anderson, Jay și Lila ieșiră cu toții din avion în timp ce pâlcuri de motosa veneau în fugă din sat, strigând de bucurie și fluturând din mâini. Era o zi care le fusese promisă cu ani în urmă, și în sfârșit sosise. La fel cum procedaseră cu Dr. Henderson în urmă cu câteva săptămâni, bărbații luptători făcură scaune cu brațele și îi purtară pe toți cei patru vizitatori pe sus, purtându-i prin fânețea ce începea să fie mănoasă, în sat, și în marea sală de întrevederi unde restul sătenilor se strânseseră deja.

Șeful de trib stătea în picioare pe piatra mare, pătrată din față, gata să le facă primirea. Brent Anderson fu adus în față, prezentat șefului de trib, apoi îmbrățișat de bărbatul puternic, vesel, îmbrăcat ca un tufiș mare. Cei trei Cooper ocupară o bancă de pe margine unde Bengati aștepta ca să le traducă desfășurarea întâlnirii.

Șeful își ridică brațele vânjoase, iar mulțimea se liniști. Apoi începu să vorbească.

Bengati se aplecă mai aproape de ei și începu să trucidă pentru cei trei Cooper.

– Știți cu toții visul pe care mi l-a dat Dumnezeuul nostru. Că într-o zi un bărbat cu păr blond va coborî din cer și va deschide filele pe care le va ținea în mână; șeful de trib făcu cu mâinile gestul care simboliza deschiderea unei cărți; și că filele vor vorbi și ne vor spune numele Dumnezeuului nostru. Nu am înțeles niciodată cum se poate ca niște file să vorbească, până când fiul meu . . . Trebui să se oprească un moment ca să își stăpânească lacrimile care îi veniră când îl privi pe Ontolo, care stătea în primul rând cu hârtia și creioanele pe care le primise de la familia Cooper, gata să scrie. Până când fiul meu a găsit o modalitate prin semnele lui mărunte. Acum filele pot vorbi. Acum bărbatul din cer cu păr blond a venit!

Mulțimea strigă de bucurie. Cei trei Cooper strigară și ei de bucurie.

Șeful de trib continuă:

– Știți că Jacob Cooper a venit la noi din cer cu păr deschis la culoare și cu multă înțelepciune, dar nu el era bărbatul din visul meu. Apoi șeful adăugă cu o sclipire în ochi. Însă nu ne-am înșelat cu privire la Jacob Cooper și copiii lui—doar că au sosit mai devreme!

Oamenii râseră.

Șeful de trib îl conduse pe Brent Anderson spre piața mare a vorbitorului și spuse mulțimii:

– Iată bărbatul pe care ni l-a promis Dumnezeuul nostru!

Mișcat până la lacrimi, Brent Anderson își luă Biblia lui mare, neagră și începu să citească din

Evangelhia după Ioan, tălmăcind Scripturile direct în limba motosa, o limbă pe care o învățase deja.

În toată încăperea fețele oamenilor se umpleau de strălucire în timp ce ascultau, se priveau unul pe celălalt și apoi făcură gestul prin care deschideau cartea cu mâinile lor. Filele, erau cu toții de acord, vorbeau acum.

– Vreme de mulți ani Dumnezeu vi-a vorbit despre Sine Însuși și despre Fiul Său care a venit pe pământ să vă mântuiască, spuse Brent în limba motosa, în timp ce Bengati traducea pentru familia Cooper. El vi-a arătat prin povești cum păcatul poate mușca precum un șarpe, distrugându-vă. Vi-a arătat prin Omul din Copac cum El se va îngriji să trimită pe cineva care să înlătore mușcătura șarpelui, luând pedeapsa păcatului asupra Lui. Așa cum obișnuiți voi să spuneți în povestea voastră, El l-a trimis pe Ontolo ca să îl salveze pe Mobutu.

Dr. Cooper zâmbi calm în timp ce își aruncă privirea peste cei din încăpere și îl văzu pe D. M. Mobutu, noul președinte ales al Togwanei, șezând lângă Șeful Gotoño, verișorul său. Noul guvern și tribul Motosa stabiliseră deja o legătură fructuoasă de prietenie.

Brent continuă:

– În cele din urmă, El vi-a arătat cum acest Om din Copac nu rămâne un om în copac, omorât de săgețile și sulițele păcatului, ci într-o zi va reveni pe pământ ca un munte puternic ce va mătura răul de pe pământ, ne va da odihnă împotriva vrăjmașilor noștri și apă pentru pământurile noastre.

Lila își strânse brațele la piept ca și cum i-ar fi fost frig:

– Uau, mi se face pielea ca de găină!

Jay arătă cu mâna undeva în adunare:

– Uitați-vă la Ontolo.

Lila se uită la fiul șefului de trib care nota ceea ce spunea Brent Anderson, folosind propriul alfabet.

– Vrea să înceapă să scrie Biblia în limba motosa, zise Jay. Se pare că Dumnezeu le-a avut pe toate în vedere.

Brent întoarse o pagină în Biblia sa. Filele continuau să vorbească:

– Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu toate popoarele, încât L-a trimis pe Fiul Său ca să îi mântuiască nu numai pe cei din tribul Motosa, ci întreaga lume. Dacă noi credem în Fiul Său, nu vom muri, ci vom trăi pentru totdeauna împreună cu El.

Mulțimea ovaționează la auzul acestor cuvinte. Era ceea ce așteptaseră să audă de ani de zile.

– Chiar acum, chiar astăzi, Omul din Copac, cel căruia voi îi spuneți Ontolo, ne va mântui și ne va lua înapoi în brațele Sale. Eu am venit să vă spun despre El și să vă spun care-I este numele.

Mulțimea și chiar șeful de trib tresăriră de emoție.

– Numele Dumnezeului nostru! zise Bengati cu o voce șoptită, plină de emoție. Am așteptat atât de mult ca să îl auzim . . .

– Numele Lui este Isus, spuse Brent, Omul din Copac care ridică păcatele întregii lumi.

Dr. Cooper își șterse o lacrimă din ochi. Isus. Omul din Copac. Mântuitorul. Piatra pe care au lepădat-o zidarii. Piatra din capul unghiului. Piatra care îi va nimici într-o zi pe toți împărații cei răi și va umple pământul cu slava Sa.

Venise în sfârșit și la tribul Motosa.